

ALISON
BELSHAMOVÁ

ZLODEJ TETOVANÍ

TRILER,
KTORÝ SA VÁM
ZARYJE POD KOŽU

Ljndeni

Zlodej tetovaní

Vyšlo aj v tlačovej podobe

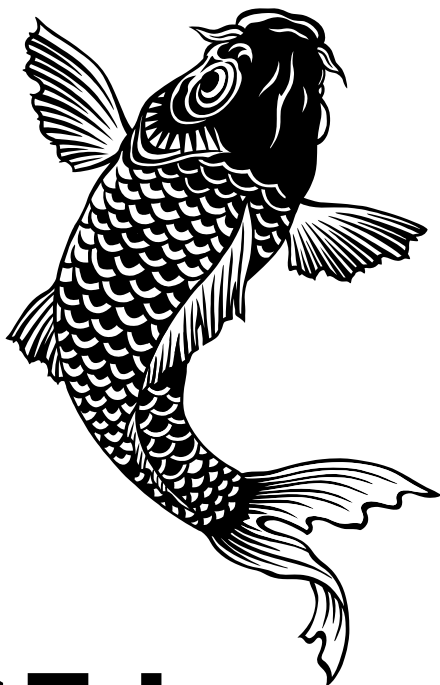
Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Alison Belshamová
Zlodej tetovaní – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

ZLODEJ TETOVANÍ

**ALISON
BELSHAMOVÁ**

ZLODEJ TETOVANÍ

**TRILER,
KTORÝ SA VÁM
ZARYJE POD KOŽU**

Ljndeni

Mojim žiarivým chlapcom Rupertovi a Timovi

*Jeden, dva, tetovanie rež,
tri, štyri, a potom bež,
päť, šesť, ako po masle,
sedem, osem, a tým to hasne.*

Z chrbta nehybného muža ťahujem krvou premočené tričko, odhaľujem pompézne tetovanie. Fotokópia, ktorú vyťahujem z vrečka, je pokrčená, ale na porovnanie s obrázkom na jeho pokožke celkom stačí. Vďaka slabému svetlu pouličnej lampy vidím, že obidva vzory vyzerajú rovnako. Mužovo ľavé plece zdobi okrúhle polynézske tetovanie v sýto čiernej farbe, v strede sa vyníma zložitá zamračená tvár príslušníka kmeňa. Z okrajov sa rozprestierajú štylizované krídla, jedno sa ťahá po mužovej lopatke, druhé po ľavej strane jeho hrude. Všetko je fľakaté od krvi.

Obrázok súhlasí. Mám toho správneho.

Tep na krku mu stále bije, hoci veľmi slabo, čo ma upokojí. Nenastanú nijaké problémy. Prácu treba urobiť, kým je telo ešte teplé. Keď mŕtvola vychladne, pokožka stuhne a mäso stvrdne. Potom je práca ťažšia a ja si nemôžem dovoliť chyby. Samozrejme, ťahovať kožu zo žijúceho tela znamená oveľa viac krvi. Mne však krv neprekáža.

Môj batoh leží obďaleč, ostal tam pri ťahaní chlapa do krikov. Bolo to celkom ľahké – malý parčík je v tomto čase opustený. Stačil jeden úder do temena a klesol na kolená. Nijaký zvuk. Nijaký rozruch. Nijakí svedkovia. Bolo jasné, že tadiaľto sa bude vracaf z nočného klubu, stačilo ho sledovať. Ľudia sú strašne hlúpi. Nemal nijaké podozrenie, ani keď ma videl bližif sa so zafatou päšťou. Vzápätí sa rozstrekla po zemi jeho krv z rany na spánku. Prvý krok prebehol mimoriadne uspokojivo.

Na zemi ho stačilo vziať pod pazuchy a čo najrýchlejšie odtrhnúť z kamenného chodníka do krikov, aby ho nebolo vidieť. Bol ťažký, ale ja mám silu a podarilo sa mi ho dostať cez medzeru medzi dvoma vavrínovými krikmi.

Námaha ma vyčerpala. Vystieram ruky dlaňami nadol. Vidím náznak triašky. Zatínam päste, potom ich znova otvárať. Obidve ruky sa mi trepcú ako motýlie krídla a srdce mi splašene poskakuje. V duchu zabreším. Na prácu potrebujem pevnú pravú ruku. Riešením je bočné vrecko batoha. Škatulka tabletiiek, malá fľaška vody. Propranolol – obľúbený betablokátor hráčov biliardu. Prehltnem dve tabletky, zavriem oči a čakám, kým zaberú. O chvíľu je triaška preč. Môžem začať.

Zhlboka sa nadýchnem, siahnem do batoha a šmátram po obale s nožmi. Keď sa dotknem prstami jemnej kože, pod ktorou sa črtá oceľ, zaplaví ma uspokojenie. Čepele sú od včerajšej noci čerstvo nabrúsené. Možno intuícia, tak by sa dalo povedať, že dnes bude ten veľký deň.

Hodím obal s nožmi na mužov chrbát a rozviažem šnúrkou. Koža sa s ľahkým cinknutím kovu rozvinie, čepele pod prstami príjemne chladia. Vytiahnem nôž s krátkou rukoväťou, ktorý použijem na prvé rezy, označím si na pokožke obrys toho, čo vyrežem. Potom na sťahovanie kože použijem dlhší, dozadu zakrivený nôž. Kupujem ich z Japonska a dávam za ne celý majetok. Ale stoja za to. Sú vyrobené rovnakou technikou, aká sa používa pri výrobe samurajských mečov. Oceľ mi umožňuje rezať rýchlo a presne, je to, ako rezať do masla.

Nože, ktoré už nepotrebujem, odkladám na zem vedľa tela a znova mu skontrolujem tep. Slabší než predtým, ale stále žije. Z hlavy mu vyteká krv, teraz pomalšie. Čas na rýchly, hlboký skúšobný zárez do ľavého stehna. Nijaké myknutie ani nadýchnutie. Iba pravidelné vytekajúce tmavej klzkej krvi. Dobré. Nemôžem si dovoliť, aby sa pohol, kým režem.

Tá chvíľa prišla. Jednou rukou držím pokožku napnutú, robím prvý rez. Rýchly rez zvrchu pleca cez vytrčajúcu lopatku, sledujem obrys

*kresby. Za čepelou vyskakuje červená stuha, teplo mi oblizuje prsty.
Zadržím dych, keď si nôž vyrezáva cestičku, vychutnávam si mráz,
ktorý mi behá po chrbte, a nával vzrušenia v slabinách.*

Kým skončím, bude mŕtvy.

Nie je prvý. A nebude posledný.

MARNI

Ihly prepichovali pokožku rýchlejšie, než oko stačilo vnímať, vpúšťali do kože tmavý atrament a zanechávali na povrchu stekajúce kvety krvavých ruží. Marni Mullinsová každých pár sekúnd utierala kvapky papierovou vreckovkou, aby videla obrysy na ramene zákazníka. Troška vazelíny, potom ďalšie ostré pichnutie ihli do mäsa, vytvorenie novej čiernej ryhy, ktorá vydrží naveky. Mágia pokožky a atramentu.

Marni hľadala v práci útočisko, fascinovalo ju bzučanie a tiché vibrovanie tetovacej ihly v ruke. Bol to dočasný únik pred spomienkami, ktoré ju sužovali a na ktoré nedokázala zabudnúť.

Čierna a červená. Značka, ktorú vpichovala do poddajnej pokožky. Zákazník sa pod tlakom špičky ihly šklbal a mykal, dokonca aj vtedy, keď mu Marni druhou rukou znehybnila rameno. Veľmi dobre poznala bolesť, ktorú prežíval. Aj ona prežila dlhé hodiny pod ostrým hrotom tetovacieho prístroja. Súcitila s ním, ale tú cenu treba zaplatiť – chvíľu vydržať v záujme čohosi, čo pretrvá celý život. Čohosi, čo človeku už nikto nikdy nevezme.

Predlaktím si odhrnula z čela prameň tmavých vlasov, a keď jej znova padli do očí, potichu zahrešila. Odfúkla vlasy nabok, ponorila sedemhrotovú ihlu do misky s vodou, aby zmenila atrament z čierneho na bridlicovosivý.

„Marni?“

„Áno? Ako ti je, Steve?“

Ležal dolu tvárou na masážnom stole. Obrátil k nej hlavu, žmurkol a zaškľabil sa. „Nedáme si prestávku?“

Vrhla pohľad na hodinky. Pracuje na ňom už celé tri hodiny a zrazu si uvedomila, aké má stuhnuté plecia.

„Určite, samozrejme.“ Tri hodiny sú dlhý čas, dokonca aj pre stáleho zákazníka ako Steve. „Držíš sa ako šampión,“ dodala a odložila ihlu na stolík s náradím. Takými slovami vždy povzbudzovala zákazníkov, nehľadiac na to, či sa držali, alebo nedržali ako šampióni – a Steve sa pri tom vrtení a stonaní rozhodne nedržal ako šampión.

Aj ona už potrebovala prestávku, lebo sa jej chytala klaustrofóbia. Ako vždy pri hromadných akciách – sály s umelým osvetlením, stuchnutý vzduch a hlučné davy. V sálach bez okien človek nevedel, či je vonku svetlo, alebo tma, a Marni potrebovala vidieť oblohu, kdekoľvek bola. Aj tu bol vzduch vydýchaný a horúci, miestnosť preplnená telami, ktoré tetovali, a divákmi pozorujúcimi ihly. Všetko podfarbovala ohlušujúca rocková hudba a nepretržité bzučanie tetovacích prístrojov na skrvavených pokožkách.

Zhlboka sa nadýchla a pokrútila hlavou, aby uvoľnila napätie v krku. Vo vzduchu sa vznášala prenikavá vôňa atramentu zmiešaná s krvou a s dezinfekčnými prostriedkami. Stiahla si čierne latexové rukavice a hodila ich do vreca s odpadkami. Steve si pretáhoval rameno, zatínal a otváral päst, aby obnovil krvný obeh. Bol bledší, ako keď ho začala tetovať.

„Choď si dačo zajesť. Vráť sa o pol hodiny.“

Marni mu rýchlo obalila krvavý dizajn fóliou, aby sa nezašpinil, a ukázala k bufetu. Keď odišiel, pretlačila sa cez dav ľudí na schodoch dolu na prízemie a vybehla von cez dvere vedúce na požiarne schodisko. Z plných pľúc sa nadýchla studeného vzduchu a uvedomila si, že unikla práve včas. Oprela sa o studený betónový múr a za-

vrela oči, sústreďujúc sa na zníženie tlaku v hrudi, ktorý vyvolalo množstvo ľudí a uzavretá budova.

Otvorila oči a zažmurkala. Umelé svetlo sály vystriedal jasný slnečný svit. Nad hlavou jej krúžili čajky, škriekali na seba, na konci opustenej bočnej ulice sa vábivo trblietal prúžok mora. S pôžitkom si vychutnávala slaný vzduch a potom vyhrbila chrbát, kým ju nezabol. Krúžila plecami, pukali jej kosti. Mala by pouvažovať, či nie je na tetovanie už stará. Čo iné by však robila? A pravdupovediac, nič iné by robiť nechcela. Tetuje ľudí, odkedy mala osemnásť, devätnásť dlhých rokov, za ten čas potetovala nespočítateľné množstvo pokožiek.

Zalovila rukou v taške, aby sa uistila, že v nej má škatuľku cigariet, a vydala sa cez labyrint úzkych uličiek, ktoré tvorili Brighton Lanes. Bol predĺžený víkend a ulice zaplavili turisti – priťahovaní ako straky ku klenotníctvam a starožitníctvam alebo k módnym butikom, kde hľadali ideálne svadobné šaty či dokonalé črievičky. Všetky jej obľúbené kaviarne boli preplnené, ale neprekážalo jej to. Dnes si radšej vychutná svoju dávku kofeínu pod šírým nebom. Odbočila na North Street a zamierila krížom k nezastrešenej kaviarni v Pavilion Gardens.

Pri obslužnom okienku čakal dlhý rad ľudí, pravdepodobne sa oneskorí, no tých niekoľko minút navyše na čerstvom vzduchu stojí za to. Zahľadela sa na oblohu. Bledomodrá. Nie žiarivo azúrová ako v lete, ale mierne dozelená, posiatá rozptýlenými obláčikmi, strácajúca sa na sivom hmlistom obzore, ktorý splýval s morom. Dokonalá na predĺžený jarný víkend.

„Čo si dáte, zlatko?“

„Čierne amerikáno. Dvojité, prosím.“

„Hneď to bude.“

„A mafín,“ dodala vzápätí. Nízka hladina cukru v krvi. Nebol to najlepší výber jedla pre diabetičku, no neskôr si môže pichnúť inzulín, aby to vyrovнала.

Z pavilónu vychádzali hluční turisti, ešte vždy ohromení tým, čo videli vo vnútri. Bol to disneyovský palác z obdobia regentstva, zmiešanina cibulovitých kupol, končistých veží a svetlokrémovej štuky, pripomínajúca svadobnú tortu. Pri pohľade naň Marni vždy myslela na Šeherezádu z *Tisíc a jednej noci*. Do tohto miesta sa zaľúbila hneď v prvý deň v Brightone. Rozhliadla sa, hľadala miesto na sedenie. Všetky lavičky boli obsadené a ľudia sa rozvalovali na trávnikoch, jedli a pili, smiali sa alebo pokojne ležali na slnku.

Vtedy ho zbadala a zovrelo jej žalúdok. Obrátila sa späť k obsluženému okienku, dúfajúc, že si ju nevšimol. Na stretnutie s manželom nemala dnes dopoludnia náladu. S bývalým manželom, aby bola presná – v najlepšom prípade nevyspytateľným a vždy znepokojujúcim, pokiaľ išlo o zmiešané pocity, ktoré v nej vyvolával. Vzali sa, keď mala osemnásť, rozišli sa pred dvanástimi rokmi, no neprešiel deň, aby naňho nemyslela. Striedavé rodičovstvo komplikovalo vzťah, ktorý sa dal najvýstižnejšie pomenovať ako láska-nenávisť.

Riskovala rýchly pohľad a sledovala, ako Thierry Mullins prechádza cez trávnik so zachmúreným výrazom v tvári. Vyzeral neisto, rozhliadal sa na všetky strany, obzeral sa cez plece. Čo robí tu vonku? Mal by byť v konferenčnej sále – je členom organizačného výboru.

„Dve libry štyridsať, prosím.“

Marni zaplatila za kávu, schmatla kartónový pohár a odkradla sa k vzdialenej strane kaviarne, aby sa vyhla Thierrymu. Keď si zapálila cigaretu, ruky sa jej triasli od adrenalínu. Ako to, že má na ňu ešte vždy taký vplyv? Sú rozvedení dlhšie, než boli zosobášení, no stále vyzeral rovnako, ako keď sa s ním zoznámila. Vysoký, štíhly, pekná tvár, pokožka stmavnutá tetovaniami, ktoré naštartovali jej celoživotné očarenie týmto živým umením. Tak ako často, keď sa mu pokúšala vyhnúť, mala pocit, akoby ju k nemu čosi priťahovalo. Pri niekoľkých príležitostiach sa k sebe takmer vrátili, pokým jej pud sebazáchovy nedupol na brzdu. Má však ten vzťah ukončiť? Vzda-

la sa nádeje. Zhlboka si potiahla z cigarety. Kofeín, nikotín, hlboké šluky. Zavrela oči, čakala, kým chemikálie zaberú.

Ohorok odhodila do kávovej usadeniny a rozhliadla sa po odpadkovom koši. V zadnom rohu kaviarne zbadala zelený plastový kontajner. Nožným pedálom zdvihla poklop, a keď hádzala pohár dovnútra, zaplavil ju zápach zahŕňajúceho vzduchu. Bol oveľa horší ako zvyčajný zápach zo smetiaka v parku za pekného dňa. Keď nazrela do tmavého vnútrajška, do hrdla jej vrazila žlč. A vzápätí ten pohľad oľutovala.

Uprostred rozmliazdených plechoviek od koly, odhodенých no-
vín a obalov z rýchleho občerstvenia čosi uvidela. Sinavé, lesklé tvary,
ktoré sa okamžite zhmotnili do ramena, nohy, trupu. Ľudské telo,
nepochybne mŕtve. Všimla si vrtký pohyb – potkan obhrýzajúci
okraj tmavej rany. Záplava denného svetla ho vyrušila a so zapišťaním
zmizol v odpadkoch.

Marni ustúpila, poklop sa zabuchol.

Rozbehla sa.

FRANCIS

Francis Sullivan zavrel oči a na podnebí si vychutnával hostiu. Usiloval sa sústrediť na šepot celebrujúcich a veriacich okolo seba, ale myslou bol inde.

Detektív inšpektor Francis Sullivan.

Nechal si tie slová potichu klzáť po jazyku. To bude on, zajtra, prvý deň v práci. Vďaka prekvapivému povýšeniu sa z neho v dvasiatich deviatich rokoch stal najmladší detektív inšpektor v policajnom zbore v Sussexe. Pociťoval väčšiu nervozitu než v prvý deň na strednej škole. Bolo to skvelé, ale naháňalo to aj strach. Nadriadení mu tým prejavili obrovskú dôveru. Áno, úspešne zložil potrebné skúšky. Pri pohovore zapôsobil na prijímaciu komisiu. Prečo ho však povýšili tak skoro, hoci nemá takmer nijakú prax? Pretože jeho otec je chýrny kráľovský radca? Tá predstava ho rozčuľovala.

Jeho nový šéf, detektív hlavný inšpektor Martin Bradshaw, sa netváril veľmi nadšene, keď informoval Francisu o povýšení. Ani mu nepogratuloval. Francis uvažoval, či Bradshawa pri rozhodovaní obišli, alebo ho ostatní členovia prijímacej komisie jednoducho prinútili.

A keď si pomyslel na Roryho Mackaya, zovrelo mu žalúdok. Detektív seržant Rory Mackay. Preskočili ho a vymenovali za jeho dvojku. S Mackayom sa stretol minulý týždeň. Formálne uvedenie v šéfovej kancelárii, počas ktorého dal neporovnateľne skúsenejší de-

tektív seržant jasne najavo, že naňho nezapôsobil. Tváril sa ako človek, ktorý zahryzol do červivého jablka. Francis sa správal pokojne a neosobne zdvorilo – uvedomoval si riziká priveľkého skamarátenia sa s tímom –, vycítil však, že ich vzťah bude napätý.

Mackay chce, aby zlyhal. A Francis vedel, že nie je jediný, kto si to želá.

„Krv Kristova.“

Francis otvoril oči a zdvihol hlavu, aby prijal malý dúšok vína z kalicha.

„Amen,“ zamrmľal.

Nech je tak.

No je to naozaj priskoro? Počas výberového konania sa cítil pokojne a sebaisto. Skúšky mu nikdy nerobili problém. Nevyvolal však jeho úspech na papieri priveľké očakávania, ktoré by mal splniť v praxi? Úskalia skorého povýšenia boli v zbore legendárne. V jedálni počul kopu príbehov, či už vymyslených, alebo pravdivých. Musí bežať skôr, ako sa naučí chodiť. Zopár ráz pochybiť, až potom výsledky. V tejto chvíli sa nemusí dopustiť nijakej katastrofálnej chyby, postačí niekoľko nevyriešených prípadov.

Jeho radosť z úspechu potláčala úzkosť. *Detektív inšpektor Francis Sullivan*. Odkedy sa tú správu dozvedel, nespál. A sústredenie, na ktoré sa mal spoliehať, sa vyparilo. Došľaka! Možno je mladý a neskúsený, ale nie je hlúpy. Tím, ktorý povedie, neverí, že svoju prácu zvládne. Nemyslia si, že je na ňu pripravený. Musí si ich získať na svoju stranu od prvého dňa, od prvého prípadu. Inak budú mať pravdu – zlyhá. Postarajú sa o to. Bradshaw a Mackay budú striehnuť a čakať. Budú hľadať spôsoby, ako mu podraziť nohy.

Zahľadel sa na vyrezávanú postavu Ježiša na kríži nad presbytériom. Syn Boží ho počastoval vyčítavým pohľadom a Francis rýchlo sklonil hlavu. Zamrmľal strohú modlitbu, prežehnal sa, vstal a vrátil sa do kostolnej lavice. V duchu sa vyhrešil za rozptyľovanie.

Automaticky zaspieval záverečný chválospev, slová vôbec nevnímaval, potom si kľakol a pomodlil sa. Znova sa sústredil na to, prečo je tu – myšlienka na mamu, prosba za sestru. Požehnanie pre ich opatrovníčky. Nič pre otca.

Vibrovanie vo vrecku nohavíc mu neposkytlo dosť času, aby vytiahol telefón, prv než zapípal. V tichom kostole mu pípanie pripadalo dlhšie a hlasnejšie ako zvyčajne. Hlavy sa obracali a jedna žena nesúhlasne zacmukala. Rýchlo stlmil zvuk a vrhol pohľad na otca Williama.

Ospravedlňujúco sklonil hlavu a potom si nenápadne prečítal správu.

Bola od detektíva seržanta Mackaya.

Dnes začíname skoro. Našli mŕtve telo. Pavilion Gardens.

Len čo to bolo spoločensky prijateľné, Francis odišiel z lavice a zamieril k otvoreným dverám v zadnej časti kostola. Na verande ho čakal otec William so zovretými perami.

„Francis.“

„Veľmi sa ospravedlňujem, otče. Myslel som, že je vypnutý.“

„To ma netrápi. Počas celej omše ste vyzerali znepokojene. Nehcete sa o tom porozprávať?“

„Rád by som,“ odvetil Francis. Myslel to vážne. „Ale musím ísť. Našlo sa telo.“

Otec William sa s tichým šepotom prežehnal, potom položil ruku Francisovi na predlaktie. „Okolo nás je tak veľa zla. Trápi ma, že robíte túto prácu, Francis. Stále sa pohybujete na hranici zúfalstva.“

„Ale na strane spravodlivosti.“

„Posledným sudcom je Boh, nezabúdajte na to.“

Žena v stredných rokoch drgla Francisa laktom. Zdržiaval vikára dlhšie, ako sa patrí.

Posledný sudca, dupal Francis. Možno v nebi. Ale tu na zemi musia vypátrať zlo ľudia ako on. Jeho prácou je vystopovať vrahov

a postaviť ich pred súd. Čaká ho to v roli inšpektora prvý raz a on chce uspieť. Boh mu pomáhaj.

A ak nepríde pomoc zhora, zvládne to aj sám.

FRANCIS

Francis sa pomaly posúval autom po New Road. Davy turistov nebrali ohľad ani na blikajúci modrý maják. Dočerta s ulicami, kde niet obrubníkov – nikto v nich nevie, komu čo patrí, a všetci predpokladajú, že práve oni majú prednosť. Krátko spustil sirénu, aby vyduril z cesty pomaly sa pohybujúcu rodinu, a keď naňho zagánili, zdvihol obočie.

Zastavil pri rade lavičiek pred Pavilion Gardens. Žena, ktorá kfmila deti zmrzlinou, sa naňho zamračila, lebo jej vošiel autom do cesty, ale väčšina malého hlúčika ľudí, ktorý sa tam zhromaždil, natŕčala krky, sledovala prácu policajtov za plotom a jeho príchod si nevšímala. Uľavilo sa mu, keď zbadal, že celá oblasť je obohnaná páskou a kordón uniformovaných policajtov zamedzuje ľuďom prístup.

Ukázal preukaz a rýchlo ho pustili ďalej. Rory Mackay si ho okamžite všimol a vykročil k nemu. Zavalitá postava zabalená v bielej ochrannej kombinéze.

„Seržant Mackay,“ kývol mu Francis. „Zhrňte mi, čo máme.“

„Najprv sa musíte zakryť, šéfko,“ poznamenal seržant a vrhol naňho zničujúci pohľad. „V kufri auta mám rezervnú kombinézu.“

Francis šiel za Mackayom k striebornému mitsubishi zaparkovanému s niekoľkými ďalšími autami priamo vo vnútri North Gate, na druhej strane záhrad. V duchu zúrila. Prečo nepredvídal, že bude po-

trebovať na mieste zločinu ochranný odev? A prečo neprišiel z tejto strany, kde mohol ľahšie zaparkovať?

„Myslel som, že tu budete rýchlejšie, keďže je to váš prvý prípad.“

Francis cítil, ako mu stuhli svaly na pleciach. „Bol som v kostole, Mackay. Vašu správu som vôbec nemusel dostať. Aspoň dovtedy, kým nevyjdem von.“

„No tak dobre.“

Francis si všimol letmý úškrn na seržantovej tvári.

Mackay otvoril kufor auta a hodil Francisovi ochrannú kombinézu. Keď si ju bral, všimol si v batožinovom priestore zásoby. Tri škatule fľaškového piva Stella a dve škatule Heinekenu v plechovkách. Uhlie na opekanie. Nebolo ťažké uhádnuť, ako Mackay plánoval stráviť nedeľu.

„Mala by to byť vaša veľkosť. S obliekaním opatrne – ľahko sa roztrhnú.“

„Už som ich na sebe mal,“ odvrkol Francis.

Kombinéza bola príliš malá, nohavice prikrátke. Rory sa oprel o bok auta, potáhoval si z elektronickej cigarety a čakal.

„Môžeme ísť,“ prehodil Francis, prispôsobujúc si rukávy podľa potreby.

Rory zabuchol kufor a vykročili späť ku kaviarni.

„Službukonajúci seržant prijal hovor o jedenásť štyridsaťsedem predpoludním. Ohlásili mŕtve telo v kontajneri za kaviarňou v Pavilion Gardens. Nijaké ďalšie podrobnosti.“

„Viete, kto volal?“

„Ženský hlas. Zavesila, skôr než sa jej seržant stačil spýtať, ako sa volá.“

„Ale číslo máme?“

„Bol to predplatený mobil.“

To bude prvé, po čom treba ísť.

„Telo?“ pokračoval Francis.

„Muž, nahý. Očividný úder do hlavy a závažné poranenia na ľavom pleci a trupe. Totožnosť neznáma, ale na tele má množstvo tetovaní, ktoré by mali pomôcť.“

„Ešte niečo?“

„Keď vyťahnu telo, prehladáme aj kontajner – práve čakáme na Rose.“

Rose Lewisová, súdna patologička. Šikovné ruky – Francis s ňou pracoval na niekoľkých prípadoch počas stáže ako detektív strážnik.

„Dobre. Radšej sa pozriem,“ prehodil Francis.

Keď kráčali späť ku kaviarni, Rory prijal hovor. „Áno, pane, už je tu, pane... Zastil som oblasť, použil ochranné odevy. Áno, s patológiou som sa spojil...“

Rory na okamih zmĺkol, prikyvoval. „Áno, myslím, že telefón má už zapnutý. Bol v kostole.“

Francis z Roryho tónu vyrozumel, čo si o tom myslí. Zrýchlil – takýto začiatok svojho prvého prípadu si nepredstavoval.

Rory ho viedol cez trávnik a okolo kaviarne. V zadnej časti budovy zbadal zelený plastový odpadkový kôš. Keď sa priblížili, zacítil zápach a začal dýchať ústami. Pocítil, ako sa mu mimovoľne zdvihol žalúdok, jazyk mu zaplavili sliny, snažil sa proti tomu bojovať. Všade sa hmýrili technici v bielych kombinézach, prečesávali pôdu, merali vzdialenosti, fotografovali.

„Otvorte ho,“ požiadal Rory.

Detektív strážnik Tony Hitchins strážil kontajner. Keď sa Francis a Rory priblížili, stlačil nožný pedál, aby zdvihol poklop, vyhýbajúc sa pohľadu dovnútra. Francis si natiahol latexové rukavice a vykročil.

Hitchins bol výrazne bledý, a keď k nemu Francis pristúpil, videl, že žalúdok a hrud sa mu začínajú sťahovať. Pery mal pevne zovreté do tenkej čiary.

„Ak sa chystáte vracať, Hitchins, vypadnite z môjho miesta zločinu.“

Keď Francis chytil veko kontajnera, Hitchins sa rozbehol cez trávnik. Stihol ešte podliezť modro-bielu pásku, čupol si a vyvrátil do trávy zvyšky z nedeľných raňajok.

„Preboha,“ vzdychol Francis a Rory pokrútil hlavou. Oči sa im však nestretli. V zbore sa nenašiel strážnik, ktorý by sa pri pohľade na mŕtve telo občas nepovracal, a podľa všetkého ani to nebolo tak dávno, ako by ktokoľvek z nich pripustil.

Francis sa obrátil späť ku kontajneru a prinútil sa nazrieť dovnútra. Zúfalo dúfal, že nezopakuje Hitchinsovo faux-pas. Nie dnes.

A je to tu. Jeho telo. Jeho prvá obeť ako hlavného vyšetrovateľa. Toto prvé stretnutie pripomínalo rande naslepo s človekom, ktorého v budúcich týždňoch a mesiacoch dôverne spozná. Dozvie sa o obeti viac, ako vie o členoch vlastnej rodiny – a pravdepodobne odhalí tajomstvá, ktoré rodinou obete otrasú do špiku kostí. Zatiaľ je preňho ten muž cudzím človekom – popolavý, hladko stiahnutá koža, rozkladajúci sa, hnijúci ako odpadky, ktoré ho obklopujú. Ale so svojím tímom sa mu zavŕta pod kožu, aby zistil, čo ho usmrtilo a kto chcel jeho smrť.

V duchu si predstavil šokujúci obraz. Skrútené údy, pokožka ako git a červenočierne mäso na miestach, kde sa jeho tvár a trup stali krmivom pre potkana. Nespoznala by ho ani vlastná matka. Tá predstava vybičuje Francisovo pobúrenie a zostrí jeho pozornosť.

„Seržant Mackay? Seržant Mackay?“

Hlas zozadu prinútil Francisa, aby sa obrátil. Rory už kráčal k páske ohraničujúcej miesto vyšetrovania, kde stál muž s fotoaparátom zaveseným na krku. Tlač.

„Tom,“ kývol mu Rory. „Vedel som, že sa tu skôr či neskôr objavíš.“

„Tvoja večná otrava,“ uškrnul sa Tom. „Čo máš, Mackay?“

„Nič pre teba,“ odvrkol Rory. „Poskytneme informácie tlačí, keď to uznáme za vhodné, nie skôr. A teraz vypadni.“

Zvrtol sa a vrátil sa k Francisovi. „Dávajte si naňho pozor. Tom Fitz z *Argusu*. Na miestach činu vyskakuje ako vyrážka.“

„Ako sa sem dostal tak rýchlo?“ spýtal sa Francis.

Rory pokrčil plecami. „Monitoruje vysielacčku, kupuje drinky službukonajúcim policajtom.“ Očividne ho to nezaujímalo.

„No buďte k nemu milí,“ prehodil Francis. „Nikdy nevieme, kedy sa nám tlač môže zísť.“

„Je tu Rose,“ zvolal náhle Rory. Očividne nemal záujem zaliečať sa reportérom.

„Detektív *inšpektor* Sullivan,“ ozval sa priateľský hlas.

Francis sa obrátil a ocitol sa pred Rose Lewisovou, ktorá práve ukazovala čiastočne zotavenému Hitchinsovi, kam má položiť rozličné tašky s vybavením. Bola taká drobná, že sa strácala aj v najmenšom ochrannom odeve a musela si stať na špičky, aby videla cez okraj kontajnera.

„Bfít, príšerné,“ striaslo ju. Obrátila sa k Hitchinsovi. „Môžete mi zohnať skladací rebrík, aby som si to mohla odfotiť?“

„Áno, madam.“

„Treba ti poblahoželať, nie?“ prehodila, keď Hitchins odbehol po rebrík.

„Áno, ďakujem,“ odvetil Francis. „Vychutnávaš si predĺžený víkend?“

„Práve teraz. Prvé telo pod tvojím velením, však?“

Prikývol.

„Potom by bolo dobre, keby si to vyriešil.“

Vedel to lepšie ako hocikto iný.

A poznal aj následky zlyhania.

MARNI

Telefonát si vyžadoval všetku Marninu odvahu. Keď si uvedomila, že na druhom konci linky je policajt, roztriasla sa takmer rovnako, ako keď objavila telo. Hovorila stručne a odmietla uviesť svoje meno. Všetko, čo malo niečo spoločné s políciou, bolo pre ňu ešte vždy spúšťacím mechanizmom, pripomínalo jej čas, na ktorý by najradšej zabudla. Zaprisahala sa, že sa už nikdy, do konca života, s políciou znova nezapletie.

Keď sa vrátila do sály, Steve na ňu už polhodinu čakal a trvalo ďalšiu polhodinu, kým sa jej ruky prestali triasť a mohla pokračovať v tetovaní. A keď sa mu zdráhavo priznala, čo sa stalo, nepripadal jej vykoľajený. Práve naopak, prejavil o jej objav dychtivý záujem.

„Nikdy som nevidel mŕtve telo. Naozaj páchne tak príšerne, ako sa hovorí? Prišla tam okamžite polícia?“

Marni rozbolela hlava a posledné tetovanie zrušila.

Keď sa práca v ten deň skončila, cítila sa vyžmýkaná a rozcitlivená. Prenasledovala ju predstava mŕtveho tela a v nozdrách akoby stále cítila zápach. Kiežby nebola šla do Pavilion Gardens. Rozhovor s políciou zvýšil hladinu jej úzkosti ešte viac ako spomienky, ktoré sa znova vrátili, hoci ich zo všetkých síl potláčala.

Keď si schovala kufík s náradím na ďalší deň, vydala sa sama po nábreží, aby si vyčistila hlavu. Jednostaj myslela na to, čo videla. Mu-

žova vlhká pokožka sa pri dopade svetla ligotala. A tie tmavé škvrny. Najprv ich pokladala za modriny, potom si uvedomila, že sú to tetovania. Tá predstava bola ako nehybný film prilepený za jej viečkami – a zakaždým, keď ho uvidela, boli podrobnosti zreteľnejšie. Tetovanie na pravej strane trupu – pár modliacich sa rúk. A na lýtku čiernosivá kresba svätého Sebastiana, rany po šípe červené.

Pokúšala sa zahnať myšlienky na telo a sústrediť na cestu. Promenáda bola plná ľudí a pouličného ruchu. Za chrbtom začula prenikavé hvíždanie, a keď sa obzrela, uvidela dvadsať až tridsať motoriek rútiacich sa po ceste, každý stroj vyzdobený zrkadielkami, chvostmi medvedíkov čistotných, príveskami, vlajkami. Motorkári prišli do mesta na predĺžený víkend a vodiči boli rovnako nápadní ako ich stroje, v športových bundách s kapucňami, pruhovalých mikinách, značkových teniskách a so všelijakými memorabiáliami. Rev motorov jej trhal uši, keď okolo nej prechádzali.

Už sa stmievalo. Umelé svetlo pouličných lúčiek zalievalo všetko mäkkým, sýto jantárovým svetlom, Marni túžila po dajakom tmavšom a pokojnejšom mieste. Vychutnávala si chladný vzduch, ktorý sa jej vrezával do hrdla, a nehlučne zamierila po kamenných schodíčkoch na pláž.

Príliv sa skončil a po chrupčiacich okruhliakoch kráčala k moru. Bolo tam chladno a tma, zvuky z móla prekrývalo dunenie a šum vĺn. Ten zvuk bol taký fascinujúci ako bzučanie tetovacích ihlíc. Zhlboka sa nadýchla slaného vzduchu a cestou si masírovala presilnené svaly pravého ramena. Zajtra ju čaká ďalší dlhý deň tetovania.

Rozhliadla sa po opustenej pláži a zrakom spočinula na schátratej mase niekoľko desiatok metrov od brehu. To bolo všetko, čo zostalo zo západného móla. Črtalo sa proti tmavému moru, nechali ho, nech sa po požari rozpadne. Už nebolo pupočnou šnúrou spojené s pobrežím, ostal z neho ostrov, kde matali duchovia dávno zabudnutých dovolenkárov a bezvýznamných miestnych gangstrov.

Myšlienky jej opäť zaleteli k objavenému telu. Čo by sa stalo s mužom v kontajneri, keby ho nebola našla? Skončil by niekde na skládke odpadu, pomaly by sa rozkladal, až by po ňom nezostala ani stopa, iba kosti? Tetovania by mizli, obžierané hlodavcami? Chuti potetované mäso potkanom inak ako nepotetované? Alebo zviňajúcim sa červom, tučným a bielym, zavíťtavajúcim sa do obnaženého červeného mäsa? Pri tej predstave sa roztriasla.

Nech ho tam dal ktokoľvek, takmer určite má na svedomí jeho smrť. Pevne dúfala, že polícia to zistí a vypátra, kto to urobil. Znepekovovalo ju pomyslenie, že také čosi sa udialo tak blízko jej domu.

Zachvela sa. Prišla sem, aby si vyčistila a upokojila myseľ pred spaním. Márna nádej. Pritiahla si na plecía ľahkú vestu a zamierila späť k svetlám palácového móla, takého plného života a rušného, ako bolo západné mólo mŕtve. Vietor ustal a počas niekoľkých krátkych minút počula na kamenistom svahu zvuk vlastných krokov. Pláž, ktorá sa cez deň hmýrila ľuďmi, bola o tomto čase opustená.

Vtom zajačala akási žena.

Po chrbte jej prebehli zimomriavky ako vietor čeriaci hladinu rybníka. Hruď jej zovrelo, zvrtila sa a zízala do tmy.

Vzápätí sa ozval výbuch smiechu, ten istý ženský hlas, sprevádzaný mužským. Marni sa zhlboka nadýchla, usilovala sa upokojiť, ale srdce jej bilo opreteký. Keď zamierila ku kamenným schodíkom vedúcim na promenádu, pláž bola ľudoprázdna.

Zahľadela sa pred seba k palácovému mólu. Medzi masívnymi kovovými piliermi, ktoré ho ukotvovali k brehu, sa pohybovali nejasné postavy. Cez penou zahmlený vzduch k nej doliehali mužské hlasy.

„Si sama, zlato?“

Marni sa odvrátila. Nech sa prepadne do pekla.

„No tak, pridaj sa k nám, zabavíme sa.“ Iný hlas, tentoraz bližšie.

Marni si to nevšímala a čo najrýchlejšie vyšla na promenádu.

Keď sa vracala domov cez nočné ticho Kemptownu, myšlienky sa jej stále vracali k jednej veci. K tetovaniu svätého Sebastiana na mužovej nohe. Vedela prečo. Pripomínalo jej Thierryho prácu, najmä spôsob, akým boli červenou znázornené rany po šípe. Thierry. Prečo bol Thierry vonku v pavilóne, keď mal byť v konferenčnej sále?

Panebože, nedovoľ, aby sa z toho niečo vyklúlo.

Mohlo byť tetovanie na mužovom tele skutočne jedným z Thierryho? Bolo to nepravdepodobné, a ak aj áno, zrejme to nič neznamená. Pravdaže to nič neznamená. Spájanie s minulosťou nemá logiku. No keď šlo o Thierryho, nikdy nerozmýšľala racionálne. Mal na ňu citový vplyv, ktorý akoby iba silnel, hoci si to nepripúšťala. Samozrejme, že medzi Thierryom a telom v kontajneri neexistuje nijaké spojenie. Ide len o jej posadnutosť, ktorá zatiahne Thierryho do všetkého, čo sa jej stalo.

Keď zabočila na Great College Street, zbadala, že v prednej izbe jej domu sa svieti. Alex je doma. Osemnásťročný chlapec nemusí vidieť mamu v takomto stave. Zhlboka sa nadýchla, aby sa upokojila, a vytiahla z vrečka telefón. Aj keď sa Thierrymu väčšinou vyhýbala a potláčala svoje city k nemu, v kritických chvíľach akoby ho vždy potrebovala. Vyťukala číslo, čakala na odpoveď, dúfala v útechu.

„Thierry?“

Počula iba elektronický šum. Potom barový šum.

„Marni?“ Jeho francúzsky prízvuk zmenil zvuk jej mena.

„Očividne.“

„Marni! Som v bare s kamošmi. Pridaj sa k nám. Charlie a Noa ťa chcú pozdraviť.“

Charlie a Noa boli Thierryho kolegovia v Tatouage Gris, jedinom rýdzo francúzskom tetovacom štúdiu v Brightone. V pozadí počula ich hlasy, ako aj ženský smiech. Nepochybne skupinky tetovačov,

ktorí prišli do mesta na kongres. Thierryemu asi preskočilo, ak si myslí, že by sa k nim chcela pridať.

„Nie, ty príď sem – musím s tebou hovoriť.“ Zrazu ho zúfalo túžila vidieť a zároveň sa za to nenávidela. Bol závislosťou, ktorej akoby sa nedokázala zbaviť.

„O čom?“

„Mala som naozaj príšerný deň.“

Počula, ako vzdychol.

„Thierry, našla som telo.“ Jej hlas bol o oktávu vyšší než zvyčajne.

„Som vydesená...“

„Brzdi, upokoj sa. O čom to hovoríš? Zavolala si políciu?“

„Pravdaže. Ale musím s tebou niečo prebrať.“

„Nie. Som unavený, *chérie*, a mŕtvi ľudia ma nezaujímajú.“

„No tak, Thierry. Čo keby to bol niekto, koho poznáme? Čo keby to bol Alex?“

„Nie je. Hovoril som s ním pred hodinou. Kŕmil Peppera. Minulo sa ti psie žrádlo.“

Pepper. Jej buldog.

„No tak, Thierry. Prosím.“

Thierry vydal zvuk podobný galskému pokrčeniu pliec, nonšalantné odfrknutie, ktoré kedysi zbožňovala. „Ak je to úskok, aby si ma zviedla...“

„Prekristapána!“ Prerušila hovor a vošla dnu.

„Mami!“ Do predsieni vošiel Alex a objal ju. „Aký si mala deň?“

Marni vystrela pleciami a usmiala sa. „Skvelý. Vykonal som dobrú prácu na jednom z mojich stálych zákazníkov a na niekoľkých náhodných záujemcoch. A ty?“

Alex pokrčil plecami. „Opakovanie. Nuda.“

Neskôr misa cestovín a pohár vína, a Marni klesla na pohovku, aby si pozrela správy. Alex chcel pozerieť futbal, no ovládač mala ona. O chvíľu ľutovala, že mu ho okamžite nedala.

... polícia vyzýva anonymného volajúceho, ktorý upozornil na mŕtve telo v Pavilion Gardens v Brightone, aby sa prihlásil a pomohol pri vyšetrovaní. Muža, ktorého našli v kontajneri s odpadkami, zatiaľ neidentifikovali...

„Okej, Alex, pozrime sa, či už nestrelili gól.“ Hodila mu ovládač, ukrývajúc náhlu triašku v rukách.

„Nie, počkaj... to je vražda, a priamo tu v Brightone. Tu sa ešte nikdy nič nestalo.“

No Marni už nechcela počuť viac. „Prepasieš gól“, zamrmkala.

V správach však mali k dispozícii iba zopár faktov a rýchlo prešli k ďalšej téme. Alex prepol kanál. Gól neprepásli a ukázalo sa, že zápas je nudný.

Alex znervóznel. „Aká bola dnešná šou?“

„Bolo to fajn. Tvojmu otcovi to tam ide skvele – akcie v Brightone patria vždy k najlepším.“

„Mami, myslíš, že sa ešte niekedy dáte s ockom dokopy?“

Marni zabehlo víno. Pokrútila hlavou a zakašľala. „Ako ti to zišlo na um?“

„Keď ste spolu, vychádzate dobre.“

„Iste.“ Niekomu v jeho veku všetko pripadá jednoduché.

„A viem, že ocko by to chcel.“

Naozaj? Alebo sa až pridobre zabáva ako slobodný muž v profesii, ktorá poskytuje hojnosť príležitostí na flirtovanie? Marni vzdychla. „Tvojmu otcovi neprekáža predstava, že by bol ženatý. Iba v praxi mu to veľmi nejde.“

„Nikto nie je dokonalý, mami. Ani ty.“

Marni Mullinsovej sa nesnívalo. Nemohla si to dovoliť – sny sú priveľmi bolestné. V čiernej prázdnote bdela s doširoka otvorenými očami. Ležala bez spánku už dlho a myseľ jej blúdila, rozlietaná, nesústredená. V ušiach jej zneli Alexove slová.

Tu sa ešte nikdy nič nestalo.

Lenže teraz sa čosi stalo a ona sa do toho zaplietla. Ten muž je mŕtvy. A bolo na ňom niečo, čo pohlo tmavými zákutiami jej mysle. Niečo povedomé. Ale aké je tam spojenie? Ak je miestny a tetovali ho miestni, možno ho pozná. To sa jej nezdalo pravdepodobné. Tisíce ľudí v Brighton majú tetovanie. A dokonca aj keby ho tetoval Thierry, čo je na tom? Znamená to, že je do toho dajako zapletený?

Zažala lampu na nočnom stolíku, svetlo ju oslepilo. Zavrela oči a potláčala vzlyk, ktorý sa jej dral do hrude. Nemôže tam byť nija-ké spojenie. Je to iba voľný pád jej mysle medzi bdením a spánkom. Sadla si a izba sa zakrútila. Do hrdla jej vrazila žľč.

Rozbehla sa do kúpeľne, napínalo ju, a zohla sa nad záchodovú misu so zatátymi zubami. Ústa jej zaplavili sliny, zhlboka dýchala, aby potlačila nevoľnosť, a napokon to zvládla. Klesla na zem, oči sa jej zaliali slzami. Zažmurkala. Biele kachličky sú postriekané krvou. V diaľke počuje škriľavé zabuchnutie kovových dverí. Vidí tehlové steny vymaľované základnou sivou. Brucho a prsia má tvrdé a napäté v posledných štádiách tehotenstva. Kroky na chodbe, mrazí ju, výbuch bolesti. Kľáčí, krváca a zvíja sa v kĺboch, volá o pomoc. Dostáva len ďalší kopanec do brucha...

Otvorila oči a krv bola preč. Spustilo to mŕtve telo a tetovanie svätého Sebastiana. Musí sa tak či onak dozvedieť, či zavraždeného muža tetoval Thierry. Dúfala, že nie, a potom by mohla na celú vec zabudnúť.

Vrátila sa do spálne, našla mobil a vygúglila číslo linky pre anonymné oznamovanie zločinov v Brighton.

Zvoní. A zvoní. A zvoní.

Čakala. Nevedela prečo. Boli dve hodiny štyridsať ráno a nebol tam nik, kto by prevzal hovor.

Napokon to vzdala. Odhodila telefón, ľahla si a čakala, kedy ju znova zaplaví strach.

RORY

Rorymu udrel do nosa sladkastý pach smrti ešte predtým, ako vošiel do pitevne. O pár sekúnd ho zacítil v ústach. Rozkašľal sa a vykročil k miestu, kde vedel, že Rose Lewisová drží mentolovú masť. Zároveň ho ohlušila záplava hlasno pustenej zborovej hudby. Pitevňa Rose Lewisovej určite nie je miestom pre ľudí po opici – vedel to z predchádzajúcej skúsenosti.

„Dobrý deň!“ prekričala Rose hluk. So skalpelom v ruke sa skláňala nad telom nahého muža.

Rory jej kývol a natrel si na hornú peru priehľadný gél, aby prekryl zápach zhnitých jabĺk balzamovacej tekutiny a prenikavý octový pach formaldehydu.

„*Membra Jesu Nostrī*,“ prehodil Francis, ktorý vošiel za ním a čakal, kým odloží masť.

Rory nemal poňatia, o čom hovorí.

„Došla, si dobrý, Sullivan,“ utrúsila Rose, prešla k prehrávaču a stíšila zvuk. „Skladateľ?“

„Buxtehude.“

„Samozrejme. Mimoriadne vhodný pri práci. Libreto podrobne opisuje jednotlivé časti tela trpiaceho Ježiša. Ale to už vieš.“

Rory bez poznámky podal Francisovi téglik s masťou. Intelektuáli, predvádzajú sa jeden pred druhým. Očividne ich obľúbená hra,

zistujú, kto je múdrejší. To však nerieši prípady, a ak si Sullivan myslí, že to naňho zapôsobilo, tak sa mylí.

Pravdupovediac, pitevňa nepatrila k Roryho obľúbeným miestam a trávil tam čo najmenej času. Niežeby nemal rád Rose – vždy sa k nemu správala veľmi zdvorilo, hoci možno trochu povýšene –, ale jej sebavedomie v ostrom svetle polárne bieleho prostredia v ňom občas vyvolávalo pocit menejcennosti. Jej práca je, samozrejme, dôležitá, ale dôkazy DNA a škvrny od krvi nie sú všetko, iba súčasť väčšieho obrazu. V poslednom čase sa mnohí prikláňali k názoru, že veda vyrieši celý prípad, hoci v skutočnosti bola len podporným nástrojom tvrdej policajnej práce.

Natiahol si latexové rukavice a pobral sa za Francisom k Rosinmu pracovnému miestu.

Bolo to jediné telo na dohľad, v oceľových zásuvkách, ktoré lemovali jednu stenu, ich bolo oveľa viac. Rose a jej tím ich usilovne skúmali, skladali ich životné príbehy, páčili tajomstvá z ich krvi, mäsa, kostí a zubov. Rozmýšľal, čo im povie o mužovi z kontajnera.

Telo, ktoré pred ňou ležalo na pitevnom stole, bolo čiastočne prikryté bielou gumenou plachtou. Spočívalo na chrbte, rozrezané od hrudnej kosti k lonovej, a Rose práve začala vyberať orgány na ďalšie skúmanie. Rory si obzeral mŕtvolu. Črty tváre boli nejasné. Potkany nerovnomerne ohlodali pokožku a mäso – chýbala časť jednej pery, nos zožuli a obidve líca dohrýzli. Podobne potrhali aj časť trupu. Zvyšná pokožka bola sivá. Rory za uplynulé roky videl dosť mŕtvych tiel, preto ho to nevyviedlo z rovnováhy, a úkosom vrhol pohľad na Francisu. Nebolo by celkom spravodlivé povedať, že je vydesený – vlastne, vyzeral zaujatý. V tvári mal teraz tvrdý výraz, aký tam predtým nebol.

Rose už telo odfotovala a zmerala. Vyškriabala aj zvyšky špiny spod nechtov a zaznamenala každé zranenie a tetovanie do nahrávanej správy, každý detail. Hudbu pritom vyplá. Teraz ju opäť zapla a skúmala vnútrajšok úst prstami v rukaviciach. A napokon – vrcholné po-

níženie tých, ktorých smrť ešte neobjasnili – preskúma análny otvor, bude hľadať stopy nedávneho sexu alebo sexuálneho napadnutia.

Rory a Francis ju mlčky pozorovali, kým napokon nevypla diktafón a nezdvihla hlavu.

„Záver, Rose?“ spýtal sa Francis.

Vypla hudbu. Vďakabohu! Išla mu na nervy.

„Záver prvý – budem mať problémy s Mikom, lebo pracujem v pondelok po predĺženom víkende.“

Francis pokrčil plecami. „Keby bolo po mojom, vrahovia by zabíjali iba od pondelka do piatka od deviatej do piatej.“

Rose sa zasmiala.

„Mysli na nadčasy,“ prehodil Rory. „Ako sa má Laurie?“

„No vidíš. Ďakujem za opýtanie, Rory. Má sa dobre. Práve začal chodiť do veľkej školy a je nadšený.“

„A toto?“ Francis kývol na mŕtvolu, aby sa vrátili k práci.

Rose okamžite nahodila vecný tón.

„Takže... čo som zatiaľ zistila. Odhadujem, že smrť nastala pred dvadsiatimi štyrmi až štyridsiatimi ôsmimi hodinami, neviem však s istotou povedať, či bol mŕtvy, alebo živý, keď ho dali do kontajnera. Predpokladám, že váš tím preverí, kedy tie smetné nádoby naposledy vyprázdnili.“

„Hollins na tom pracuje,“ odvetil Rory.

„A čo bezpečnostné kamery na New Road?“

„Hitchins,“ odvetil Francis.

„Naše dvojčatá,“ poznamenala Rose. „Majte ich na očiach, môžu byť trochu pomalí.“

„Akoby som to nevedel,“ zamrmľal Rory.

Dvojča Dum a dvojča Dee, tak boli Hitchins a Hollins známi po celej stanici. Zvláštne sa podobali, obaja mali hnedé nepoddajné vlasy a postavy zaoblené tam, kde nemali byť.

Rose sa pozrela na Francisa a potom na Roryho.

„Máš šťastie, že si dostal Roryho ako dvojku, Francis.“

Francis prikývol, ale mlčal.

Nevie sa ani len prinútiť, aby to povedal nahlas? pomyslel si Rory.

„Rory patrí k našim najskúsenejším,“ pokračovala Rose. „Vie, čo robí, tak využí jeho znalosti.“

Francis sa zamračil. Rory potlačil úškrn – od Rose to nebolo práve vyslovenie dôvery.

„Nepochybujem, že Rory ma upozorní, ak niekedy niečo pokazím,“ odvetil Francis britkým tónom.

Rory odfrkol. Zrazu sa cítil nesvoj. Rozhovor sa nevyvíjal správnym smerom. Rose rozvírila hladinu a Rory sa v duchu pýtal prečo. Čo má za lubom?

„Nezabil ho úder do hlavy,“ dodala a vďakabohu sa opäť sústredila na telo.

„Si si tým istá?“ spýtal sa Francis a zahľadel sa na čiastočne oholenú lebku. Rose ju trochu obrátila na jednu stranu, takže obaja videli krvavú preliačinu.

„Absolútne. To zranenie nebolo smrteľné. Prerazilo mu lebku a spôsobilo, že upadol do bezvedomia. Mohlo to vyústiť do trvalého poškodenia mozgu.“

„Tak čo ho zabilo?“ zaujímal sa Rory.

„Kombinácia niekoľkých faktorov,“ vysvetľovala Rose. Bola presvedčená o správnosti svojich záverov. „Po tom, čo ho udreli, upadol do bezvedomia. No domnievam sa, že bol stále nažive. Stratil veľa krvi a to ho spolu s dlhotrvajúcim podchladením zabilo.“

„Strata krvi z hlavy? Tá rana nevyzerá taká veľká,“ namietol Francis.

„Nejaká z hlavy, ale predovšetkým tu z tejto rany.“ Ukázala na veľkú krvavú plochu odhaleného mäsa na mužovom pleci a trupe.

„Myslel som, že to urobili potkany až po smrti,“ poznamenal Rory.

„Nie celkom. A tu to začína byť zaujímavé, preto som vás oboch tak rýchlo zavolať.“

Rory skúmal krvavú kašu.

„Pozrite sa dôkladnejšie,“ naliehala Rose. Obrátila sa k stolu za chrbtom a podala Francisovi lupu. „Vidíš? Sú tam stopy po rezoch. Domnievam sa, že ich urobili krátkym, mimoriadne ostrým nožom.“

Francis sa sklonil a skúmal miesto rukou v rukavici. „Chápem, čo myslíš.“

Podal lupu Rorymu a ustúpil. Rory si prezeral ranu. Rose mala pravdu. V mäse boli neklamne rezy, ktoré nemohli spôsobiť zvieratá.

„Ježišmária!“

Všimol si, že Francis sa pri jeho slovách strhol. To sa môže stať len jemu. Čert mu bol dlžný tohto bigotného chlapa.

„Čo myslíš, urobili to pred alebo po údere do hlavy?“ spýtal sa.

„Iba hádam, ale pravdepodobne po,“ odvetila Rose. „Je tam určitá presnosť, ktorá naznačuje, že obeť sa v tom čase nebránila. Ale rezy nie sú hlboké. Neboli určené, aby zabíjali. Vyzerá to skôr, akoby niekto úmyselne odrezal pokožku a mäso z tela. Nedá sa to však povedať s istotou. Je tam veľa stôp po uhryznutí, ale aj veľa rezov.“

Rory ďalej skúmal odkryté mäso. „Všetky rezy akoby ohraničovali okolie rany.“

„Áno, tie vertikálne,“ prikývla Rose. „No tu a tu v spodnej vrstve pokožky v strede akoby boli nejaké horizontálne rezy.“

Rory zažmurkal a pozrel sa znova. Takmer to nebolo vidieť. Uprostred špinavej, dotrhanej kaše, ktorá zostala z mäsa, bolo niekoľko malých rovných čiar vrezaných hlbšie do tkaniva. Zovrelo mu žalúdok a na okamih zaťal zuby, kým ho nevoľnosť neprešla.

„Ukážte,“ ozval sa Francis.

Rory mu s úľavou podal lupu.

„Čo to znamená?“ spýtal sa Francis, hľadiac cez lupu.

„To znamená, že vašej obeti stiahli kožu. A podľa straty krvi usudzujem, že s najväčšou pravdepodobnosťou, kým ešte žila.“

FRANCIS

Čierne džínsy, čierne tričká, oholené hlavy či dredy. Obnažené telá. Tetovania. Pokožky. Okolo Francisa prúdili litre atramentu vrývajúce sa do živého mäsa a vírilo to okolo neho tak rýchlo, že obrázky nedokázal rozoznať. Tmavočierne, špinavomodré alebo svetlo sfarbené záblesky. Čo, došľaka, robí cez predĺžený víkend na tetovacej akcii? Reptajúceho Mackaya poslal na miesto činu, aby viedol pátranie po ďalších odtlačkoch prstov v okolí a hľadal kúsky mäsa, ktoré možno vyrezali z tela. A on je zatiaľ tu, aby vypátral záhadnú volajúcu. Telefón, z ktorého prišiel hovor, patrí miestnej tetovacej umelkyni. Jej webová stránka im prezradila, že je na akcii, a dúfali, že im poskytnú viac informácií. Zaujímal ho, prečo sa im tá žena tak vyhýba.

Vo chvíli, keď vošiel do hlavnej sály kongresového centra v Brigh-tone, cítil sa dosť rozpačito. Určite je jediným človekom v budove, ktorý nemá tetovanie – a určite jediným v obleku.

Zhlboka, zdráhavo sa nadýchol a vykročil do davu.

Okolo neho sa hmýrili ľudia, vrážali jeden do druhého a strkali sa, šliapali mu na nohy, natŕčali krky, aby videli do kójí. A ten hluk! Z každej kóje sa šírila hlasná heavymetalová hudba prehlušujúca hudbu od susedov.

A navyše počul nepretržité prenikavé elektrické kvílenie. Nedokázal lokalizovať zdroj, kým mu zrak nepadol na nahý mužský chrbát.

Tetovala ho žena – hluk spôsobovalo hromadné bzučanie tetovacích pištolí. Z čiernych čiar, ktoré vyrývala, vytekala krv. Francis cítil vo vzduchu jej medený pach a odpudzovalo ho to.

V sále sa nevetralo a bolo tam priveľmi teplo. Pretlačil sa na koniec uličky, zúfalo hľadal otvorený priestor. Nikdy nechápal túžbu po tetovaní a takúto masovú už vôbec nie. Títo ľudia určite vyzerali lepšie, kým si nedali natrvalo označkováť telá. Na tom všetkom bolo čosi kmeňové. Ale aký kmeň, aké posolstvo?

„Prepáčte.“

Chytil za plece prechádzajúceho muža. Mladík sa obzrel a uprel naňho pohľad. Na ľavej strane čela mal vytetovanú modrú pavučinu strácajúcu sa pod líniou vlasov.

„Áno?“

„Hľadám tetováciu umelkyňu Marni Mullinsovú.“

Mladík vytiahol zo zadného vrecka džínsov zložený papier. Plán kongresovej sály s očíslovanými kójami. Prevrátil ho a kontroloval zoznam umelcov na druhej strane.

„Marni...?“

„Mullinsová.“

Sklonil hlavu a Francis uvidel zvyšok pavučiny a hrubý obrys akéhosi slova vytetovaný pod krátkymi plavými vlasmi. Prižmúril oči, ale nevedel ho prečítať.

„Stánok dvadsaťosem.“

„Ďakujem,“ odvetil Francis.

„Nemáš za čo, kamoš.“ Nato zmizol v dave a Francis ho už nestihol požiadať, aby mu na nákrese ukázal, kde sa nachádza stánok dvadsaťosem. No nech. Pravdepodobne sú zoradené podľa čísel. Vzdychol a vrhol sa späť do davu.

V oblaku sladkastého parfumu ho postrkovali tri dievčatá v šatách bez ramienok z päťdesiatych rokov a s vlasmi à la Marilyn Monroe. Ramená, plecia a hrude im pokrývali žiarivo sfarbené tetovania kve-

to, vtákov a srdc. Zaostal, aby unikol z ich štebotania, no ocitol sa uprostred ďalšej skupinky – gótov s vlasmi čiernymi ako ich tetovania. Skontroloval si čísla stánkov a zamieril do ďalšieho radu.

Predieral si cestu laktami, vrhal pohľady sprava doľava. Na masážnom stole ležalo takmer nahé dievča a dvaja rozsiahlo potetovaní muži mu súčasne vytvárali na chrbte nádherný čínsky obrazec. Akýsi muž sedel mlčky so zavretými očami, po lícach mu stekali slzy a mladé dievča mu obratne dotváralo geometrický vzor na predlaktí. V tom istom stánku muž tetoval vrch lebky inému mužovi. Bože, to musí bolieť! Chlapík, ktorého tetovali, sa ani nepohol.

Napokon dorazil k číslu dvadsaťosem. Tetovačka pracovala na zákazníčke, ktorá vyzerala priveľmi mladá na tetovanie. Je toto žena, ktorej telefón vystopovali? Bola malá a šlachovitá, sedela na stolčeku a sústreďovala sa na tetovanie veľkej šarlátovoružovej chryzantémy na nohe dievčata. Neposlušné tmavé vlasy mala zviazané do vykriveného konského chvosta, ale viac sa jej ich uvoľnilo, než držalo na mieste.

Na sebe mala bielu vestu, denimové džínsy s trakmi a obidve svalnaté ramená mala po celej dĺžke potetované modrými a zelenými špirálami.

Francis na ňu chvíľu hľadel. Pomôže alebo má čo skrývať? Niektorí ľudia by si vychutnávali spojenie s vraždou, ale táto žena nie. Rozhodla sa zostať anonymná.

Hlasno zakašľal, aby upútal jej pozornosť. „Ste Marni Mullinsová?“

Práve tetovala vysoko na vnútrajšku klientkinho stehna. Dievča nepokojne pohllo druhou nohou a trochu zavzdychalo. Francisovi sa zdalo, že rovnako od pôžitku ako od bolesti. Marni nevzrušene ďalej tieňovala okvetné lístky sýtym ružovým atramentom.

Spýtal sa znova a tentoraz odtiahla ihlu z jemnej pokožky a potom zdvihla hlavu, aby videla, kto ju oslovil.

„Áno, to som ja.“

Teraz si všimol, že je staršia, ako predpokladal – dobre po tridsiatke, v kútikoch očí sa jej už objavili malé vrásky.

„Do konca popoludnia mám objednávky,“ prehodila a vrátila sa k práci.

„Nie som tu kvôli tetovaniu.“

Marni znova zdvihla hlavu, tentoraz sa naňho zahľadela pozornejšie. Pokrútila hlavou, akoby si uvedomila, že ho zle odhadla.

„Nie, očividne nie. Čo chcete?“

„Som detektív inšpektor Francis Sullivan. Vyšetrujem prípad, ktorý sa stal včera v Pavilion Gardens. Bol by som vám vďačný, keby ste odložili tetovaciu pištoľ a porozprávali sa so mnou.“

„Prístroj.“

„Čože?“

„Je to tetovací prístroj alebo tetovacia ihla. Nevoláme to tetovacia pištoľ.“

„Tak prístroj, to je jedno. Musím s vami hovoriť.“

„Prečo by ste so mnou chceli hovoriť?“ Jej tón bol nepriateľský.

„Mám dôvod sa domnievať, že ste včera našli telo a anonymne ste zavolali na policajnú stanicu v Brighton. Je to tak?“

Dievča, ktoré tetovala, náhle spozornelo a rozhládlo sa, aby videlo, s kým sa Marni rozpráva.

„Poznáte niekoho, koho zavraždili?“ spýtalo sa. Francis si všimol, že šušle.

„Nie,“ zamrmala Marni. „To by bolo nadtľho.“

„Radšej by som to prebral v súkromí,“ poznamenal Francis.

Zamračila sa. „Potom mi dajte hodinu. Nemôžem prerušiť prácu.“

„Maríte policajné vyšetrowanie.“

„A vy ma stojíte peniaze a profesionálnu povest'. O hodinu budem hotová, a ak sa vám to nepáči, môžete ma zatknúť.“

Takto spolupracujúcu svedkyňu nezíska. Pokúsil sa o upokojujúcejší tón. „Okej. Porozprávame sa o hodinu. Kde?“

„V kongresovej kancelárii na prízemí. Prineste kávu.“
Dievčina sa naňho usmiala. „Budete mať čas dať sa potetovať.“
Francis si ju nevšímal. „Uvidíme sa o hodinu,“ povedal Marni.
„Suchár,“ zamrmľalo si dievča popod nos a ľahlo si spať na stôl.
„Policajt,“ utrúsila Marni Mullinsová, očividne jej bolo jedno, že Francis je ešte na dosluch. „Tí nikdy nič nechápu. Človek im chce pomôcť a oni si myslia, že po ňom môžu šliapať. Svine mizerné.“

MARNI

Marni o dve hodiny otvorila dvere na malej kongresovej kancelárii, uvažujúc, či urobila dobre, keď zavolala na políciu. Príchod mladého vytiahnutého policajného dôstojníka ju rozrušil a vôbec sa jej nepáčilo, že tým bude musieť prejsť znova tvárou v tvár. Keď vošla dnu, kancelária jej pripadala menšia ako predtým, vďaka dlhým údom Francisu Sullivana, poskladaným na stoličke za Thierryho stôlom.

Hrubé fascikle, hromady papierov, vratké veže vystavané zo škatúl s programom akcie, nedopité šálky kávy a preplnený odpadkový kôš – poznala to až prídobré. Kým si sadla, odložila zo stoličky oproti Francisovej kopu dokumentov. Pritom ho ostražito sledovala. Na detektívneho inšpektora vyzeral mlado – a celkom nepatrične. Nikto nechodí na tetovacie akcie v obleku. Nikdy. Muži, ktorí nosili obleky, zvyčajne neznamenalí v jej svete nič dobré.

Neušiel jej však jeho určitý chlapčenský šarm. Vyzeral zaujímavo – ježaté svetloryšavé vlasy, mierne vykrivené ústa a orlí nos. Nálada sa mu počas čakania očividne nezlepšila. Zazeral na ňu z druhej strany stola.

„Prepáčte, že som vás zdržala,“ zamrmkala. Pochybovala, že to znelo presvedčivo.

Prikývol a ukázal na jednu z dvoch šálok s kávou.

„Našli ste telo, však?“ Jeho tón jasne naznačoval, že to nie je otázka.

Marni sa napila kávy. Bola studená.

„Zavolala som na políciu.“

„Nenechali ste meno.“

„Na tom nezáleží. Očividne viete, kto som. Ako ste to zistili?“

Inšpektor sa na ňu zamračil.

„Môžem vás obviniť z mrhania policajným časom a peniazmi. Trvalo mi pol dňa, kým som vás vypátral podľa čísla vášho mobilu.“

Typické. Samozrejme, neprišiel sem, aby sa jej poďakoval za splnenie občianskej povinnosti. Zvyčajné sračky – urobila niečo zlé a on jej prišiel vynadať. Stráca čas a vonku ju čakajú klienti.

„Prepáčte,“ odsunula stoličku a vstala, aby odišla.

Sullivan vstal rýchlejšie a zablokoval dvere.

„Ešte som s vami neskončil,“ zavrčal. „Chcem presne vedieť, čo sa stalo, keď ste našli telo. Môžeme to prebrať tu alebo vás vezmem na stanicu.“

Marni si znova sadla. Došľaka! Policajnú stanicu by nezvládla. Prečo musela ísť včera do toho mizerného parku?

„Čo chcete vedieť?“

Aj Sullivan si znova sadol.

„Výborne, od začiatku a nič nevynechajte.“ Vytiahol z náprsného vrecka smartfón a oddelil z neho dotykové pero, pripravený písať.

Marni sa napila kávy, zašklabala sa, nebola osladená, a potom mu podrobne vyrozprávala, ako našla telo. Trvalo to iba tri minúty – ako si kúpila kávu, ako vyfajčila cigaretu a otvorila kontajner –, ale on si zapisoval každé slovo. Nepovedala mu, že sa tam skrývala, aby sa vyhla Thierrymu.

„Všimli ste si na tele dajaké tetovania?“ spýtal sa.

„Áno... hmlište. Ale nespomínam si aké.“

Inšpektor položil dlaň na hnedú obálku, ktorá ležala na stole.

„Mal dosť tetovaní a ja potrebujem vedieť, kto ich urobil.“

„Prečo?“ Srdce sa jej rozbúchalo.

Sullivan zdvihol obálku. Na špinavý povrch stola rozložil zo desať fotografií. Boli to čiernobiele detailné zábery tetovaní – svätý Sebastian, modliace sa ruky, orol sediaci na lebke, ostnatý drôt ovinutý okolo nadlaktia. Marni sa predklonila, aby si ich prezrela.

„Zdá sa, že ten chlapík bol zberateľ,“ utrúsila.

„Zberateľ?“

„Zberateľ tetovaní,“ spresnila. „Tieto sú totiž všetky od rozličných umelcov.“

„Ako to viete?“

Teraz bol rad na nej, aby ho počastovala zničujúcim pohľadom. „Sú to celkom odlišné štýly. Väčšinou dobrá práca, ale dosť rôznorodá.“

Skúmala každú fotku zblízka. Modliace sa ruky boli dobré, naozaj dobré. Musel za ne zaplatiť slušnú sumu. Potlačila nejasnú predstavu a zdvihla ďalšiu snímku. Udrela jej do očí ako kladivo. Pustila ju, okamžite si uvedomila, že takmer určite hľadá na tetovanie svojho bývalého manžela. Tetovanie svätého Sebastiana na obrázku nieslo všetky charakteristické znaky Thierryho práce – tak ako sa obávala.

„Spoznávate to?“

Rýchlo pokrútila hlavou. Priveľmi prudko.

„Prosím vás, pani Mullinsová. Mohlo by to súvisieť s prípadom.“

Marni zovrela hrud' od strachu. Nechcela sa znova zaplietť s políciou, a mohlo by sa to ľahko stať, ak bol do toho dajako zapletený Thierry. Nechcela sa na tom podieľať. Pokrútila hlavou a mlčala, dúfala, že Sullivan jej dá pokoj.

„Ak mi nepoviete, čo viete, čo je dôležité pre môj prípad, budem vás musieť zatknúť pre marenie vyšetrovania. Takže ak tušíte, kto urobil to tetovanie, je vo vašom záujme, aby ste mi to povedali.“

Marni zavrela oči a zovrela pery. Mohlo by to naozaj súvisieť so smrťou toho muža?

„Výzerá to ako práca môjho bývalého manžela,“ zašepkala.

„Čo ste povedali?“

Marni sa odmlčala a prehltla. V ústach mala sucho.

„Môjho bývalého manžela.“ Tentoraz dosť hlasno.

„Ako sa volá?“

„Thierry Mullins. To však neznamená, že s tým má niečo spoločné, nie? Ten muž má veľa tetovaní od rozličných tetovačov.“

Jej otázku si nevšimol.

„Poviete mi, kde nájdem Thierryho? Musím si s ním pohovoriť – možno nám pomôže identifikovať toho muža.“

„Sedíme v jeho kancelárii,“ odvetila mimovoľne.

O pár minút sa za dverami ozvali kroky a zjavil sa Thierry Mullins, očividne podráždený, že ho predvolali do jeho vlastnej kancelárie. Preletel pohľadom z Marni na inšpektora a obranne si prekrižil ruky na hrudi. „Nech ide o čokoľvek, nemám na to čas.“

Bolo to prvý raz po niekoľkých mesiacoch, čo ho Marni videla s niekým hovoriť. Napriek spoločnej starostlivosti o tínedžera a spoločnej minulosti sa zvyčajne priamym stretnutiam vyhýbala – okrem pokusu v nedeľu večer. No teraz je tu – zatiahla ho do toho. Cítila pach jeho potu zmiešaný s kolínskou. Vyzeral unavene a vo vlasoch mal viac šedin, ako keď spolu žili. Zablúdila zrakom na tmavé tetovania na jeho svalnatých ramenách, no rýchlo sa spamätala a odvrátila pohľad.

S výnimkou krátkeho obdobia bol Thierry skvelý manžel. Počas ich prvých búrlivých spoločných rokov pri nej stál, oženil sa s ňou, keď zistili, že je tehotná, pomáhal jej prekonať traumy z toho, čo sa stalo, staral sa o Alexa, keď ona nemohla... No to je už minulosť. Ich manželstvo trvalo krátkych sedem rokov, kým sa začal obzerať inde.

Samozrejme, stále je Alexovi skvelým otcom – to by nikdy nepopierala. A okrem toho má veľa ďalších dobrých vlastností. Bonviván, ktorý je dušou spoločnosti, vtipný, dobrosrdečný, nešetří chválou, hoci občas sa rýchlo rozčúli. Je majster v tetovaní náboženských výjavov a organizuje významné tetovacie akcie. No ona ho neznáša.

Aspoň si to nahovára – a robí to pre vlastnú ochranu. V ich spoločnej minulosti bolo priveľa temnoty. Ale keď počuje jeho francúzsky prízvuk, musí myslieť na veci, ktoré by jej pripadali neslušné, aj keby ešte boli zosobášení.

„Marni?“ Vrhol na ňu znepokojený pohľad.

Francis Sullivan zakročil a prevzal iniciatívu. Podal Thierrymu fotografiu.

„Robili ste toto tetovanie?“

Thierry sa zahľadel na snímku a potom opäť na Marni.

„O čo tu ide?“ Otázka jasne mierila na ňu.

„Pán Mullins..“

„Ste policajt, však?“

„Áno.“

Zvrtol sa na odchod. „Ak ste tu preto, aby ste obťažovali moju ženu, musím si to najprv dôkladne premyslieť.“

„Thierry.“ Marni vystrela ruku a dotkla sa mu ramena. „Počkaj.“

„No tak, Marni, vypadnime odtiaľto.“

„Pán Mullins, ak odídete, prídem za vami so zatykačom. A teraz, prosím, odpovedzte na otázku. Robili ste toto tetovanie?“ Inšpektor pred ním stále držal fotografiu.

Thierry vykročil. Bol o niekoľko centimetrov vyšší ako policajt a oveľa svalnatejší.

„Čo ak áno?“ takmer zavrčal.

„Pokúšame sa identifikovať telo. Pomôžete nám?“ Francisov hlas niesol stopy únavy.

Thierry sa pozrel na Marni.

„Niektu niekde musí vedieť, čo sa stalo tomuto mužovi,“ odvetila, znovu otrasená tým, čo videla. Kývla na Thierryho, aby si vzal fotografiu.

Pozorne ju študoval.

„Je to možné,“ odvetil.

Marni ukázala na Thierryho laptop, ktorý ležal na stole.

„Čo keby sme to preverili? Ak si to urobil, budeš to mať v archíve.“

Thierry sa sklonil nad stôl a spustil počítač. Všetci traja sa mlčky natisli okolo monitora, keď prehľadával stránky. Napokon klikol na súbor nazvaný *Tetovania podľa témy*. Otvoril sa zoznam súborov s názvami ako *Panna M*, *Pomstychtiví anjeli*, *Lucifer*. Vybral súbor označený *Svätý S*. Obrazovku zaplavil rad tetovaní s vyobrazením svätého Sebastiana. Rýchlo ich zopár preletel, ale každé sa výrazne líšilo od tetovania na fotografii – iné umiestnenie šípov v trupe, hlavu naklonenú na opačnú stranu.

„Počkaj,“ ozvala sa Marni. „To je ono. Vráť sa.“

Thierry klikol späť.

„Máš pravdu,“ prikývol. „Sú rovnaké.“

„Kto bol zákazník?“ spýtal sa Sullivan.

„Nepamätám si mená všetkých ľudí, ktorých som kedy tetoval. Boli ich stovky.“

„A čo dátum?“ nadhodila Marni. „Každý fotosúbor má dátum – potom môžeš skontrolovať knihu objednávok z toho dňa.“

Thierry klikol na adresár súborov.

„Štvrtého mája o dvadsať desať.“

Marni a Francis mlčky čakali, keď prehľadával kalendár. Ozývalo sa iba ťukanie Thierryho prstov na klávesnici.

„Evan Armstrong. Už si naňho spomínam. Veľký chlap. Sviniar... ušiel bez platenia.“

„Áno, mal asi meter osemdesiat,“ potvrdil Francis.

„Keď som na ňom pracoval, mal už niekoľko kúskov,“ poznamenal Thierry.

Francis využil príležitosť a strčil mu ostatné fotografie. „Toto sú jeho ďalšie tetovania. Robili ste ešte niektoré z nich?“

Marni pokrútila hlavou, ale Thierry si dal načas a pomaly si ich prezeral.

„Nie. Ten ostnatý drôt už mal. Sračka ako hrom.“ Ukázal na modliace sa ruky. „Toto je oveľa lepšie...“

Pokračoval v listovaní. Marni mu nakúkala ponad plece.

Pri poslednej fotografii zalapala po dychu. Thierry ticho po francúzsky zahrešil. Hľadeli na farebnú fotografiu trupu. Celé ľavé plece bola krvavá kaša. Rana sa ťahala mužovi po chrbte a okolo hrude. Francis mu fotografiu vytrhol.

„Prepáčte. To ste nemali vidieť.“

„Potkany?“ spýtal sa Thierry.

„Áno, ale...“ Francis sa zhlboka nadýchol. „Domnievame sa, že niekto mu z toho miesta odrezal kus kože.“

Marni prudko zdvihla hlavu. „Ukážte, ešte sa pozriem.“

Podal jej fotografiu a tentoraz ju študovala oveľa pozornejšie. Vzápätí zbledla ako stena. Prstom sledovala obrys rany a potom si prešla rukou po tvári, akoby chcela vymazať ten obraz z očí.

„Viem, čo to je,“ povedala pomaly, ukazujúc na ranu prstom. „Pozrite sa na ten tvar – je symetrický. Niekto mu ukradol tetovanie z tela.“

Zbožňujem prácu so živým mäsom.

Tichý škrabavý zvuk čepele zarezávajúcej sa do pokožky. Medenú vôňu sytej červene. Teplo čerstvej krvi prúdiacej mi medzi prstami.

Chýba mi to.

Pokožka odumiera, keď ju stiahnem z tela. Ale chvíľu je ešte teplá a vláčna. Na jednej strane lepkavá od zrážajúcej sa krvi. Druhá strana môže byť hladká alebo chlpatá. Jemná, ak pochádza zo ženy, zvyčajne drsnejšia, ak pochádza z muža. Hoci nie vždy. Niektorí muži majú veľmi jemnú pokožku.

Je čas nájsť si ďalšiu obeť. Je čas nabrúsiť si nože. Je čas vrátiť sa k práci. Zoznam je ešte dlhý.

FRANCIS

Francis otvoril dvere na kancelárii a uvažoval, či si má pogratulovať k úspešnému začiatku. Rýchla identifikácia tela by mohla viesť k vyriešeniu vraždy – väčšina vrahov má nejaké spojenie so svojimi obeťami.

„Rory!“ zavolať, keď si sadol.

Rory sa zjavil vo dverách kancelárie.

„Nejaké potvrdenie, že naše telo skutočne patrí mužovi, ktorého označil Mullins?“

„Áno,“ prikývol Rory a podal mu súbor fotografií. „Mám ich z facebooku, boli na stránke Evana Armstronga. Je to nepochybne náš človek – tetovania na ukážkach sa zhodujú s tetovaniami na tele.“

Francis študoval obrázky. Boli to rozličné dovolenkové zábery Evana Armstronga v krátkych nohaviciach a tričkách.

„Budete však potrebovať oficiálnu identifikáciu od nejakého príbuzného,“ dodal seržant.

„Áno, ďakujem, Rory. Uvedomujem si to.“

Po odhalení totožnosti tela ich čakala tá najhoršia časť práce – musia to oznámiť rodine. Nemohol tým poveriť člena tímu – musí to urobiť sám. Je to jeho povinnosť. Toto jeho tím nesmie pokaziť. Keď rodinu požiadajú o identifikáciu tela, budú rodič alebo partner obete prežívať najmučivejšie chvíle.

Francis videl utrpenie matky, ktorú požiadali, aby identifikovala obeť znásilnenia a vraždy, a nazdávala sa, že ide o jej dcéru. A keď hľadela do tváre cudzej ženy, zrútila sa. Čakala, že uvidí svoje dieťa, no pripravili ju aj o tú skromnú útechu – znova upadla do víru nevedomosti. Také čosi už nikdy nechcel zažiť.

Tentoraz sa to nestane. Evan Armstrong je mŕtvý a jeho rodina má právo to vedieť. Keď šoféroval do ich domu vo Worthingu, mal pocit, akoby za sebou ťahal temné mračno. Plášť bolesti, ktorý bude rodina nosiť do konca života. A iba skromnú úľavu, ktorá možno príde, ak sa mu podarí postaviť Evanovho vraha pred súd.

„Vedia už niečo?“ spýtala sa Angie Burtonová, styčná dôstojníčka pre rodiny, ktorá ho sprevádzala.

„Zatiaľ nemáme nijaké hlásenie o nezvestnej osobe, a tak ťažko povedať, či si vôbec uvedomili, že zmizol. Ani on, ani členovia rodiny nemajú nijaký policajný záznam. Bude to pre nich úder z jasného neba.“

Angie mlčala, neprejavovala nijaké známky nervozity. Mala príťažlivú, úprimnú tvár a príjemné spôsoby. Poskytne rodine útechu v bolestných chvíľach, a oni si vôbec neuvedomia, že jej skutočnou úlohou je dolovať z nich informácie o obeti a jej živote.

„Sme tu.“ Francis zastavil pred poldomom z tridsiatych rokov so štylizovaným tudorovským priečelím a s oknami z farebného skla.

Angie smutne pokrútila hlavou, keď vystúpila a zazvonila.

„Evan, však?“ spýtala sa.

Francis prikývol a vzápätí začuli za dverami kroky.

Keď sedeli na pohovke so šálkami silného, no mliečnobieleho čaju, Francis to už nemohol dlhšie odkladať. Obaja Evanovi rodičia boli doma – boli v dôchodku – a hľadeli naňho so znepokojeným očakávaním. Evanova mama vyzerala, akoby sa chystala rozplakať, hoci ešte nič nepovedali. Izbu zaplavilo napäté ticho.

„Hovoríš, že sú od polície?“ Evanov otec otázku očividne adresoval manželke.

„Sme,“ odvetil Francis. „Som detektív inšpektor Francis Sullivan a toto je detektívka seržantka Angela Burtonová.“

„Angie,“ dodala.

Francis sa odmlčal, zahľadel sa z okna na pozemok za ich záhradou. Na okamih ho upútala postaršia žena, ktorá chabo čosi okopávala.

Nenechávaj ich už dlhšie čakať. Nie, daj im ešte zopár sekúnd, kým im zničíš život...

Prehltol, potom prehovoril. „Pán a pani Armstrongová, kedy ste naposledy videli alebo počuli Evana?“

Viac nemusel hovoriť. Evanova mama si zovrela predok blúzky a bolestne zavzlykala. Telo sa jej zošúverilo na stoličke ako vyfúknutý balón.

„Cez víkend nezatelefonoval. Hovorila som, že sa niečo stalo.“ Adresovala to manželovi a ten ju okamžite objal.

„Počkaj, Sharon. Nechaj pána inšpektora dokončiť.“ Zbledol ako stena a Francis počul, ako sa mu trasie hlas.

„V nedeľu dopoludnia objavili v Pavilion Gardens v Brightone telo. Máme dôvod sa domnievať, že by to mohol byť Evan.“ Nespomenul, že telo sa našlo v smetnej nádobe.

„Preto nezavolať,“ vzlykla Sharon Armstrongová. „Určite bol už mŕtvy, keď som sa mu pokúšala dovolať.“ V hlase jej znela prenikavá hystéria a oči jej behali sem a tam po izbe, na nikom a na ničom sa nepristavili.

Angie vstala a kľakla si k nej. Jednou rukou ju objala okolo pásu a druhou jej prikryla ruky.

„Ste si istý, že je to on?“ spýtal sa Evanov otec zlomeným hlasom.

Toto bola tá najťažšia časť. Francis čo najohľadupľnejšie vysvetľoval, že črty tváre sú nejasné. Potkany nespomenul. Ich predpoklad, že je to Evan, sa zakladá na tetovaniach na tele. A spýtal sa ich na chýbajúce tetovanie na pleci.

Neskôr, hoci si pamätal fakty, ktoré mu povedali, nevedel si vybrať ani slovo z rozhovoru.

Čaj rozliali a Angie priniesla Sharon pohár vody. Tá v jednej chvíli takmer omdlela, zatiaľ čo Dave Armstrong sa ponoril do ľadového mlčania, keď si pozrel fotografie so zvyšnými tetovaniami.

„Viem, že tie tetovania boli chyba,“ zamrmlala Sharon, zvierajúc bielymi hánkami pohár s vodou. „Tie ho zabili, však?“

„To nevieš,“ odvetil jej manžel. Obrátil sa k Francisovi. „Vy to viete?“

„V tomto štádiu nemôžeme špekulovať o motíve ani o tom, čo presne sa mu stalo. Vy ste vedeli, že na ľavom pleci mal tetovanie?“

Dave prikývol. „Akúsi kmeňovú kresbu. Na pleci a čiastočne na hrudi a na chrbte. Bolo to jeho najnovšie tetovanie. Dal si ho urobiť iba pred niekoľkými mesiacmi. Poslal nám fotografiu.“

Francisovi sa rozbúchalo srdce, keď ju uvidel. Na fotografii bol do pol pásu vyzlečený Evan Armstrong vyfotený zozadu. Na sebe mal zložitý geometrický tvar vytetovaný okolo ľavého pleca, ktorý sa mu ťahal po chrbte a po kraji rebier. Toto tetovanie v jeho galérii fotografií na facebooku nevideli. Francis na prvý pohľad zbadal, že sa približne zhoduje s tvarom rany na mŕtvom tele. Musí ho ukázať Rose Lewisovej. Potom musí zistiť, aký netvor to urobil a prečo. Čo v živote Evana Armstronga spôsobilo, že skončil zavraždený a v kontajneri s odpadkami? Na jeho sociálnej sieti nič nenaznačovalo, že sa zaplietol do dajakej trestnej činnosti, lenže to ešte neznamená, že to tak nebolo. Zatiaľ dúfal, že Armstrongovci by mohli načerpať trocha útechy od Angie, od Boha alebo možno jeden od druhého.

Keď vyšiel von, skontroloval si mobil. Niekoľko zmeškaných hovorov a správa z neznámeho čísla. Vyťukal ho a počúval.

Zdravím, detektív inšpektor Sullivan. Volám sa Tom Fitz a pracujem v Arguse. Mohli by ste si so mnou pohovoriť o objave tela za paviónom? Dozvedel som sa, že vediete vyšetrovanie prípadu. Chceme to

uverejniť v zajtrajšom vydaní, takže by som rád vedel, kto bola obeť a čo sa jej podľa vás stalo. Zastihnete ma na...

Francis prerušil hovor. Ani náhodou.

V pochmúrnej nálade sa vracal do kancelárie, myseľ mu ťažila odveká otázka. Prečo by Boh stvoril svet s takým zlom? Prečo by niekto vyrezal mužovi tetovanie z tela a nechal ho zomrieť? Bol to trest alebo akt pomsty? Alebo to súvisí s nejakým kultom? Možno mal tvar tetovania dajaký skrytý význam... Bol v koncoch. Keď zaparkoval vzhľad za stanicou, rozrušilo ho rozostrené videnie, predzvest migrény. Kde, došľaka, nájde odpovede?

FRANCIS

Detektív hlavný inšpektor Bradshaw zvolal celý tím, aby zhodnotili pokrok vo vyšetrovaní. Francis sa oneskoril. Túto vlastnosť u iných neznášal, a teraz ho štvalo, že musí pripísať vinu sám sebe, najmä pred novým šéfom. Usiloval sa vklíznúť do miestnosti potichu a nepozorovane.

„Pekné od vás, že ste sa k nám pridali, detektív inšpektor Sullivan.“ Hlas hlavného inšpektora sa odrazil od stien otvoreného priestoru kancelárie a zarezonoval Francisovi v hrudi. „Predpokladám, že na neskorý príchod máte dôvod.“

Niekoľko nahlas vzdychol a počul, ako jeden detektív strážnik šepká druhému: „Nám by to nikdy neprešlo.“ Takto si uznanie tímu nezíska.

„Bol som informovať rodinu obete, pane.“ Cítil sa, akoby bol späť v škole.

„Dúfam, že ste získali dajaké užitočné informácie.“ Bradshaw sa pohrdavo usmial a vyzeral ešte odpornejšie, ako keď sa tváril pokojne.

„Myslím, že áno, pane.“ Zo všetkých síl potláčal sarkazmus v hlase. „Mám už nejaké informácie o obeti.“

„O chvíľu sa k tomu dostaneme, Sullivan. Pokračujte, Rory.“

Takže neskorý príchod znamená, že má prenechať miesto svojmu zástupcovi. To nemôže dovoliť.

„Mám...“ začal a presunul sa spoza Hitchinsa, aby ho šéf dobre videl.

„Viete, kde bol Rory?“

Francis pokrútil hlavou.

Bradshaw zdvihol obočie a kývol Rorymu.

„Rose Lewisová vykonala pitvu a do zajtrajšieho popoludnia by sme mali dostať výsledky testov,“ oznámil Rory. „Prehľadanie okolia naznačuje, že obeť udreli na chodníku neďaleko kaviarne a potom ju odtiahli do kríkov.“

„Poznáme približný čas smrti?“

„Niekedy v nedeľu medzi polnocou a šiestou ráno. Výsledky pitvy umožnia Rose, aby to ešte zúžila.“

„Cestou späť som hovoril s Rose,“ prehodil Francis.

Bradshaw mu kývol, aby pokračoval.

„Odhaduje, že smrť nastala medzi štvrt a trištvrt na tri, vychádzajúc z teploty tela a skončenia posmrtnej stuhnutosti. Teplo v kontajneri skrátilo posmrtnú stuhnutosť a udržalo telo dlhšie teplé. Naša skoré príznaky rozkladu, ktorý tiež urýchlila teplota.“

„Ešte niečo?“

„Keď sme vytiahli telo z kontajnera, boli už na ňom posmrtné škvrny. Krvavé stopy, ktoré sme našli, nasvedčujú, že ho tam hodili buď pred smrťou, alebo v priebehu prvej hodiny po smrti.“

Keď dohovoric, rozhliadol sa po kancelárii, nikto z tímu mu pohľad neopätoval.

„Dobre, a teraz si pohovorme o obeti,“ vyhlásil Bradshaw. „Rory?“

„Obet sa volá Evan Armstrong.“

„Áno, to už vieme,“ utrúsil Bradshaw. „Prečo ho zabili a kto to mohol urobiť?“

Francis sa okamžite chopil príležitosti. Napokon, je to jeho vyšetrowanie. „Tvar rany na pleci naznačuje, že mu vyrezali z tela tetovanie. Práve som dostal od jeho rodičov fotografiu, ktorá tú teóriu potvrdzuje.“

„Nejaké náznaky, prečo by to niekto urobil?“

Francis pokrútil hlavou. „Zatiaľ nič.“

„Čo tá žena, tá tetovacia umelkyňa... vie niečo?“

„Je to nová teória, pane. Práve sa na to chystám nasadiť tím.“

„Tak to, došľaka, neodkladajte. Dajte sa do toho. Potrebujeme zistiť všetko o Armstrongovi. Adresa, práca, priatelia, čo robil vo voľnom čase. Do toho, Sullivan, viete, čo je v hre.“

Samozrejme, že vie – a už by na tom robil, keby nemusel strácať čas na takýchto schôdzach.

„Áno, pane. Burtonová je teraz s rodinou. Dostane z nich, čo bude môcť.“

„A čo kamery na New Road a okolo pavilónu? Objavilo sa už niečo zaujímavé?“

„Hollins?“ spýtal sa Francis, rozhodnutý ukázať, že tím niečo robí.

„Hitchins,“ opravil ho Hollins.

Detektív strážnik Hitchins pozrel z Francisa na Bradshawa.

„Nič, čo by malo očividné spojenie so zločinom,“ odvetil. „Sobotňajšia noc bola rušná. Tetovacia akcia tam prilákala oveľa viac ľudí ako zvyčajne. Kluby priam praskali. Po uliciach sa motalo veľa opilcov a podozrivých individuí v mikinách...“

„To nestačí,“ prerušil ho Francis. „Spýtajte sa Armstrongových priateľov, kde sa v ten večer pohyboval, a pozrite sa na to znova.“

„Nahlásil niekto, že je nezvestný?“ spýtal sa Bradshaw.

„Zatiaľ nie, šéfko,“ odvetil Rory.

„Prečo ma to, došľaka, neprekvapuje?“ zamrmľal Bradshaw. „Okej, dajte sa do toho. Do zajtrajšieho obeda chcem mať zoznam podozrivých na tejto tabuli.“ Poklepal na ňu hánkami. „Ešte posledná vec. Kto hovoril s tlačou? Dnes je v *Arguse* článok, obyčajná špekulácia. Treba ju rýchlo zmiesť zo stola.“

Potom ukázal prstom na Francisa. „A vy, Sullivan, do mojej kancelárie, ihneď!“

„Áno, pane.“

Francis šiel za Bradshawom po chodbe a hore po schodoch, až dorazili k jeho kancelárii na najvyššom poschodí. Mal pocit, že ho čaká ďalšie umývanie hlavy, akoby kázanie vo vyšetrovacej miestnosti nestačilo. Bradshaw ho netrpezlivo uviedol dnu, no nevyzval ho, aby si sadol, hoci on s počuteľným vzdychnutím klesol na stoličku. Francis stál pred stolom, čakal na neodvratné.

„Počúvaj, chlapče, nechcel som ťa zahanbiť pred tvojím tímom, ale budeš sa musieť do toho riadne obuť. Odporučil som ťa na povýšenie, lebo som si myslel, že túto robotu zvládneš. Veľmi som riskoval.“

„Viem, pane, a som nesmierne vďačný...“

„Kašlem na tvoju vďaku. Vložil som do teba dôveru a zatiaľ mi ju nijako neoplácaš. Existuje priveľa nezodpovedaných otázok. Aký je motív? Nevydarená lúpež? Predpokladám, že ste nenašli náprsnú tašku, lebo by ste boli zistili totožnosť obete skôr. Hovoril si so strážnikmi, ktorí boli v nedeľu vonku? Pritlač na službukonajúceho inšpektora a požiadaj ho o zoznam nahlásených udalostí.“

Bradshaw bol človek, ktorý si vychutnával zvuk svojho hlasu, a Francis z vlastnej skúsenosti vedel, že najlepšie urobí, ak ho nechá pokračovať, kým sa mu neminie para.

„Čo si sa dozvedel od ženy, ktorá našla telo? Nemohla by ti povedať ešte niečo? No tak, čo máš pre mňa?“

„Nie, pane, svedčila dosť neochotne. Náprsnú tašku sme pri tele nenašli. Našli sme však značnú sumu peňazí vo vrecku jeho džínsov, takže nepredpokladám, že by motívom bola lúpež. Hitchins šiel za strážnikmi a Angie Burtonová vypočúva ďalších príbuzných.“

„A v čom je problém so svedkyňou? Prečo sa spočiatku nepredstavila?“

„Zdá sa, že nemá rada políciu.“

Bradshaw prevrátil oči.

„Potom musíš zistiť prečo. Mohlo by to mať nejaký vplyv na prípad. Ľudia sa k nám zvyčajne nesprávajú nepriateľsky bez dôvodu.“

Francis uvažoval, či má znova spomenúť teóriu o vyrezanom tetovaní. Bradshawovi však už očervenela tvár a Francis si nebol istý, či to jeho krvný tlak zvládne.

„Manžel. Povedal vôbec niečo užitočné?“

„Vlastne nič okrem toho, že obeť ušla bez platenia. No to je už dávna minulosť.“

Keď to povedal, Bradshaw sa rozzúrene vystrel na stoličke.

„Obeť dlhovala tomu mužovi peniaze a potom vysvitlo, že zomrela? Tak tu máš prvého podozrivého na tabuľu. Zbaľ ho a vypočuj. A nemrhaj už ďalej mojím drahocenným časom... nebudem za teba robiť tvoju robotu. Inak to divadlo povedie Rory a ty budeš do konca svojej poondiatej kariéry riadiť dopravu.“

III

Urobiť si jasný odhad trvá iba niekoľko sekúnd. Bude lepšie oddeliť hlavu od tela, aby práca prebiehala nerušene. Skalpovanie je neuveriteľne delikátna práca. Odstránenie hlavy pod šírým nebom si vyžaduje pilku a to znamená nesmierne množstvo krvi. Stále je v bezvedomí, dýchanie je prerývané, ale keď uvažujem o logistike, je to upokojujúci zvuk.

Nie tu, v podzemnom parkovisku, kde sa mi podarilo prekvapiť obeť zozadu s handrou napustenou éterom. Ani v mojej anonymnej bielej cestovnej dodávke. Ani naspäť na farme – nechcem sa trápiť s odstraňovaním dôkazov a potom s odnášaním tela. Môjmu obľúbenému mestu však treba nechať ďalšiu malú navštívenku. Prvý raz to bol pavilón. Tohto by nebol problém strčiť pod mólo. Sú tam tmavé miesta, kde by sa dalo ukryť telo, a krv by do východu slnka odplavilo. Dokonale anonymné – a keď ho objavia v dajakom tmavom zákutí, nebude nič, čo by mňa, dodávku alebo farmu spájalo so zločinom.

Chlapec trocha stoná – je to viac-menej ešte chlapec – a to mi prezrádza, že éter vyprcháva. Rýchlo otvorím hnedú sklenenú fľašu a oblejem handričku. Chlapec vdychuje éter, akoby vítal starého známeho, a ja môžem bez prekážok pokračovať v plánovaní.

V dodávke mám pilku na mäso, ktorá by si mala s jeho krkom rýchlo poradiť. Hodinky ukazujú, že je krátko pred druhou nadránom. Fúra času. Stihnem sa vrátiť do dielne pred svitaním, a ak bude hlava ešte teplá, ľahko mu stiahnem tetovanie, kým pokožka stuhne. Potom sa už bez náhlenia zbavím toho, čo zostane.

Plán je hotový, je čas pustiť sa do práce. Zápästia a členky mu zväzujem káblami – keby sa náhodou prebral, bude spútaný, kým s ním neskončím. Hlavu mu obalujem veľkou osuškou a vzadu ju zaviažem na hrubý uzol. Tak sa pokožka hlavy nepoškodí – mŕtva pokožka sa nehojí a prípadné malé škrabnutie bude len večným kazom na zachovanom tetovaní.

O štyridsať minút šoférujem po Madeira Drive okolo hornej časti móla a dolu ku Kemptownu. Cestou nestretávam nijaké auto. Chvalabohu, dnes v noci nesvieti mesiac – je zamatová čierna, ktorá nás pohlcuje, keď mierime k pláži. Zabočím k radu prázdných parkovacích miest a zastavím. Pár minút čakám, ale všade je mŕtve ticho. O tomto čase by nikto nešiel von so psom. Musím sa spoľahnúť, že tu nikto nie je.

Chlapec vzadu začína stenať a vydesene sa zmietáť. Vychutnávam si zápach moču a strachu a pohrávam sa s myšlienkou, že ho nechám pri vedomí, kým ho oceľ pily nevráti do temnoty. Ale nemá význam riskovať zápas, pri ktorom by sa jeho vzácna hlava mohla pomliaždiť o štrk. Znova ho uspím éterom a otvorím dvere v zadnej časti dodávky. Nikto ma nevidí, keď ho ťahám po chodníku na pláž. Nikto ma nevidí, keď čupím na brehu a začínam rezať. Ani nepočuje škrabanie zúbkovanej ocele trhajúcej mäso či škripavý zvuk, keď režem kosť. Prehľušujú to búrlivé vlny. Sme celkom sami, keď telo klesá do plytčiny. Nikto nevidí stružky krvi miznúce v čiernej vode. Nikto okrem osamelej čajky, ktorá striehne na potravu. A, samozrejme, okrem mňa.

Som späť v ateliéri, stojím tvárou v tvár odrezanej hlave. Hnedé oči má otvorené. Keďže im chýba život, vyzerajú ako sklené. Pavučina na ľavej strane čela je celkom zreteľná, kým obrys veľkého pavúka, ktorý sedí na vrchu lebky, rozmazávajú jemné chlípky. Pohladkám oblúk lebky, vychutnávam si pod bruškami prstov drsný povrch ostrihaných vlasov. Hoci tam nezostanú – odstránim ich chemicky, keď budem vypracúvať kožu. Hlava je stále teplá, pokožka stále hebká a poddajná.

Obrátim ju a čítam nápis vytetovaný do vlákien pavučiny na bruchu pavúka.

Belial

Meno Satana klukatým gotickým písmom lemuje zadnú časť lebky.
„A akú zmluvu má Ježiš s Belialom? Alebo akú hru hrá veriaci s neveriacim?“ šepkám ticho, keď beriem nôž. Môj oblúbený verš z Korinťanov. Ukážem tomu sviniarovi, ktorý vo mňa neveril. Ukážem mu, čo dokážem. Keď človeka odmietne jeho vlastná krv, ctižiadosť v ňom vzplanie ešte žiarivejšie. Chce dokázať, že je úspešný, ako akt pomsty.
Ostáva mi už len pomaly oddeľovať mäso od kostí.

RORY

Rory Mackay bol vo svojom živle, radoval sa, ako to Sullivan na porade spackal. Neskorým príchodom si vyslúžil u šéfa prvý čierny bod a s každou odpoveďou to ešte zhoršil. A on teraz zhrabne každú štipku zásluh, ktorá mu patrí za všetko, čím prispel, a pri troche šťastia Sullivan svoj prvý prípad neprežije.

No zatiaľ má tím prácu a aspoň tentoraz nie je, chvalabohu, obeťou dieťa ani sexuálne zneužitá mladá žena. Tento prípad by nemalo byť ťažké vyriešiť. Ak motívom nebola lúpež, potom to budú rozpory medzi zloďmi a on, Rory, vie, ako na väčšinu lotrov, ktorí nazývajú Brighton domovom. Stavil by sa, že to súvisí s gangmi, ale novému šéfovi ešte tečie mlieko po brade. Keď to Sullivan totálne zbabre, zasiahne on a nepochybne sa stane detektívom inšpektorom.

Napriek Bradshawovmu frflaniu tabuľa vo vyšetrovacej miestnosti nevyzerala po tridsiatich šiestich hodinách až tak zle. Boli tam prišpendlené fotografie tela a miesta činu a už majú aj totožnosť. A keď sa trocha prehrabú v Armstrongovej minulosti, určite prídu aj so zoznamom podozrivých.

„Mackay. Na slovíčko.“

Rory zdvihol hlavu a vo dverách uvidel stáť detektíva inšpektora Sullivana.

„Šéfe,“ zamrmal a vstal.

Šiel za detektívom inšpektorom do vychvaľovaného kurníka, ktorý mu prideliť pri povýšení. Ošúchaný koberec stále niesol stopy po prepáleninách z cigariet z čias, keď sa v práci ešte mohlo fajčiť, ale najmladší detektív inšpektor v zbore sotva mohol dostať rohovú kanceláriu s výhľadom.

Mala byť moja.

Francis si sadol za stôl a Rory oproti nemu. Rory mlčal, pozoroval, ako sa jeho šéf usadil na stoličke a klopká prstami po fascikli v priehradke na poštu. Vyzeral ako školák, ktorého vyhrešili. Na lícach mal červené škvrny.

„Takže, predvoláme Marni Mullinsovú a Thierryho Mullinsa na oficiálny výsluch. Okamžite na to nasadte tím. Chcem ich tu mať oboch ešte dnes večer, než stihnú uvažovať o svojich alibi.“

Ich alibi? To myslí vážne?

„Zaiste, šéfe. Predpokladáte, že sú do toho zapletení? Spoločne? Tuším sú rozvedení.“

„Sú. Očividne.“ V kancelárii kongresového centra to však vyzeralo, že akýsi vzťah medzi nimi existuje.

Rory naňho vrhol spýtavý pohľad.

„Podľa mňa je veľmi nepravdepodobné, že by s tým mali niečo spoločné,“ odvetil Francis. „Musíme však odhajknúť každý štvorček. Evanovi Armstrongovi vyrezali tetovanie z tela, ten prípad určite vyvolá veľký záujem tlače. Nemôžeme si dovoliť prehliadnúť niečo očividné.“

Rory akoby počul ozvenu Bradshawa.

„Inými slovami, hĺbkové vyšetrovanie?“

Detektív inšpektor vzdychol a naklonil hlavu nabok.

„Zaplatia nám za to nadčasy, šéfe?“ spýtal sa Rory. Dobre vedel, že nezaplatia.

„Dajte sa do toho a pokračujte. A keď bude nejaký problém s nadčasmi, s Bradshawom to vybavím.“

Zaujímavé. Chlapec sa našťval a vyzerá to, akoby sa nebál vybehnúť na veliteľa.

„A nechajte si to pre seba – nechcem to vidieť uverejnené v *Arguse*.“

Znelo to ako obvinenie. Sullivan zmenil názor, že s tlačou treba zaobchádzať v rukavičkách.

Bolo desať hodín večer, keď Rory nakukol cez obdĺžnikové okno vo dverách vypočúvacej miestnosti, aby sa pozrel na svedkyňu. Bola to premyslená taktika – vypočúvať svedkov, keď sú unavení, takto sú prístupnejší. Pri stole sedela drobná tmavovlasá žena, nervózne si potáhovala rukávy svetra, v tvári mala previnilý výraz človeka, ktorý môže byť iba nevinný.

Stlačil kľučku a vošiel do miestnosti.

„Marni Mullinsová, správne?“

Bez slova naňho hľadela.

„Rád by som vám položil niekoľko otázok o tom, čo sa stalo v nedeľu v Pavilion Gardens.“

„Už som hovorila s vaším detektívom inšpektorom. Viac nemám čo dodať.“

„To je možné, ale musím oficiálne zaznamenať vašu výpoveď.“

Vytiahol notes a obľizol špičku ceruzky. „Takže, pani Mullinsová, povedzte mi, čo presne sa stalo, keď ste šli v nedeľu do Pavilion Gardens.“

„Nezabudli ste na niečo?“

„Prosím?“

„Neprečítali ste mi moje práva.“

„Nie ste zatknutá. Ste tu preto, aby ste podali svedeckú výpoveď.“

Marni Mullinsová vstala a odstrčila stoličku. „Potom môžem odísť.“

Bolo to konštatovanie, nie otázka.

Aj Rory vstal. „Pani Mullinsová, všetkým nám uľahčí život, ak budete vypovedať a dobrovoľne odpoviete na niekoľko otázok. Potrebujeme, aby ste zodpovedali naše otázky, a ak to neurobíte teraz, vydáme na vás zatykač.“

„Povedzte mi na rovinu, seržant. Som alebo nie som podozrivá?“

Možno nie je podozrivá, no určite sa im nechystá pomôcť. A tak či tak im asi nepovie nič užitočné.

„Nie ste podozrivá. Ale zavraždili človeka a vy ste našli telo. Vaša výpoveď by mohla trochu osvetliť, kto to urobil, aj keď pre vás to nič neznamená. Prosím vás, sadnite si a čo najrýchlejšie si to prejdeme.“

Marni Mullinsová si znova zdráhavo sadla. Rory akosi vycítil, že vie, ako to chodí na policajných výsluchoch... a určite má predchádzajúcu skúsenosť s policajnými postupmi. Asi nič nezvyčajné vzhľadom na prostredie, v ktorom sa pohybuje.

„Takže, povedzte mi, čo sa stalo v nedeľu.“

„Šla som do Pavilion Gardens na kávu. V kontajneri som našla telo. Zavolała som na políciu.“

Prvé kolo pre Marni Mullinsovú.

Rory si sadol. „Stručná verzia. Pekné. A teraz mi presne, so všetkými farbistými podrobnosťami, opíšte, čo sa stalo v nedeľu ráno.“

Vyžadovalo si to sedem pokusov, kým sa dozvedel podrobnosti, ktoré potreboval. Napokon mal pocit, že získal všetky fakty, ktoré mohli byť užitočné pre vyšetrovanie. Keď skončili, vyzerala vyštavená.

„Ďakujem vám za spoluprácu, pani Mullinsová. Môžete ísť.“

Vstala, nepozerajúc sa mu do očí.

Rory vykročil k dverám, aby ju odprevadil. S rukou na kľučke zastal a obrátil sa k nej.

„Ešte posledná vec,“ poznamenal. „Kde ste boli v nedeľu medzi jednou a piatou ráno?“

Marni ustúpila a pridržala sa rukou stola, aby sa upokojila. „To sa ma nemôžete pýtať.“

„Určite môžem. Kde ste boli v nedeľu medzi jednou a piatou ráno?“

„Nie som podozrivá.“

Rory zostal pri dverách. Počul, ako plytko a rýchlo dýcha. Vylakala sa.

„Spala som. Doma.“

„S manželom?“

„Bývalým manželom. Som posledná osoba, s ktorou by chcel spať.“

Hlas jej preskočil a siahla po papierovom pohári s vodou, ktorý stál na stole. Keď ho dvíhala k perám, ruka sa jej prudko triasla a väčšina vody vyšplechla na laminátový povrch stola.

Rory mal sám zo seba radosť. Dúfal, že Sullivan, ktorý sledoval výsluch cez kamerový systém vo vedľajšej miestnosti, pochyť niečo z jeho vypočúvacej techniky. Keď viedol Marni Mullinsovú von z miestnosti a k recepcii, minuli na chodbe jej bývalého manžela, ktorého práve viedli na výsluch. Bolo už po jednej ráno a nechali ho čakať niekoľko hodín, čo mu pravdepodobne nezlepšilo náladu.

„*Merde*,“ zakliakal Thierry, zazerajúc na Marni.

Bez slova odvrátila pohľad.

„Pekne zdraví svoju manželku,“ prehodil Rory. „Ani ma neprekvapuje, že ste ho pustili k vode.“

Počastovala ho za to pohľadom, ktorý bol rovnako nepriateľský ako ten, ktorý Thierry vrhol na ňu. V každom prípade sa z neho dalo vyčítať, že sú obaja naladení proti polícii, a nie ona proti nemu. Rory ju previedol cez recepciu k východu a uvažoval pritom o ich vzťahu.

„Môžem už ísť?“ spýtala sa.

„Áno. Možno vás ešte predvoláme.“ To bude, samozrejme, závisieť od toho, čo vypovie Thierry Mullins, o tom sa však nemienil s Marni baviť.

Rory zaujal Sullivanovo miesto ako pozorovateľ, keď šiel detektív inšpektor vypočúvať Thierryho.

„Kde ste boli v nedeľu medzi jednou a piatou ráno?“ spýtal sa Sullivan bez úvodu.

Buch! Rovno k veci bez akýchkoľvek jemností. Nijaké budovanie falošného pocitu bezpečia s podozrivým. *Idiot.*

„Zväčša som spal.“

Sullivan ho zmrazil pohľadom. Mullinsa, pochopiteľne, pobúrilo, že ho sem dovliekli, po tom čo pomohol identifikovať obeť, vypočúvajúceho to však nezaujímalo.

„Zväčša? A čo v čase, keď ste nespali?“

„Po celý čas som bol v posteli.“ Thierry Mullins chcel očividne ukončiť tento smer výsluchu.

„Kde?“

Nastalo dlhé ticho. Chlapec má aspoň toľko rozumu, že netlačí na podozrivého.

„Zbalil som dievča. Vrátili sme sa do jej bytu. Nespomínam si presne, kde to bolo.“

„Kde ste sa zoznámili?“

„V krčme U srdca a ruky.“

Špinavý lokál na North Road. Rory ho dobre poznal, hoci tam nechodieval. Nebolo to miesto, kde by bol policajt vítaný.

„Ako sa to dievča volá?“

Mullins sa zatváril neisto a pokrčil plecami. „Linny? Lizzy? Tak nejako.“

„Pán Mullins, spoznali by ste ju, keby ste ju znova videli?“

„Samozrejme. Mala na zadku vytetovanú morskú pannu. O nič nešlo. Bol som opitý, podrobnosti si nepamätám.“

„Obávam sa, že ich budeme musieť preveriť dôkladnejšie.“

„Prečo? Myslíte si, že mám niečo spoločné so smrťou Evana Armstronga? Som podozrivý?“ Mullins tie slová doslova vyplul.

„Dlhoval vám peniaze, či nie?“

Mullins odfrkol a odvrátil sa, aby sa nemusel dívať na Francisa. Inými slovami, Francis to pobabral. Premrhal aj tú trochu spolupráce, ktorú získali, a teraz už nedostane z Thierryho nič užitočné.

„Chcem právnika. Už nijaké otázky.“

Nikam to nesmerovalo, a keď Rorymu zazvonil telefón, bez výčiek svedomia ho zdvihol.

Volal službukonajúci inšpektor. Lapal po dychu.

„Mackay? Máme telo. Práve volali. Dolu na pláži pod palácovým mólom.“

FRANCIS

Šanca, že sa dnes v noci vyspí, sa pohybuje od slabej k nule, uvedomil si Francis, keď odfrčali z Old Steine. Rory sa hnal rovno cez prázdny kruhový objazd a proti predpisom zastavil na širokej ploche chodníka pri vchode palácového móla. Na vyznačenom priechode pre chodcov na Madeira Drive stáli už dve autá z policajného oddelenia a sanitka s bežiacim motorom.

„Tá sanitka by už mohla odpáliť,“ utrúsil Rory, keď bežali po kamenných schodoch, ktoré viedli z promenády na pláž.

Francis súhlasil. Sanitka bola zbytočná. Skúmanie miesta činu bude trvať niekoľko hodín a potom odvezú telo rovno do pitevne.

„Ibaže by Hitchins po vyvrátení vnútorností potreboval hospitalizáciu,“ dodal Rory.

Zamierili po štrku k miestu činu.

„Informujte nás, seržant,“ povedal Francis, keď k nim pristúpil veľký chlap v policajnej uniforme.

„Telo pod mólom, pomoc privolala mladá dvojica zhruba pred hodinou.“

„Bol už definitívne mŕtvy, keď ho našli, alebo ju?“

„Jeho. Chýba mu hlava.“

Áno, bol už definitívne mŕtvy.

„Podme sa pozrieť.“

Seržant ich viedol do atramentovočiernej tmy pod mólom. Bolo tam množstvo policajtov, odvíjali modro-bielu pásku, aby ňou ohradili mohutné piliere, ktoré podopierali železnú a drevenú konštrukciu.

„Čo tu dolu robila tá dvojica?“ spýtal sa Francis.

Rory sa zarehotal.

„Vracali sa domov z nočného klubu,“ odvetil seržant s absolútne kamennou tvárou.

Francisovi zrazu svitlo a cítil, ako sa červená.

Rory nepovedal ani slovo. Nemusel. Vytiahol z vrečka čiernu elektrickú cigaretu a cmúľal ju, keď prechádzali cez štrk.

Telo ležalo pri brehu dolu bruchom. Z krku ostala krvavá kaša, ktorá v tlmenom svetle seržantovej baterky vyzerala čierna. Muž bol od pásu nahor nahý, stále mal však na sebe krvou postriekané džínsy a tenisky. V zadnom vrecku nohavíc sa rysovala vypuklina v tvare peňaženky. Jedno chodidlo mal vo vode.

„Príliv stúpa alebo ustupuje?“ spýtal sa Francis.

Rory sa chvíľu rozhliadal po pláži.

„Stúpa, šéfe, ale vyzerá to, že práve dosiahol najvyšší bod.“

„Ak bude ďalej stúpať, ohrozí miesto činu. Musíme sa poponáhľať.“ Francis sa rozhliadol. „Nikto nevstúpi do tohto okruhu, ak tu nemá čo robiť. Rory, potrebujeme ochranné obleky. Seržant, zistite, koľko potrvá, kým sem prídu technici, a postavte sem nejaké svetlá.“

Rory vyrazil cez štrk k autu.

„A dajte sa do hľadania hlavy.“

Keď o desať minút prišla Rose Lewisová, Francis mal už na sebe ochrannú kombinézu a situáciu pod kontrolou. Technici postavili veľikánske LED lampy, čo umožnilo Francisovi a Rose preskúmať telo podrobnejšie. V silnom lúči svetla nadobudla mužova pokožka zelenkavý nádych a kýpeť krku sa zmenil z čierneho na lesklý tmavočervený. Traslavé krvné zrazeniny prilipli k poškodenému tkanivu ako veľké guľky huspeniny. Pokožka na okraji bola potrhaná

a dorezaná nejakým nástrojom. Mal husto potetovaný trup a ďalšie tetovania na oboch ramenách – tmavé čierne tvary, ktoré z nesprávneho uhla pohľadu Francisovi nič nehovorili. Rose požiadala jedného technika, aby urobil fotografie, zatiaľ čo ona merala teplotu tela, teplotu zeme a vzduchu, čo jej pomôže určiť čas smrti.

Francis jednorazovou pinzetou z Rosinej príručnej súpravy vytiahol z vrečka peňaženku. Bola z hnedej kože, premočená a ťažká. S rukami v rukaviciach zbežne preveril, či je v nej preukaz. Boli tam peniaze a zväzok potvrdeniek, ale nič, čo by naznačovalo, kto je majiteľ.

Vložil ju do igelitového vrečka na dôkazy. Ak potvrdenky nebudú priveľmi premočené, mohli by poskytnúť užitočnú informáciu.

Spoločne s Rorym uvažovali o tele.

„Tetovania,“ poznamenal Rory.

„Tieto sú neporušené,“ prehodila Rose, sledujúc jeho myšlienkový pochod.

„Áno, to znamená, že s najväčšou pravdepodobnosťou ho máme v databáze. Niektoré naznačujú členstvo v gangu.“

Podľa Roryho tetovania potvrdzovali súvis so zločinom.

„Zabili ho tu alebo iba pohodili?“ spýtal sa Francis.

„Na také úvahy je ešte priskoro. Odseknutie hlavy znamená obrovské množstvo krvi, nech sa to stalo kdekoľvek... pokiaľ sa to nestalo po smrti.“

„A stalo sa?“

Rose posvietila baterkou priamo na kýpeť. Chvíľu mlčala. Francis zrazu počul zvuk vlín narážajúcich na štrk pod jeho nohami. Musel o krok ustúpiť, aby si nezamáčal chodidlá. Všetko je neisté. Človek sa nazdáva, že má život pod kontrolou, vždy však existuje nejaký spodný prúd...

„Nie. Nášmu chlapcovi odsekli hlavu, kým bol ešte nažive – je očividné, že stratil veľa krvi, čo by sa nestalo, keby bol mŕtvy, keď mu odstraňovali hlavu.“

THIERRY

Keby už do konca života nevidel nijakého policajta, aj tak by bolo neskoro. Tak si mrmlal Thierry Mullins, keď po odchode z policajnej stanice kráčal po John Street. *Merde!* Keď zabočil za roh na Edward Street, takmer vrazil do stareny s nákupným vozíkom, no bol priveľmi nahneváný, aby zastal a ospravedlnil sa. Má prácu, a ak sa má niekto ospravedlňovať, mala by to byť druhá strana. Tá jeho poondiatu bývalá manželka! *Putain!* Keď človek stráca dobrých, akosi sa mu nikdy nedarí uniknúť vlastným chybám.

Šestnásť hodín v cele! Pozrel sa na hodinky, ktoré mu práve vrátil službukonajúci seržant. Nijaké telefonáty, nijaký prístup k právnikovi. *Ved' ho nezatkli, tak prečo by potreboval právnika?* To povedali. On však pozná svoje práva a oni ich porušili. Zastratí políši.

Vôňa čerstvého pečiva šíriaca sa z pouličného stánku ho prinútila zastať. Takmer ho vyhľadovali. Sendviče z oschnutého bieleho chleba s páchnucim tuniakom, ktoré mu viac ráz cez noc ponúkali, sa nedali jesť. Zakaždým papierový tanier odstrčil. Posledných dvasťštyri hodín prežil len na ich mizernej káve.

Potom, keď už vedeli, že ho musia tak či tak prepustiť alebo obviniť, prišiel do vyšetrovacej miestnosti službukonajúci seržant a oznámil mu, že preverili jeho alibi. Našli dievča s tetovaním morskej panny, ktoré sa volalo Lisa. To pod určitým nátlakom pripustilo, že si

v sobotu v noci naozaj priviedlo z krčmy do bytu muža a bolo s ním približne do deviatej ráno. Seržantovi očividne pripadalo veľmi zábavné, že ani Lisa si nepamätala jeho meno.

Thierry vyšiel zo stánku so zapekanou klobásou. Bol už takmer čas obeda a on premárnil celé dopoludnie. Zmeškal dve dohovorené schôdzky v štúdiu, čo boli peniaze, o ktoré si nemohol dovoliť prísť. Kvôli klientom dúfal, že Charlie a Noah to vzali zaňho, no jemu to aj tak nepomohlo.

Edward Street sa zmenila na Eastern Road, a keď prechádzal okolo brightonskej univerzity, uvažoval, či ten zlostný inšpektorík strávil roky formujúce jeho osobnosť v jej budovách z červených tehál. Prešiel cez cestu, zabočil na College Place a potom znova na Great College Street. Marnin dom – alebo, aby bol presnejší, jeho dom – stál v polovici ulice na pravej strane. Zabúchal, potláčal nutkanie nazrieť cez okno. Nemal sa vzdať kľúčov, hoci vtedy mu to pripadalo správne. Teraz patrí dom Marni a Alexovi, zatiaľ čo on býva sám v biednom jednoizbovom byte, ktorý má v kúpeľni pleseň.

Zúrivo hľadel na vchodové dvere, ktoré kedysi bývali jeho, a dlhé čakanie ho rozzúrilo ešte väčšmi. Dvere sa konečne otvorili, až keď zareval a kopol do spodnej výplne.

Marni naňho prekvapene zažmurkala, tvárou jej prešľahla vlna paniky. Ohromene o krok ustúpila.

„Marni?“ Jeho hnev sa na chvíľu vyparil, prihlásil sa starý ochranný inštinkt. Bolo to tak po celé roky.

„Thierry.“ Usilovala sa zavrieť mu dvere pred nosom.

„Počkej,“ strčil nohu medzi dvere.

„Vylakal si ma.“

„A mňa kvôli tebe predvolali na políciu.“ Mohol sa dovtípiť, čo ju vydesilo. Kedy už konečne hodí minulosť za hlavu? „Pusť ma dnu.“

Strčil do dverí a chvíľu sa natahovali. Thierry zvíťazil a prekízol okolo nej do haly. Pár sekúnd lapal po dychu.

„Povedz mi, čo ťa vydesilo, Marni.“

„Nič. Som iba nervózna. Toto všetko... mi pripomína minulosť.“

Nemýlil sa. Obrátila sa k nemu. Vyzerala unavene. Poznal ten výraz – znamenal, že nespala a pravdepodobne ani poriadne nejedla. Sama si s tým nevedela rady. Ale znamená to, že ho potrebuje mať nablízku? A je ochotný znova podstúpiť ten záväzok?

„Vieš, že Paul je stále vo väzení. Nemáš sa čoho báť,“ prehodil trochu miernejším tónom.

„Možno je za mrežami, no vždy si nájde spôsob, ako sa ku mne dostať.“

Kvôli tomu sem neprišiel a nechcel vyhrabávať veci, na ktoré bolo lepšie zabudnúť. „Nemala si sa do toho miešať, Marni. Nemôžem si dovoliť ďalšie natáhovačky s políciou.“

Vzdychla. „Viem. Mrzí ma to.“

„Držali ma tam celú noc.“

Vyzerala šokovane. „Vino?“

To bolo najmenej, čo mohla urobiť. „Aké máš otvorené?“

„*Côtes de Blaye*.“

Thierry pokrčil nosom. Nepatrilo k jeho obľúbeným.

„Po ospravedlnení,“ nachýlil hlavu.

„Za čo?“

„*Merde!* Práve som kvôli tebe strávil šesťnásť hodín na policajnej stanici.“

„Len teraz ťa pustili?“

„*Oui*. Ďakujem za záujem.“

Marni pokrčila plecami. „Ako som mala vedieť, že ťa zadržiavajú?“

„Ten chlap, ktorého zabili, mi kedysi dlhoval peniaze. Preto si myslia, že by som mohol byť vrah.“ Vzdychol. „Prečo si im povedala, že tetovanie na jeho nohe som robil ja?“

„No tak, Thierry.“ Marni odmietavo pokrútila hlavou. „Zavolala som anonymne na políciu. Preboha, našla som mŕtve telo. Myslíš, že som to mala ignorovať?“

„Určite. Bol by ho našiel niekto iný.“

Šiel za ňou do kuchyne. Do ich kuchyne, ktorú navrhol a spoločne s Charliem dali dokopy. Boli to najlepšie roky ich manželstva. Problémy zanechali vo Francúzsku a začali nový život v Brightone. Mar-
nine rany sa pomaly hojili, keď sa starala o svojho malého synčeka, a Thierry si istý čas myslel, že ich čaká pokojná budúcnosť.

Marni odzátkovala poloplnú fľašu červeného a naliala do dvoch pohárov.

„Nezabúdaj, že musím ísť príkladom nášmu synovi,“ podala mu pohár. „Tebe možno pripadá normálne vyhýbať sa zodpovednosti, ale niekto z nás musí byť dospelý.“

„Akej zodpovednosti?“

Marni prevrátila oči. „Napríklad postarať sa o tvojho syna,“ odvetila.

Thierry odfrkol. Opäť tá stará sťažnosť. Počul ju priveľmi často. Nemal k tomu čo dodať.

„Vypi víno a odíď, Thierry. Na tieto reči som priveľmi unavená.“

Privoňal k poháru.

„Je pokazené. Víno je pokazené,“ pokrčil plecami. „A prestaň byť posadnutá Paulom. Musíš sa trocha vyspať.“

Marnin pohľad bol ostrý ako luxusné francúzske nože, ktoré zanechal v kuchynskej zásuvke.

„Poslal mi list.“

„Kedy?“

„Pred niekoľkými mesiacmi.“

Vtedy mu nič nepovedala. Zranilo by ho to.

„Čo napísal?“

„Neotvorila som ho.“

Znova sa zatvárala vystrašene a on ju zrazu zatúžil upokojiť. „Vieš, že to nič neznamená, zlatko. Pohráva sa s tebou. Je za mrežami a nemôže sa k tebe dostať.“

„Ten list sa ku mne dostal,“ namietla.

Prosebnе zdvihol ruku.

„Máš ho ešte? Môžem ho vidieť?“

„Zahodila som ho.“

Mohol ju obviniť, že klame, bol však priveľmi unavený, aby sa s ňou hádal.

„Okej. Tak idem.“

Keď bol v hale, na schodoch sa zjavil Alex. Ešte bol v pyžame a oči mal rozospaté.

Merde.

„Tati? Čo tu robíš?“

„Tvoj otec práve odchádza,“ ozvala sa Marni.

Dohonila Thierryho a postrkovala ho k dverám.

„Daj mi pokoj, Thierry. Nevracaj sa sem. Priveľmi mi pripomínaš Paula.“

Ak existovali v jej slovnom arzenáli slová, ktoré by ho skutočne zranili, boli to tieto. Keď ešte stále takto rozmýšľa, ich vzťah nikdy nebude dobrý. Pociťil hrču v hrdle a odvrátil sa, aby mu nevidela do tváre.

Marni otvorila dvere a postrčila ho na prvý schod.

„Kto je Paul?“ počul, ako sa Alex pýta zo schodov.

Dvere sa zabuchli a osamel.

IV

Je to proces. Sťahovanie. Solenie. Máčanie. Lúhovanie. Oberanie mäsa. Odlúhovanie. Morenie. Nakladanie. Odmastovanie. Trieslovanie. Neutralizovanie. Potieranie olejom. Žmýkanie. Uhládzanie. Sušenie. Každý krok je dôležitý, aby vznikla čo najjemnejšia, najpružnejšia koža.

Ludia nemyslia na ľudskú pokožku ako na kožu, no musia pochopiť, že konečným výsledkom je ten najpôvabnejší výrobok. Najmä keď ide o potetovanú pokožku. Zakaždým ma prekvapí, že ľudia netetujú zvieratá, prv ako ich zabijú pre kožu. Výsledky by boli jedinečné a nádherné.

Z tohto skalpu s klukatou pavučinou vytvorím ten najpozoruhodnejší kúsok. Skalpovanie je neuveriteľne chýlostivý proces. Musíte pracovať pomaly, aby ste neroztrhli pokožku. Kým sa vypracuje, je veľmi krehká. No zároveň musíte pracovať rýchlo. Teplá pokožka je poddajná, pružná – ale chladná pokožka stuhne, práca je náročnejšia. Trvalo mi dve hodiny, kým sa mi podarilo jemne oddeliť chlapcov skalp od lebky, bolo treba rezať a odlupovať ho centimeter po centimetri.

Teraz sa máča v solnom roztoku, aby sa sterilizoval. To je len prvá fáza jeho cesty od pokožky ku koži. Soľ vytiahne vlhkosť a zabije baktérie. Oddelený skalp sa zvija pod hladinou vody ako tučný japonský kapor.

Mám výnimočnú prácu. Je to výsada, naozaj. Zberateľ mi dovoľuje pripravovať preňho tieto pokožky, uznáva, že mám mimoriadny talent.

Čo môj vlastný MIZERNÝ OTEC nikdy neuznal.

Prečo mi to zrazu zišlo na um? Keď pracujem, nepúšťam si otca do hlavy. Keď je vo vnútri mojej mysle, trasú sa mi ruky. Nedokážem sa sústrediť. A čím viac sa ho usilujem zbaviť, tým viac na seba upozorňuje – podceňuje ma, zhadzuje, utvrdzuje ma v tých najhorších pravdách o sebe.

Zavriem oči a niekoľko ráz sa zhlboka nadýchnem. Sústredím myšlienky na Zberateľa.

Zberateľ mi nahrádza zlyhanie môjho skutočného otca. Muža, ktorý ma toľko ráz sklamal. Tam, kde otec videl iba moje prehry, Zberateľ vidí dobro. Dáva zmysel mojej práci. Sťahovanie pokožky. Zmäkčovanie. Uhládzanie. Premieňam ju na čosi oveľa krajšie, ako keď bola živá. Stiahnem ju zo živej bytosti a premením na umelecké dielo. Umenie je dôležitejšie ako život.

Moja práca je veľmi liečivá.

FRANCIS

Francis zbadal na priečelí obchodu nápis, vedel, že je na správnom mieste. *Nebeské tetovanie* čiernym ležatým písmom v záplave červených a ružových chryzantém. Rovnaký vzor, aký tetovala Marni Mullinsová dievčatu na akcii. Takže toto je jej domáca pôda. Nazrel cez okná do temného obchodu. Rozoznal malý pult s radom nesúrodých stoličiek na jednej strane. Na stenách viseli vzory tetovaní, ako sa dalo očakávať. Za pultom bola polička s radom sviečok, niekoľkými knihami a s ďalšími vecami, ktoré v polotme dobre nevidel.

Napriek tabuľke „Otvorené“, ktorá visela na dverách, vyzeral obchod zatvorený. Francis si strčil obal s dokumentmi pod pazuchu a oprel sa rukami o sklo, aby lepšie videl dovnútra. V zadnej časti obchodu boli dvere, cez ktoré prenikal svet. Možno je tam.

Zaklopal na sklenené dvere a skúsil kľučku. Dvere sa otvorili, pán-ty hlasno zaškrípali.

„Haló?“

Vošiel dnu. Cez zadné dvere sa prihnala vrčiaca explózia kožušiny a cvakajúcich zubov a zvalila ho na zem. Chrbtom vrazil do skla, ktoré sa roztrieštilo, zacítil horúci pach zvieracieho dychu a chňapnutie papule po ruke. Našťastie zuby zvierata zovreli len rukáv a roztrhli látku. Sullivan namáhavo dychčal, metal sa, chcel ujsť.

„Kto je tam?“

Nad ním sa zažalo svetlo.

„Kto je to?“ Hlas Marni Mullinsovej hraničil s panikou.

„Francis Sullivan.“

„Kto?“

„Detektív inšpektor Sullivan.“

„Preboha! Pepper! Pepper, ku mne!“

Slintajúci buldog si nevšimal svoju majiteľku a ďalej trhal Francisov rukáv.

Francis ešte stále lapal po dychu, a keď zdvihol hlavu, uvidel v zadných dverách obchodu Marninu siluetu.

„Došlaka, neviete si to psisko ustrážiť?“ vybuchol, usilujúc sa vytrhnúť si ruku.

„Pepper!“

Francis sa vysúkal do sedu a dlaň voľnej ruky priložil Pepperovi na ňufák. Potom sa naklonil, až mal tvár pri Pepperovom uchu. Pepper ticho zavrčal a posunul zovretie na rukáve. Francis vrhol na Marni zúrivy pohľad a silno zahryzol do buldočieho tenkého ušného laloka.

Pepper prekvapene zavyl a pustil Francisovo rameno. Chcel zvrtnúť hlavu, no Francis mu stále hrýzol ucho.

„Panebože, čo to robíte?“ Marni zdrapla Peppera za obojok a Francis mu pustil ucho. Chrbtom ruky si utrel ústa a zašklabil sa.

„Ten pes potrebuje výcvik, pani Mullinsová.“

Vyteperil sa na nohy, opatrne sa vyhýbajúc črepinám skla, a zdvihol zo zeme obal s dokumentmi. Marni odviekla beštiu na druhú stranu obchodu, strčila ju cez dvere dozadu a zabuchla ich. Až vtedy si všimla poškodené vchodové dvere. Pritisla si ruku na ústa.

„Je mi to ľúto,“ pokrútila hlavou. „Ste zranený?“

Francis sa dotkol zadnej časti hlavy, ktorou vrazil do sklenených dverí. Nahmatal hrču a pozrel sa na prsty. Mal na nich krv.

„Samozrejme,“ odvrkol a ukázal jej prsty. „Máte šťastie, že sa nestalo nič horšie. A mám zničený oblek.“

„Nahradím vám to,“ odvetila Marni rýchlo. Hlas sa jej triasol.

„To si píšete. Tomu psovi musíte dať náhubok. Alebo ešte lepšie, zbaviť sa ho.“

Marni sa zohla a začala zbierať zo zeme najväčšie črepiny.

„Je to strážny pes.“

„Čo keby sem vošlo dieťa?“

Videl, že jej to pohlo žľou. „To je nepravdepodobné. Toto je tetovacie štúdio.“

„Môžem poprosiť o trochu vody? Stále cítim v ústach psiu pachuť.“

Zamierila do zadnej časti obchodu. Keď Francis váhavo zastal pri spojovacích dverách, zatvárala sa pobavene.

„S Pepperom si nerobte starosti. Keď vás pozvem dnu, bude sa správať slušne.“

Váhavo vošiel za Marni do štúdia a rozhladal sa. Tak ako v prednej časti obchodu, na stenách viseli jej umelecké diela – kresby a akvarely, detailné zábery tetovaní. Priestor bol rovnako zaprataný ako jej stôl v rohu, bol tam masážny stôl a veľké staromódne holičské kreslo. V presklenej rohovej skrini bola vystavená zbierka krištáľových a skutočných ľudských lebiek, niektoré boli sfarbené ako cukrové lebkky počas mexického sviatku Dňa mŕtvych.

„Sadnite si.“ Ukázala na holičské kreslo. „Whisky?“

Francis pokrútil hlavou. „V službe nepijem.“ Nepil takmer vôbec, ale to nebola jej vec.

Zatiaľ čo Marni niekomu telefonovala, aby prišiel zadebniť rozbité dvere, popíjal vodu a pozoroval Peppera. Bulldog mu to odpálal ostrážitým pohľadom, no zostával rozťahnutý na špinavom vankúši pod stolom. Niekoľko ráz si pošúchal labou pohryzené ucho. Napokon sa prišúchtal k Francisovi a začal sa mu ploským ňufákom obtierať o nohu.

Keď sa Marni vrátila od vymeriavania dverí, bulldog ležal na chrbte, s hlavou na Francisovom chodidle.

Podozrievalo si ich premerala. „Ste milovník psov?“

„Nie.“

Odzipsoval kožený obal na dokumenty a vytiahol veľkú lesklú fotografiu.

„Čo mi môžete povedať o tomto?“ spýtal sa a podal jej snímku.

Bola to zväčšenina tetovania, ktoré niekto vyrezal z pleca Evana Armstronga. Marni si vzala fotografiu a pozorne ju skúmala.

„To je ten chlap z kontajnera, však?“

Francis prikývol.

Znova sa pozrela na fotografiu.

„Polynézske tetovanie, to však neznamená, že ho robili tam. Mohol si ho dať urobiť hocikde. Dobrá práca. Viete, kto ho robil?“

Teraz, keď sústredila pozornosť na tetovanie, bola pokojnejšia.

„Dúfal som, že by ste mi s tým mohli pomôcť. Tú fotografiu mi dali jeho rodičia, no o jeho tetovaniach nič nevedia. Ani o jeho súkromnom živote.“

Marni sa zamračila. „Nemôžem sa len tak pozrieť na tetovanie a povedať, kto ho urobil. Viete, že na svete existujú desiatky tisíc tetovacích umelcov?“

„Uvedomujem si to, ale...“

„A my svoju prácu nepodpisujeme.“

„Ani iniciálami?“

„Jeden či dvaja umelci to robia – tí, čo majú o sebe neprimerane vysokú mienku,“ utrúsila. „Väčšina z nás však necíti potrebu zanechať svoje meno na pokožke cudzieho človeka. Pre nás je dostatočnou výsadou, že vôbec môžeme ľudí tetovať.“

„Ale vedeli ste, že svätý Sebastián je od Thierryho.“

Marni si sadla na masážny stôl. „Thierryho štýl veľmi dobre poznám.“

„A štýl tohto umelca nespoznávate? Nie je tunajší?“ Aj on sa znova zahľadel na fotografiu.

„Nie, nemyslím. Kmeňové a domorodé témy ma veľmi nezaujímajú.“
Na okamih zmlkli.

„Prečo na tom záleží?“ spýtala sa Marni.

„Na čom?“

„Kto robil to tetovanie. Mohlo by to mať nejaký vplyv na prípad?“
Mohlo? Francis skutočne netušil. Hľadal akúkoľvek stopu.

„V tomto štádiu vyšetrovania to nemôžem vylúčiť.“

„Je Thierry podozrivý?“

„O podrobnostiach prípadu nemôžem hovoriť.“

Naozaj nemôže, lebo nemá o čom. A ak mu nemôže pomôcť, mal by už odísť.

Vstal, aby sa pobral na odchod.

„Dajte mi to, popytyujem sa známymi.“ Zoskočila zo stola a vzala mu fotografiu z ruky. „Bude ten umelec podozrivý?“

„Viete, či existuje nejaký dôvod, prečo by niekto vyrezával tetovanie z tela obete?“ vyhol sa odpovedi. „Je to dajaké posolstvo?“

Chcel pochopiť, prečo sa to stalo.

„Posolstvo?“ Marni vyletelo obočie. „Čo tým myslíte?“

„Nejaká pomsta v tetovacom svete alebo nejaký nezvyčajný kultový rituál? Neviem, čo vy ľudia robíte.“

„*My ľudia?*“ Marni pokrútila hlavou. „Myslíte si, že sme sekta? Došľaka, vyrezávanie tetovaní z ľudí nie je nijaké ‚posolstvo‘.“

Pepper nastražil uši a Marni zvýšila hlas.

„Počúvajte ma. Vy možno nechcete tetovanie a ani sa vám tetovania nepáčia. Dobré.“ Zagánila naňho. „Ale vy, chlapče, vy máte určité problém s postojom k nemu. Ľudia s tetovaniami nie sú členmi nijakého kultu. Sú to jednoducho ľudia – a majú tetovania. To je všetko, čo majú spoločné. Približne dvadsať percent dospelých v tejto krajine.“

Francis prosebne zdvihol ruku. „Prepáčte. Nič som tým nemyslel. Moje spôsoby asi...“

Zaťal do živého. Niečo alebo niekto Marni Mullinsovej ublížil.

„Ale áno, niečo ste tým mysleli, hoci ste to nepovedali.“

Znova medzi nimi vyrástla bariéra. Francis sa rozhlíadal po štúdiu, hľadal nejakú inšpiráciu, no nebolo tam nič, čoho by sa chytil, aby opäť nadviazal kontakt.

„Je mi to naozaj ľúto.“

Marni sa znova oprela chrbtom o masážny stôl. „Tak mi povedzte, aký máte problém s tetovaniami.“

„Nemám problém s tetovaniami,“ odvetil pomaly. Nebola to celkom pravda, potreboval však jej pomoc. „Ale ani ich nechápem. Chcem povedať, prečo by som si mal dať natrvalo označkováť telo takým spôsobom? Nemá to logiku.“

„Sebavyjadrenie,“ odvetila jednoducho.

Francis vôbec netušil, čo tým chcela povedať.

„Moja mama vždy hovorila... tetovania sú vonkajším prejavom vnútorného poškodenia.“ Vyletelo to z neho, ani nevedel ako.

Marni sa zatvárila nahnevane. Očividne trafil do čierneho.

„Azda tomu neveríte.“

„Nie... Ale prečo si ich potom dávajú robiť?“

„*Môžu* byť znakom, že človek prežil čosi bolestné – zvyčajne je to však pozitívna vec... povzbudenie, nádej, odhodlanie vytrvať.“ Na okamih zavrela oči, potom naňho vrhla naliehavý pohľad. „Prišla som o dieťa. Tetovanie na mojom chrbte je pamiatkou na to dieťaťko, môj spôsob, ako si ho navždy udržať pri sebe.“

„Je mi to ľúto,“ povedal Francis. Cítil sa, akoby strkal nos do cudzích vecí, a na to nemal právo.

„Častejšie sa ľudia dávajú tetovať jednoducho z estetických dôvodov,“ pokračovala, „alebo preto, lebo tetovania majú všetci ich priatelia, alebo ako prejav lásky či úcty. Nie sme všetci rovnakí, preto to nerobíme z rovnakých dôvodov.“

„Áno, to chápem. Uvedomil som si to na akcii.“ Rozpačito na ňu pozrel. „Takže mi pomôžete?“

Pohľad mala chladný. „Urobím, čo budem môcť, trochu sa povypytujem. Ale nebude to hneď, Frank.“

„Francis,“ precedil.

Aj Marni má očividne svoje dôvody. Je však jeho jedinou vstupenkou do sveta tetovaní. Ak táto vražda súvisí s chýbajúcim tetovaním, bude ju potrebovať. A plece Evana Armstronga, z ktorého stiahli kožu, rozhodne naznačuje, že súvisí. A teraz majú druhé telo, ktoré je tiež husto potetované.

Ak má tento prípad vyriešiť, skôr než budú mať na krku ďalšiu obeť, potrebuje ju.

Prichádza sláva! V miestnych novinách o mne vyšiel článok. Samozrejme, nevedia moje meno, ani kto som. Moje činy však vyvolávajú vzrušenie – a v komunite sa šíri nemalý strach, aspoň dúfam. Kto vie, či o mne čítal aj Zberateľ. Kto vie, či je pyšný...

Viem, že niektorí vrahovia sa o pozornosť verejnosti uchádzajú, píšú do novín, posielajú odkazy polícii. Ja to však neurobím. Moja misia je dostatočne prospešná a tých idiotov vždy chytia na základe tých listov. Nemienim policajtom prácu uľahčiť. Namiesto toho si vychutnávam čítanie o svojich úspechoch v Arguse.

Rozčuľuje ma, koľko detailov pochopili nesprávne, no len ja skutočne viem, čo sa stalo každej z mojich obetí. Oni môžu iba hádať a vyplňať prázdne miesta svojím strachom a chorobnou zvedavosťou.

Kto vie, či o mne jedného dňa napíšu knihu.

Absolútne presne môžem, samozrejme, vyrozprávať svoj príbeh iba ja. Ako mi môj brat Marshall ukradol právo prvorodených.

Nemal sa narodiť – mama ho takmer potratila. Len čo začal chodiť a rozprávať, stal sa z neho modrooký chlapček. Bol mladší ako ja, ale bystrý. Naučil sa, ako ma očíernovať a zvalovať na mňa vinu za svoje drobné prebrešky. Krádež koláča zo špajze – to ja. Vyliaty čierny atrament na krémový koberec – to ja. Odrezané hlavičky cesnakom a okrasným ružiam v maminej záhrade – to ja. Vďaka jeho anjelským črtám mu všetci verili, za chrbtom rodičov sa mi posmieval a robil mi zo života peklo.

Poštvál proti mne otca a potom prevzal riadenie rodinnej firmy. Kirbyho kože. Založil ju pred stovkami rokov môj pra-pra-prastarý otec.

Firma mala prejsť na mňa. Starostlivosť o náš rodinný podnik mala pripadnúť mne a doteraz by patrila rodine. Ale kdeže! Prešiel na brata. Oteckovho obľúbenca.

To je však iba začiatok môjho príbehu.

RORY

Rory okamžite zacítil v mužovom dychu pach whisky. Zošúvereným pazúrom ruky zovrel papierový téglik s kávou, ktorú mu Rory ponúkol. Dlhé nechty mal sivé od špiny, pleť rovnako žltú ako očné bulvy.

„Vďaka.“ Bolo to len zachrípenie.

Rory si k nemu prisadol na úzku lavičku pod autobusovým prístreškom. Boli dve hodiny ráno a nočné autobusy chodili zriedka. Bolo nepravdepodobné, že na autobusovej zastávke by sa k nim niekto pridala.

„Ako sa máš, Pete?“

„*Comme ça, comme ça*,“ odvetil Pete s piskľavým smiechom. „Vieš, ako to chodí.“

Rory prikývol. Príbehy chlapíkov ako Pete boli vždy rovnaké. Naháňanie sa za prácou, za peniazmi, za chľastom.

„Počul si niečo?“ spýtal sa Rory.

Pete sa podozrievavo rozhlíadal, hoci nablízku nebolo ani živej duše.

„Vec je...“

„Ak pre mňa niečo máš, vieš, že ti zaplatím.“

Pete ďalej mlčal, ale oči mu pri zmienke o peniazoch zasvietili.

„Počúvaj, možno by si mi mohol pomôcť. Včera ráno sme našli telo. Malý chlapík, pomerne mladý, väzenské tetovanie. Počul si o tom niečo?“

„Kde ste ho našli?“

„Dolu pri pobreží.“ Rory mu nemienil prezrádzať priveľa podrobností. Pete bol deravý ako sito a pokojne by predal informácie druhej strane, keby sa mu to vyplatilo.

„Počul som, že cez víkend plánovali ísť dolu nejakí díleri. A jeden z nich údajne skončil zle. Zhoduje sa to s твоjím časom?“

Rory pokrčil plecami.

„Kto boli tí díleri?“

Pete si počúchal palec a ukazovák a vrhol na Rorého významný pohľad.

Rory vedel, že to príde, a vylovil z vrečka nohavíc malý stočený zväzok bankoviek. Odpočítal dvadsať. Pete ho počastoval nesúhlasným pohľadom – dvadsať nestačí.

Rory pokrútil hlavou a peniaze schoval. „Potrebujem mená, Pete.“

Pete teatrálné vzdychol. „Potom sa postaraj, aby sa mi to oplátilo.“

Štyridsať libier zmenilo majiteľa a Pete spustil litánie o miestnych díleroch. Rory všetkých poznal a vedel, že niekoľkí z menovaných sedia v base.

„No tak, Pete. To sú somariny. Chcem čosi lepšie, inak si tie prachy vezmem späť.“

Pete obranne zdvihol ruky pripomínajúce pazúry. „Okej, tak vážne. Bratia Collinsovcí. Už nejaký čas sa schyľovalo k búrke.“

„Medzi nimi a kým?“

„Ich územie sa usiloval ovládnuť rumunský gang.“

Pre Rorého to nebola nijaká novinka, ale mohlo by to vysvetľovať telo pod mólom. Cestou domov mu tá teória pripadala čoraz pravdepodobnejšia. Vojny o územie neboli medzi miestnymi drogovými gangmi ničím novým a mali na svedomí veľkú časť násilných činov v meste. Tá informácia nebola hodná štyridsať libier, stála však za to, aby si udržal Peteho na svojej strane. Občas prišiel aj s niečím užitočným.

Keď na druhý deň ráno na stanici predložil svoju teóriu Francisovi, ten sa tváril skepticky.

„Je to iba domnienka vášho informátora, alebo vám poskytol nejaký spoľahlivý dôkaz?“

„Dôkazy nie sú práve jeho parketa. No je to čosi, čo môžeme bližšie preskúmať. Napokon, ten chlapík mal väzenské tetovania – je logické predpokladať, že bol členom jedného či druhého gangu a táto vražda, možno dokonca obidve, by mohli súvisieť s gangmi.“

„Nič nebudeme predpokladať.“ Francisov tón bol ostrý. Nepáčilo sa mu, že Rory prevzal iniciatívu.

„Tak zistíme, či by nám tá vaša tetovačka pomohla trocha osvetliť, kde inde mohol získať tie tetovania.“

Roryho okamih samolúbej spokojnosti s tým, že vypálil šéfovi rybník, mal krátky život. Dvere do vyšetrovacej miestnosti sa otvorili a Hollins priviedol dovnútra Marni Mullinsovú.

„Ďakujem, že ste prišli.“ Francis vstal, aby ju privítal.

„Mala som na výber?“ Pôsobila nervózne. „Naozaj som vám povedala všetko, čo viem.“

„Sme vám za to vďační“, odvetil Francis. „Rád by som vám ukázal nejaké fotografie tetovaní a zaujíma ma, či by ste mi mohli o nich niečo povedať.“

Pokrčila plecami. „Isteže.“

Francis ju odviezol k nepoužívanému stolu na druhej strane miestnosti a rozložil naň zopár fotografií, detailných záberov tetovaní na sivej bezkrvnej pokožke. Rory zo svojho miesta videl, že ich vyfotografovali v pitevni.

„Tohto muža našli mŕtveho v utorok skoro ráno. Domnievame sa, že niektoré z tých tetovaní súvisia s gangmi.“

Marni sa sklonila k fotografiám. Chvíľu si ich prezerala a potom ich usporiadala do tvaru tela. Trup, ramená a nohy tvorili zmes nekvalitne vykonaných, nejasno čiernych tetovaní – symboly, čísla, lebky.

„Zavraždili ho?“ spýtala sa.

Francis prikývol. „Odsekli mu hlavu.“

Marni znova študovala tetovania a potom ukázala na jednu fotografiu.

„Niektoré sú celkom zaujímavé.“ Už nepôsobila nervózne.

„Je očividné, že bol členom gangu,“ poznamenal Rory. „Domnievame sa, že šlo o obchod s drogami, ktorý nevyšiel. Jeho odtlačky prstov nám povedia oveľa viac ako tieto škrabance.“

Francis naňho zagánil a potom položil Marni ďalšiu otázku.

„Pani Mullinsová, majú niektoré z nich nejaký špeciálny význam, o ktorom by sme mali vedieť?“

Marni ukázala na fotografiu, ktorú pred chvíľou vybrala.

„Toto,“ odvetila. „To je klasický symbol gangu.“

Tetovanie, na ktoré ukázala, bola päťcípa koruna.

„Čo som vám hovoril?“ utrúsil Rory.

Marni sa k nemu obrátila. „Poznáte ho?“

„Gang je gang – v Brightone ich nie je veľa na výber.“

Marni vzdychla. „To nie je tetovanie z miestnej väznice. Koruna je znakom gangu Latin Kings. Operuje v Chicagu. Päť cípov vyjadruje spojenectvo s gangom People Nation. Pokiaľ viem, ani jeden z tých gangov nemá pobočky v Brightone. A navyše, toto tetovanie robili elektrickou tetovacou ihlou. Väzenské tetovania sa robia naostrenými guľôčkovými perami a leštidlom na topánky.“

Francis Sullivan potláčal úškrn. Samolúby idiot, pomyslel si Rory.

„Zopár z nich sú podomácky vyrobené tetovania,“ dodala Marni a ukázala na niektoré hrubšie vypracované, „ale to neznamená, že ich neurobili vo väzení. Bodky a číslo štrnásť – to je celoamerický symbol gangov. Tri bodky znamenajú *mi vida loca*, čiže ‚môj bláznivý život‘. Päť bodiek znamená čas strávený vo väzení, symbolizuje štyri kúty cely s väzňom vo vnútri. A číslo štrnásť potvrdzuje členstvo v gangu Nuestra Familia v severnej Kalifornii.“ Obrátila sa

k Francisovi. „Máte tu veľmi pomýleného chlapa, ktorý túžil byť členom gangu. K tomu však nemal o nič bližšie ako ja.“ Uprela pohľad na Roryho. „Inými slovami, ak si myslíte, že toto je vražda podsvetia, seržant, ste na nesprávnej stope.“

Ako to, že je taká expertka? pomyslel si Rory podráždene.

„A čo toto?“ Sullivan ukázal na tetovanie vrčiaceho vlka na vonkajšej strane pravého lýtko obete.

Marni si ho niekoľko minút prezerala, sledovala obrys prstom.

„Ach, to je nádherná práca. Za to musel vysoliť slušné peniaze a nemá to nič spoločné s väznicami ani s gangmi. A je aj nové. Jeho vkus dozrieva. Dozrieval.“

„Povedzte mi,“ vyzval ju Francis, „ako viete, či tetovanie robili ručne alebo s prístrojom?“

„Amatérske tetovania z väzenia alebo doma sa dajú ľahko rozoznať,“ odvetila Marni. „Čiary sú hrubšie a tetovanie nevypracované. A často sa na okrajoch rozmazáva. Pozrite sa na rozdiel medzi týmito dvoma.“ Ukázala na korunu na mužovom trupe a slovo *NENÁVISTĽ*, ktoré zdobilo hánky jeho ľavej ruky. „Väzenské tetovania sú vždy čierne, lebo tam nemajú prístup k farebnému atramentu.“

Rory predstieral nezájum, za čo si vyslúžil od šéfa nevraživý pohľad.

„To stojí za pozornosť, seržant,“ poznamenal Francis. „Tetovania figurujú v čoraz väčšom počte prípadov.“

„Áno, pane,“ precedil cez zataté zuby.

„Ďakujem, že ste prišli,“ povedal Sullivan Mullinsovej. „Som presvedčený, že tieto informácie budú pre nás užitočné.“

Rory o tom pochyboval. Nič presné sa nedozvedeli, zatiaľ čo odbachnutie bola absolútne logická teória.

Marni pozorovala, ako Francis zbiera fotografie.

„Dovidenia, pani Mullinsová,“ prehodil, keď ju viedol k dverám.

„Marni,“ opravila ho. „Už pätnásť rokov nie som pani.“

„Dobre, tak odteraz Marni,“ prikývol.

Nechutné. A ako pekne šéfovi zružovali líca, pomyslel si Rory, keď pripínal fotografie na tabuľu s dôkazmi.

FRANCIS

Francis pozoroval Marni, ktorá sa kúsok pred ním prepletala po zaľudnenom chodníku. Na ulici utekalo pred lejakom veľa ľudí, a tak nemohli ísť vedľa seba. Viedla ho na stretnutie s ďalším tetovačom, Išikawom Iwaom, svojím učiteľom a tetovacím historikom, dúfajúc, že im povie čosi viac o tetovaní na pleci Evana Armstronga. Bohvie, či im pomôže, ale Francis už vyčerpal všetky nápady. Bradshaw mu celú obednú prestávku dýchal na krk a on potreboval uniknúť šéfovmu smradľavému tabakovému dychu. Len čo sa vrátil do kancelárie, zavolať Marni a znova ju požiadal o pomoc.

„Tu je to,“ prehodila Marni.

Vbehla z dažďa do dverí, ktoré viedli priamo na schodisko. Steny a strop boli natreté načierno a koberec bol taký starý a ošúchaný, že Francis si netrúfal odhadnúť jeho pôvodnú farbu. Šiel za Marni po schodoch, ktoré v polovici stúpania náhle zabočili. Vycivená dievčina v čiernych minišatách sa vtisla do kúta, aby mohli prejsť.

„Fíz,“ zasyčala Francisovi do ucha, keď okolo nej prechádzal.

Ako to, preboha, vedia? Vždy. Vydáva dajaký pach alebo je to strihom jeho obleku? Alebo ho prezrádza dajaký zvláštny pohľad v očiach?

„Nie som tu kvôli tebe, dievčatko,“ zamrmľal, keď sa pohla dolu schodmi.

Marni sa spýtavo obzrela a on zdvihol obočie.

Schody vyústili do úzkej chodby s dverami po obidvoch stranách. Vzduch bol zahmlený a silno razil kadidlom s pačuli a jediné svetlo na strope malo namontovanú červenú žiarovku. Hrala hudba a za jednými dverami spievala akási žena vysokým piskľavým hlasom orientálnu melódiu. Nevestinec alebo ópiový brloh? Francis sa ocitol v akomsi zlatom oblaku a takmer videl pred sebou Sherlocka Holmesa.

Marni zaklopala na jedny z dverí. Nečakala na odpoveď, otvorila ich a vošla, naznačujúc Francisovi, aby šiel za ňou. Nevedel, čo má očakávať – predstavoval si temnú, špinavú komnatu hrôzy. Ale nie toto. Priestranný, svetlý a dokonale čistý ateliér, zaplavený prirodzeným svetlom. Na protiaľhlej stene bol dlhý rad vysokých okien s výhľadom na nesúrodý pás neudržiavaných zadných záhrad. V porovnaní s ostatným bolo všetko v ateliéri nablýskané a moderné – tetovacie stoličky a stoly boli drahou kombináciou ocele, kože a dreva, vybavenie a svetelné doplnky pripomínali luxusné lekárske zariadenie.

Francisovu pozornosť však upútalo čosi iné. Sedelo to na luxusnej koženej tetovacej stoličke a nepriateľsky naňho gánilo zelenými očami. V prvej chvíli si pomyslel, že je to vycivená a hrozne dobité nahé bábätko. Po chrbte mu prebehli zimomriavky. No bola to mačka, celkom zbavená srsti a na kosť vychudnutá. A čo bolo zo všetkého najznepokojujúcejšie – pri pozornejšom pohľade videl, že modriny sú v skutočnosti tetovania. Mačkin chrbát, krk, hrudník a nohy boli pokryté japonskými piktogramami indigovomodrým atramentom. Mačka zaprskala a vycerila naňho zuby.

Pozrel na Marni, čakal na vysvetlenie, a potom vystrel k mačke ruku. Mačka sa vzápätí vztyčila na zadných, sekla mu labkou po ruke a poškriabala ho na palci.

„Čo do...!“

Zvuk otvárajúcich sa dverí za chrptom zastavil Francisu uprostred slova. Strčil si krvácajúci palec do úst a obrátil sa. Do ateliéru vošiel štíhly Japonec. Mal oblečené tmavomodré plátenné kimono a módne zastrihnuté snehobiele vlasy. Tvár mal bez vrások, takže vek mu bolo ťažké odhadnúť. Nevyzeral potešený, že má návštevníkov.

Keď spoznal Marni, prikývol hlavou, no keď sa pozrel na Francisu, ešte väčšmi sa zamračil. Uklonil sa, hlboko sa zohol v páse, Marni mu úklon opätovala a rýchlym pohybom ukazováka naznačila Francisovi, aby urobil to isté.

„*Konničiwa*,“ povedal. Hlas mal prenikavý a hovoril trhano.

„*Konničiwa, sensei*,“ odvetila Marni.

Vystrel sa a obrátil sa k Francisovi.

„*Konničiwa*,“ zopakoval a znova sa uklonil.

Francis sa tiež uklonil, netušiac, čo má povedať.

Keď sa obaja vzpriamili, Japonec sa opäť obrátil k Marni a spustil niečo po japonsky. Francisovi to znelo nahnevane a Marni sa pri jeho slovách zamračila.

„Áno, priviedla som sem cudzieho človeka,“ odvetila po anglicky.
„Prosím vás, majster, odpustite mi. Potrebujeme vašu pomoc.“

„Nevidím ťa celý rok a potom prídeš iba preto, lebo niečo potrebuješ.“

Francis nevedel rozoznať, či to hovorí vážne, alebo žartuje.

„Ospravedlňujem sa, Iwao,“ odvetila Marni a znova sa mierne uklonila. „Je mi to ľúto – viem, že by som mala chodiť častejšie.“

„To by si mala. Si moja obľúbená študentka a stále máš nepopísanú pokožku. A máš sa ešte veľa čo učiť.“ Tvár sa mu uvoľnila a usmial sa.
„Ako sa má Thierry?“

Marni mu úsmev opätovala. „Dobre. Práve tvorí čosi veľké.“

„Povedz mu, aby ma skoro prišiel navštíviť. Je rovnako zlý ako ty, tiež zabúda na priateľov. Takže, priviedla si návštevu. Kto to je?“

Pokarhaná Marni sa obrátila k Francisovi. „Iwao, toto je Francis Sullivan.“ Prešla na japončinu a prebehla prudká výmena názorov. Napokon zmĺkli a Iwao vrhol pohľad na Francisu. Mačka znova zaprskala, zoskočila zo stoličky a zakrádala sa k dverám, ktorými vošiel Iwao.

„Vy ste policajt?“ spýtal sa Iwao.

Francis prikývol.

„Odíďte.“

Marni vykročila a položila mu ruku na predlaktie. „Iwao, prosím vás, nie. Je to dôležité.“

Striasol jej ruku. „Prináša to smolu. Prosím, odíďte.“

Francis vrhol pohľad na Marni, tá akoby nenachádzala slová, preto oslovil Japonca sám. „Pán Išikawa, pri vyšetrovaní vraždy potrebujeme vaše odborné znalosti. Dovoľte, aby som vám ukázal niekoľko fotografií, a potom odídeme.“

Iwao zvrátil tvár. Po japonsky niečo zašepkal Marni. Pomaly prikývla a líca jej pritom očerveneli.

„Ukážete mi tie fotografie.“

Francis otvoril obal na spisy a vytiahol fotografie pleca Evana Armstronga.

„Usilujeme sa zistiť, kto robil toto tetovanie.“

Iwao si vzal fotografiu a prešiel cez ateliér k dokonale upratanému pracovnému stolu. Podržel fotografiu pod silným svetlom stolnej lampy, potom ticho cmukol a skúmal ju cez lupu.

Francis si prezeral fotografie tetovaní na stene. Neprekvapilo ho, že všetky sú v japonskom štýle, a dokonca aj neškoleným okom poznal, že sú výnimočné.

„Tieto všetky robil Iwao?“ spýtal sa potichu Marni.

Prikývla. „Robil mi tetovanie na chrbte.“

„Viem, od koho to je,“ poznamenal Iwao.

Položil fotografiu na stôl a vytiahol z knižnice katalóg výstav. Lisoval, kým nenašiel, čo hľadal.

Francis sa pristihol, že zadržiava dych, a vrhol pohľad na Marni – aj ona zadržovala dych.

„Áno, tu je to.“ Iwao položil brožúru vedľa fotografie a nechal ju otvorenú pre Francisu a Marni. „Tieto dve sú veľmi podobné, určite ich robila tá istá ruka. Pozrite... tu tieto trojuholníky, všetky sa trochu skrúcajú tým istým smerom. Čiary sú rovnako hrubé. Vzory majú podobnú schému, sú rovnako zložité...“

Francis sa pozrel bližšie a všimol si podobnosť v detailoch, ktoré spomenul Iwao.

„A?“ pobádala ho Marni.

„Robil to Jonah Mason. Zaradil som ho do svojej výstavy – bola to preňho veľká pocta. Jeho práca je pozoruhodná.“

„Myslela som si, že to mohol robiť Jonah,“ poznamenala Marni, „ale nebola som si istá. Chcela som vedieť, či budete mať rovnaký názor.“

„Ešte pracuje?“ spýtal sa Francis.

Iwao pokrčil plecami. „Uplynulých pätnásť rokov žil v Kalifornii – tam sme sa zoznámili –, ale áno, stále je plodný.“

Zavrel katalóg a odložil ho späť na policu. Keď zdvihol ruku, rukáv kimona mu sklúzol k lakťu a Francis zazrel na jeho predlaktí tmavé zložité tetovanie.

„Hovoríš, že toto tetovanie vyrezali z mužského tela?“ spýtal sa Iwao Marni.

„Viete, z akého dôvodu by to niekto robil?“ položila mu otázku.

Iwao sa zhlboka nadýchol a po chvíli vydýchol. Štíhlymi prstami si pošúchal bradu.

„Také niečo sa stáva v Japonsku, ale nie takto. Ľudia s *irezumi*, zvyčajne členovia Jakuzy...“

„Irezumi?“ spýtal sa Francis.

„Tetovania po celom tele. Stáva sa, že keď zomrie člen Jakuzy, nechá pokyny, aby mu stiahli z tela kožu s tetovaním a uchovali ho.“

Ukážky takých tetovaní sú vystavené v múzeu tetovaní v Jokohame. A viem, že aj univerzita v Tokiu má zbierku.“

„Ale ľudí pre tetovania nevraždia.“

Iwao pokrútil hlavou. „O ničom takom som nepočul – v Japonsku ani nikde inde. A teraz už choďte.“

Zvrtol sa a bez pozdravu odišiel. Francis a Marni zišli dolu po tmavom schodisku a vyšli na ulicu. Keď sa dvere za nimi zatvorili, Francis sa obrátil k Marni.

„Čo vám povedal, keď som ho požiadal, aby sa pozrel na tie fotografie?“

Marni sa odvrátila a líca jej znova očerveneli.

„Nič dôležité. Iba mi niečo pripomenul.“

Francis netušil, čo to mohlo byť, a jej správanie ho odradilo, aby sa ďalej vypytoval. Mlčky pokračovali v ceste.

Francisovi zavibroval vo vrecku mobil. Pozrel naň a uvidel správu od Roryho.

Prečo je Marni Mullinsová taká expertka na väzenské tetovania? Lebo sedela.

VI

Mám už veľa tetovaní. Premieňam ich na kožu – vypracúvam ich. Pochádzajú od rozličných ľudí – teraz mŕtvych, samozrejme – a všetky sú v rozličných štádiách vypracovávania. Vypracúvam kožu už roky. Nie ľudskú, samozrejme – to je relatívne čerstvá záležitosť. Ale zvieraciu. A hoci by ste tomu neverili, postup je úplne rovnaký. Zvieracia koža sa ničím neliši od ľudskej pokožky a koža z nej je rovnako jemná.

Chlapcov skalp sa teraz, napríklad, lúhuje v mlieku, aby sa rozložil keratín vo vlasoch a rozpustil tuk. Páchne, ale je to najdôležitejšia časť procesu. Zatiaľ čo sa jedna pokožka lúhuje, pracujem na ďalšej. Tupým nožom odstraňujem chlpy a zhnité mäso z elegantného tetovania na ramene. Pamätám sa na ženu, z ktorej pochádza. Bola to moja prvá obeť. Zalievala ma nervozita, ale keď prišlo na rezanie a odľupovanie pokožky, sebadôvera sa mi vrátila. Bola to milá žena – pred zabitím sme sa dali do reči – a zostala milá, aj keď si uvedomila, čo ju čaká. Iba v samotnom okamihu smrti sa jej zračil v očiach strach a spotila sa.

Pri práci s pokožkami prežívam najšťastnejšie chvíle. Prišlo to počas práce u Rona Doughertyho. Rozpoznal môj výnimočný talent. V čase mojej výučby uňho bol asi najlepším preparátorom v krajine a s radosťou mi odovzdal štafetu, keď videl moje zdokonalenie. Najdôležitejšie však bolo, že sme tvorili tím a bol mi ako otec.

Prevzal moje vzdelávanie tam, kde ho môj otec ukončil, a bol mi lepším otcom z toľkých stránok, že ich ani nedokážem vymenovať.

Keď ma otec vystrčil z hniezda, lebo očakávania odo mňa ho sklammali, nastúpil Ron a pozbieral kúsky, ktoré zo mňa zostali. A počas nasledujúcich desiatich rokov ich zošíval a učil ma remeslu.

Ron mi dal domov, prácu a oveľa viac. Vzal ma do svojho ateliéru.

Zaučal ma na potkanoch a myšiach. Dajú sa hocikde kúpiť živé – na kŕmenie hadov alebo laboratórne pokusy –, takže sme mali nepretržitú zásobu. Sú lacné, preto neprekážalo, keď sa mojou vinou niečo pobabralo, hoci moje výsledky boli zväčša vynikajúce. Po zvládnutí stáhovania kože, čistenia a vypchávania mi dovolil prejsť na vtáky a veveričky, na škrečky a potom na mačiatka. Napokon mi dovolil pracovať na väčších zvieratách. Len veľmi málo našich zákazníkov zaujímalo, odkiaľ tie zvieratá pochádzajú. Väčšinu našej práce tvorilo vypchávanie mŕtvych domácich miláčikov, poníkov alebo výnimočných kusov dobytku. Niekedy od nás žiadali živé obrazy. Chceli scénu z obľúbenej knihy alebo filmu, kde vystupovala mŕtva myš a vtáky. Mojm najobľúbenejším bol potkan v úlohe dona Quijota, ktorý jazdil na ježovi, keď bojoval s veterným mlynom. Bolo to pre jednu starú dámu z Brixhamu, ktorá si pamätala taký obraz z detstva.

Ron pred niekoľkými rokmi zomrel. Škoda, že zomrel. Mám jeho pokožku vypracovanú vlastnými rukami – moja prvá skúsenosť s ľudskou kožou. Vždy nosím so sebou kúsok Ronovej pokožky, buď vo vrecku, alebo častejšie pripevnenú znútra v oblečení, cítim ju na vlastnej koži. A takto sme vždy spolu. Nikdy nie sme odlúčení.

Ron bol najlepši. Preto musel odísť.

A podľa Zberateľa teraz patrí tento primát mne.

FRANCIS

Francis Sullivan neveriacky hľadel na obrazovku počítača a potichu zahrešil. Sám pre seba. Nebolo tam nič. O Marni Mullinsovej nebola v sussexskej policajnej databáze ani zmienka. Možno je tam pod iným menom, s najväčšou pravdepodobnosťou pod dievčenským. Ako sa potom, došľaka, Rory dozvedel, že bola vo väzení? Francis sa ho na to okamžite spýtal, ale on iba zamrmľal čosi hmlisté o nepodložených klebetách. Francis uvažoval, čoho sa dopustila. Krádež v obchode? Drobný predaj drog ako Thierry? Mal niekoľko možností. Možno vlamanie? Ženy bývajú vynikajúce vlamačky. Bude musieť rozšíriť pátranie na celonárodnú databázu.

Vedel však, že by nemal. Ani na okamih nepokladal Marni za podozrivú z vraždy Evana Armstronga a nemali nijaký konkrétny dôvod spájať jeho vraždu s telom nájdeným pod mólom. Iste, obidve obeť mali tetovania, no pokiaľ vedel, tie mala aspoň polovica mladých mužov v meste, a stále boli nažive. A *modus operandi* bol celkom iný. Sledovanie Marni Mullinsovej z čisto osobného záujmu bolo neprofesionálne. Mal by to nechať na svoju dvojku bez škrupúl a nepochyboval, že Rory by to uvítal. Francis sa ho netrúfal spýtať, odkiaľ získal informácie o jej pobyte vo väzení.

V mailovej schránke mu pípól mail a on sa opäť sústredil na to, na čom práve pracoval. Mail bol od Angie Burtonovej a obsahoval

výsledky z pátrania iným, dôležitejším smerom. Požiadal ju, aby preverila, či OAZZ – oddelenie analýz závažných zločinov – nemá záznamy o násilných trestných činoch, pri ktorých sa zistilo odstránenie kože alebo tetovania. Rýchlo správu preletel, pričom, kľúčom po obrazovke, popíjal kávu.

Neudrelo mu do očí nič nezvyčajné. Obete všelijakých druhov vražd – pri lúpežiach, krčmových bitkách, domácom násilí – mali tetovania, ale väčšinu vražd už vyriešili a OAZZ nemalo nijaký signál, že by motívom bolo tetovanie. Zoznam smrteľných zranení z databázy bol prišerný, ale odstránenie kože medzi nimi nebolo. Zväčša išlo o pobodania alebo traumy po údere tupým predmetom. Jednej žene odsekli ruku, druhú strčili pod vlak, a bolo tam niekoľko smrteľných zranení strelnou zbraňou. Jedného muža bodli do krku tetovacím prístrojom, ale prežil, hoci ihly mu prepichli jednu krčnú tepnu.

Francis preletel Anginu analýzu záverov.

... nijaké očividné spojenie so smrťou Evana Armstronga. Mohlo by tam byť isté spojenie, ktoré by vyšlo najavo po hlbšej analýze. Vyžadovalo by si to však výrazné príspevanie tímu...

Inými slovami, Angie to nechcela robiť. Francis jej to nemohol vyčítať – analýza dáť sa stávala čoraz dôležitejšou súčasťou ich práce, a väčšina ľudí vstupovala do zboru z celkom iných dôvodov. Mali záujem o vyšetrovanie v teréne, nie o vysedávanie za stolom. No ak tam čosi je, nesmie dovoliť zanedbať to... tým skôr, že ide o prvý prípad, ktorý má na starosti.

Zdvihol telefón.

„Hollins, okamžite prídte ku mne!“

O dve minúty stál Hollins na prahu.

„Nemohlo by to chvíľočku počkať, šéfe? Angie má narodeniny a práve sa chystá krájať tortu.“

No čo. Vônku sa voľne potuluje blázon s mäsiarskym nožom, a my si urobíme prestávku v pátraní, aby sme si dali tortu...

„Pravdaže.“ Vstal a šiel za Hollinsom do vyšetrovacej miestnosti.
„Kde je naša oslávenkyňa?“

O desať minút, po tom čo sa pridol k zborovému „Všetko najlepšie k narodeninám“, zjedol najtenší rez piškótovej torty a chystal sa vrátiť do kancelárie, ho pristavila Angie a žartom ho požiadala o narodeninový bozk. Dal jej letmý bozk na líce a hneď očervenel. Obrátil sa a zastavil Hollinsa, ktorý si chcel vziať tretí kus torty. Nečudo, že mu brucho mierne prevísá cez nohavice.

„Hollins, do mojej kancelárie!“

Rory šiel za nimi, ešte si oblizoval z perí jahodový lekvár. „Šéfe? Na slovíčko?“ Pri reči prskal omrvinky.

Francis sa zamračil. „O chvíľu.“

Obrátil sa späť k Hollinsovi. „Poslal som vám správu OAZZ vychádzajúcu z poznatkov o Armstrongovej vražde. Chcem, aby ste ju dôkladne prečesali. Hľadajte čokoľvek, čo sme mohli prehliadnuť, najmä zmienky o porušenej alebo porezanej pokožke. Odkazy na geografické oblasti, poznámky o podozrivých alebo formálne podozrivých. Do večera ma informujte o všetkých prípadoch, ktoré by mohli súvisieť s naším.“

„Ale...“

„Nijaké ale. Choďte a urobte to!“

Hollins zachmúrene vycúval z kancelárie.

Rory ho pozoroval s pobaveným výrazom na tvári. „Chcel vám povedať, že Bradshaw mu už prideliť nejakú prácu, ktorú musí pod trestom smrti dokončiť.“

Francis zdvihol obočie. *Šéf ho obchádza a využíva jeho ľudí?*

„Ťažký život. Mimochodom, kde je Bradshaw? Videli ste ho dnes?“

„Je streda. Hrá golf s najvyšším. Leští si palicu.“

„Dobre. Čo pre mňa máte?“

Rory si sadol na prázdnu stoličku na opačnej strane Francisovho stola.

„Po prvé. Na recepcii sedí Tom Fitz z *Argusu* a tvrdí, že neodíde, kým mu neposkytnete rozhovor.“

Francis vzdychol. Vari sa ten mizerný chlap nikdy nevzdá?

„Povedzte službukonajúcemu seržantovi, aby ho vyhodil. Ešte niečo?“

„Totožnosť mŕtvoly bez hlavy. Mal som pravdu – máme jeho tlačky v databáze.“

„A?“

„Nebol až taký zločinec, ako som sa domnieval.“ Aspoň sa pred šéfom môže trochu zhodiť. „Iba jeden záznam o jazde ukradnutým autom. Volal sa Jem Walsh. Miestny chalan, amatérsky tetovač. Do drogových vojen sa pravdepodobne nezaplietol.“

„Čo sa podľa vás mohlo stať?“

Rory sa krátko odmlčal. „Vyšlo najavo, že mal na hlave tetovanie...“

Francisovi zovrelo žalúdok. „... a hlavu mu odrezali.“

„Myslíte si to, čo ja.“

„Možno – iba možno – tie prípady napokon spolu súvisia.“ Pohľady sa im stretli. Bude to treba dôkladne vyšetriť, kým urobia nejaké závery, ale Francisovi sa rozbúchalo srdce. „Vieme, aké to bolo tetovanie?“

„Pavúk v pavučine, ktorá mu pokrývala celú lebku. A meno, Bel-niečo. Belial?“

„Satan. Ako to vieme?“

„Fotky od jeho rodičov, šéfk.“

Obaja nehybne sedeli, každý na jednej strane stola. Nastalo dlhé, polminútové ticho, potom obaja naraz prehovorili.

„Dajte sa do toho,“ precedil Francis. Krčná tepna mu začala pulzovať a zrazu mu bolo zima.

„Myslíte...“ Rory vyvalil oči.

Päťsekundové ticho. Ani jeden z nich to nechcel vysloviť.

Francis napokon pozbieral odvahu.

„Ešte jedna takáto vražda a máme na krku sériového vraha.“

RORY

Nemohli si byť istí. Ešte ďalšiu hodinu preberali známe fakty, nemilosrdne zavrhovali vlastné teórie. Napriek utkvelým predstavám verejnosti sa sérioví vrahovia nevyskytovali často, a tak nebolo vhodné robiť unáhlené závery.

„Tá hlava sa možno ešte nájde,“ poznamenal Rory. „Máme dve vraždy, rozdielny *modus operandi*, rozdielnu príčinu smrti, nijaké známe spojenie medzi obeťami.“

„Aby som bol úprimný, ešte sme to neprešetrili. Len teraz sme zistili Walshovu totožnosť,“ namietol Sullivan. „A aká je pravdepodobnosť, že dvaja vrahovia obrábajú to isté políčko v ten istý týždeň?“

„Sérioví vrahovia začínajú pomaly. Medzi týmito vraždami neuplynul nijaký čas.“

„To je pravda.“ Sullivan sa odmlčal a otvoril zásuvku stola. „Môžeme pokladať tetovanie Evana Armstronga a Walshovej hlavy za trofeje?“

Zamyslene sa zahľadel na poznámkový blok. Rory sediaci oproti nemu vytiahol z vrečka jednoduchú čiernu elektronickú cigaretu. Tiché poťahovanie prebralo Francisa zo zadumania.

„Odložte to, seržant. Viete rovnako ako ja, že fajčenie je tu zakázané.“

Rory zamračené vydýchol, potom strčil umelohmotnú vecičku späť do vrečka nohavíc. Bože, ako len neznáša pracovať s neľudskými suchármi. A ukazuje sa, že nový šéf je presne taký. Pri detektívovi inšpektorovi Sullivanovi nehrozí nijaké obchádzanie predpisov.

„Zatiaľ je priskoro, aby sme to označili ako sériové vraždy a oficiálne ich spojili.“

Šéf znova postupuje podľa predpisov. Pričom obaja vedia, čo to, došľaka, je.

„Takže sa budeme tváriť, že to nie sú sériové vraždy, a strácať drahocenný čas? Pracovali ste už niekedy na prípade sériových vrážd, šéfe?“

„O to tu nejde,“ odvrkol Francis. „Musíme vyšetrovať ďalej a pokladať ich za samostatné prípady, kým nenájdeme niečo, čo nás presvedčí o opaku.“

„Alebo kým sa neobjaví ďalšie telo,“ utrúsil Rory.

„Pohovorte si so službukonajúcimi inšpektormi. Upozorníte ich, že tu máme vraha – alebo možno dvoch. V každom prípade potrebujeme na uliciach viac strážnikov. Obidve vraždy sa stali priamo v centre mesta...“

Ich rozhovor prerušilo naliehavé zvonenie Francisovho mobilu.

„Bradshaw,“ povedal nečujne Rorymu, keď zdvihol telefón. „Pane?“ Francis niekoľko ráz prikývol, tváril sa vážne. „Áno, rozumiem, hneď.“

Ukončil hovor a odstrčil stoličku.

„No prosím! Máme ísť hore a informovať ho, ako sme pokročili.“

„To nepotrvá dlho,“ prehodil Rory, vychádzajúc za ním z kancelárie.

„V tom je ten problém.“

„Zmienite sa mu o našej teórii?“

„Že je to sériový vrah? Radšej nie, kým nezískame viac dôkazov. Nadobudne veľkolepý pocit, že si s tým neviem rady.“

Šéf má rozhodne pravdu.

Kancelária hlavného inšpektora Bradshawa bola iba o poschodie vyššie, a to jedno jediné poschodie predstavovalo celkom odlišný svet. Na jeho koberci neboli flaky a mal dosť miesta na kreslo, knižnicu a niekoľko kartoték, ktoré dokopy zaberali zrejme viac miesta ako Francisova kancelária pripomínajúca škatuľu na topánky.

Sullivan zaklopal, nevyčkal na odpoveď a vošiel. Rory šiel za ním, obaja zastali pred Bradshawovým stolom a čakali, kým dotelefonuje. Na stole neboli nijaké papiere, iba niekoľko zarámovaných fotografií, nie párik usmievajúcich sa detičiek, ale náčelník na rozličných golfových ihriskách. Rory sa presunul trochu dozadu a bokom od Sullivana – táto výmena názorov môže byť celkom zaujímavá.

„Sadnite si,“ vyštekol Bradshaw. Tvár mal červenú, pravdepodobne ošľahanú z golfového ihriska, ale pravdepodobnejšie z následnej návštevy baru. Vyčkávavo preskočil pohľadom z Roryho na Sullivana, keď si sadali.

„Pane...“ začal Sullivan.

„Armstrongov prípad. Už ste niekoho zatkli?“

„Nie, pane.“

„Máte nejaké mená?“

„Nie, pane.“

„Čo ten Mullins? Myslel som, že máme toho pravého.“

„Má alibi,“ poznamenal Rory. „To nás zdržalo.“

„Uplynuli štyri dni a vy ste vôbec nepokročili. Je to tak?“

„Nie celkom, pane,“ namietol Sullivan.

Bradshawova tvár potemnela od hnevu.

„Potom ma, prosím, informujte.“

Vyskytli sa zriedkavé chvíle, naozaj zriedkavé, keď Rory nezávidel Sullivanovi funkciu detektíva inšpektora. Podávanie správ Bradshawovi k nim rozhodne patrilo.

„Podarilo sa nám identifikovať obidve obete, pane.“

„Kto bola tá druhá? Je medzi nimi nejaké spojenie, ktoré by mohlo naznačovať, že ide o toho istého vraha?“

„Prešetrujeme to.“

Bradshaw vzdychol. „Nemáte ešte nič konkrétne?“

„Zhodu odtlačkov prstov nám potvrdili iba pred polhodinou, pane,“ odvetil Rory.

„Takže má záznam, však?“ spýtal sa Bradshaw. „Predpokladám, že vypočujete všetkých jeho spoločníkov.“

„Pred štyrmi rokmi ho obvinili z krádeže auta,“ dodal Sullivan. „Nijakí známi spoločníci. Odvtedy nijaké problémy so zákonom.“

„Kristepane, mútite vodu. Vonku je vrah, alebo dvaja, a vy nič nemáte.“

„Pravdupovediac, pane, detektív inšpektor Sullivan má teóriu,“ ozval sa Rory.

Všimol si, ako Sullivanovi šklblo lícny svalom. Nemal to povedať.

„Tak von s tým, Sullivan.“

„O nič nejde, pane. Sú to zatiaľ iba špekulácie. Je predčasné robiť okolo toho rozruch.“

Bradshaw sa doňho zabodol pohľadom. Sullivan očervenel.

„Bola to skôr diskusia ako pracovná teória.“

Sullivan sklopil zrak. Zdržovacia taktika – ale chystá sa to vysypať. Keď znova zdvihol hlavu, opätovoľ šéf pohľad. Na Roryho to zapôsobilo.

„Evanovi Armstrongovi odstránili z tela tetovanie. Stiahli mu pokožku...“ začal Sullivan.

„To všetko viem. Prejdite k veci.“

„Druhá obeť, Jem Walsh, mal tetovanie, ktoré pokrývalo väčšinu lebky. Jeho hlavu sme ešte nenašli. Tie dve chýbajúce tetovania naznačujú, že náš vrah, ak je to tá istá osoba, si odnáša trofeje.“

Bradshaw sa oprel lakťami o stôl a spojil špičky prstov. Zavrel oči. Rorymu to pripadalo, akoby sa modlil alebo meditoval.

„Nie.“ Neobťažoval sa dokonca ani otvoriť oči.

„Pane?“ oslovil ho Sullivan.

Konečne otvoril oči.

„Absolútne somariny, Sullivan. To nie je sériový vrah, ktorý si odnáša trofeje. Dokonca pochybujem, že tie vraždy spáchala jedna a tá istá mizerná osoba. Na takú šialenú teóriu nemrhajte svojím časom a mojím rozpočtom.“ Nahnevane vstal. „Čo to nevidíte? Boli to dvaja muži, ktorí sa pohybovali na hranici zločinu, a garantujem vám, že práve tam nájdete odpovede.“

„Sme prístupní iným názorom a skúmame všetky možnosti, pane,“ odvetil Sullivan.

„A v tom je celý váš poondiaty problém. Priveľa rozptyľovania a nedostatok sústredenia. Zistíte, s kým sa tí muži stýkali, a zistíte, prečo ich zabili. Potom to bude ľahké.“

„Áno, pane.“

„Nenúťte ma, aby som pocítil povinnosť priviesť niekoho skúsejšieho, Sullivan. To by bola prehra pre nás oboch. A pokiaľ ide o mňa, ja neprehrávam.“

„Ani ja, pane,“ odvetil Sullivan potichu, keď odstrčil stoličku.

„Toho vraha dostaneme, pane,“ slúbil Rory. „Či už bude jeden, alebo dvaja.“

FRANCIS

Prvé, čo si Francis všimol, keď vošiel do sestrinho bytu, bola vrstva prachu na zrkadle v predsieni. Zaplavil ho pocit viny. Robinin byt bol zvyčajne bez poškvŕny, takže to znamenalo jedinú vec – recidívu, a nevidel ju celé týždne.

„Si to ty, Francis? Som v obývačke.“

Francis prešiel do izby a jeho podozrenia sa potvrdili. Jeho staršia sestra sedela vo svojom obľúbenom kresle s dekou prehodenou cez kolená a okamžite si všimol barly opreté o operadlo stoličky. O päť rokov staršia, vysokoškolsky vzdelaná a v jeho očiach krásna Robin bola jeho vzorom. Navštevoval ju oveľa častejšie ako ich mamu Lydiu. Dnes však sestra vyzerala unavene a sklesnuto, pery mala pevne zovreté.

„Robin, mala si mi to povedať, hlupáčik.“

Sklonil sa, aby ju pobožkal na líce, a zacítil pach choroby uviaznutý v šatách, ktoré voľne viseli na jej drobnej postave.

„Prečo?“ spýtala sa. „Čaj a súcit? O to nestojím.“

„Keď už o tom hovoríš, dal by som si čaj.“

Odložil z nízkeho stolíka pred ňou tácku s jedlom, a kým zovrela voda, upratol kuchyňu.

„Bol si s mamou?“ spýtala sa, len čo sa vrátil do obývačky.

Pokrútil hlavou.

Vzdychla. „No tak, Fran. Mňa môžeš ignorovať – mám kopu priateľov, ktorí sa o mňa starajú. Ale mamu? Vieš, že si jej jediný návštevník.“

Francisovi neprekážalo, že mu Robin čistí žalúdok. Zaslúžil si to.

„Mám veľa práce,“ odvetil a nalial čaj do dvoch šálok.

„To nie je nijaké ospravedlnenie,“ namietla sestra.

Nahla sa dopredu a vzala si z taniera sušienku. Všimol si, s akou námahou ju zdvihla. Skleróza multiplex jej postihla svaly, koordináciu, zrak a niekedy aj reč, keď bola recidíva zlá. Neznášal, čo s ňou tá choroba robí, mal však dosť rozumu, aby to nekomentoval.

„Viem, že to nie je ospravedlnenie.“

„A predpokladám, že nemáš ani spoločenský život.“

Francis pokrčil plecami. Vždy musel znášať, že Robin strká nos do jeho súkromného života.

„Nikdy si nenájdeš manželku, ak konečne nepozveš nejaké dievča na rande.“

Prečo je taká posadnutá jeho ženentím?

„Práca je dôležitejšia. Budujem si kariéru.“

„Tak mi o tom porozprávaj.“

Práve preto si konečne našiel čas, aby ju navštívil. Robin bola odjakživa jeho diskusnou partnerkou. Mohla uvažovať uvoľnene a vidieť nové prepojenia a súvislosti, ktoré by on ani jeho tím neobjavili. Keď popíjali čaj, oboznámil ju s podrobnosťami obidvoch vražd. A keď skončil, smutne zaboril hlavu do rúk.

„Nikam som sa nedostal,“ vzdychol, „a tento prípad je skutočne dôležitý.“

„Každá vražda je dôležitá,“ namietla Robin.

„Viem. A navyše mám šéfa, ktorý vo mňa neverí, a tím, ktorý si myslí, že som nafúkaný karierista. Musím veľa dokazovať.“

„Ako zvyčajne. Nechaj ma rozmýšľať.“

„Nech sa páči.“

„Na prvý pohľad to nevyzerá na sériového vraha,“ vyhlásila Robin pomaly, keď mlčky schrúmala tri sušienky.

„Odlišný *modus operandi*, veľmi krátky čas medzi jedným a druhým prípadom. Iste. To nie je sériový vrah,“ prikývol Francis. „Ale na obidvoch je čosi čudné. Nijaké väzby na zločinecké prostredie, nijaká lúpež ani sexuálny motív.“

„To neznamená, že spolu súvisia.“

„No výborne. Takže mám chytiť dvoch vrahov s rovnakými postupmi.“

Robin si to nevšímala a zadívala sa na fotografie, ktoré jej Francis ukázal.

„Toto,“ ukázala na Evanovo plece zbavené kože, „rozhodne vyzerá, akoby z neho vzali trofej.“

„A Walshova hlava nie? Mal tetovanie na lebke.“

„Chápem. Ale ak vrah potreboval tetovanie iba ako trofej, Walsh mal mnoho ďalších, z ktorých si mohol vybrať, nie? Stiahnuť tetovanie z ľudskej lebky určite nie je jednoduché.“

„A práve preto si vzal celú hlavu.“

„Namiesto, povedzme, toho vlka na jeho nohe?“

Francis sa zarazil. Vrátil sa do kuchyne, aby priniesol zvyšné sušienky z balíčka, ktorý otvoril.

„Pozri sa na toto,“ podal jej zväzok papierov.

„Čo to je?“ spýtala sa Robin.

„Správa OAZZ – oddelenia analýz závažných zločinov. Podrobnosti o ďalších zločinoch na porovnanie styčných bodov.“

„Takže by ti to ukázalo niečo, čo by obidva zločiny spájalo?“

„Teoreticky áno. Nie sú tam však nijaké ďalšie vraždy, v ktorých by figurovali chýbajúce tetovania.“

Robin študovala správu.

„Takže podľa tohto by tie tvoje vraždy spolu nesúviseli. Jedno chýbajúce tetovanie, jedna chýbajúca hlava. Prosím si ešte trocha čaju, Fran.“

Kým varil ďalší čaj, uvažoval o tom, čo povedala Robin. Vraždy Evana Armstronga a Jema Walsha nevykazovali podobný *modus operandi*, no v skutočnosti mali niečo spoločné.

„Daj mi tú správu,“ požiadal ju, keď položil šálky s čerstvým čajom na stolík.

Robin mu ju podala a on si sadol na pohovku, už ani nevedel, koľký raz ju zbežne preletel.

„Čo hľadáš?“ zaujímala sa Robin.

Francis pokrútil hlavou. „Neviem. Ale niečo tu musí byť.“

Niečo, čo mal už aspoň päťkrát rovno pred očami. Vrátil sa na začiatok a znova začal čítať opisy trestných činov.

Vtom to objavil. „Áno! Mám to!“

„Čo?“ zvolala Robin.

Vytiahol z vrečka mobil.

„Rory? Rory, otvorte si správu OAZZ a overte Giselle Connellyovú – ženu, ktorú našli mŕtvu na golfovom ihrisku. Chýbala jej jedna ruka a napriek rozsiahlemu pátraniu sa nenašla. Zistite, či mala na chýbajúcej ruke tetovanie. A okamžite mi dajte vedieť.“

„Francis, si génius,“ usmiala sa Robin.

„Nie som si tým istý. Ak tam tetovanie nemala, potom to nič neznamená. Ale ak áno, máme na krku sériového vraha posadnutého tetovaniami.“

„A tebe už zostáva iba zistiť, kto to je.“

„Ako?“

„Tak, že prídeš na to, prečo ich berie, samozrejme,“ odvetila sestra. Samozrejme. Veď je to také očividné. Či nie?

MARNI

Marni stála pred štúdiom Tatouage Gris a kládla si otázku, čo tu robí. Naozaj potrebuje Thierryho pomoc pri identifikácii tetovania, ktoré jej dal Francis, alebo je to len zámienka, aby ho videla? A prečo vlastne pomáha Francisovi Sullivanovi? Chce naňho zapôsobiť? Odpovede jej unikali a nemalo význam, aby ďalej postávala na chodníku.

Otvorila dvere a ani ju neprekvapilo, keď ju privítal príval francúzskych nadávok.

„*Merde!* Nemôžeš mi dať pokoj, ty *connasse?*“

Thierry stále vyzeral dobre aj so zamračenou tvárou.

„Aj mňa teší, že ťa vidím, T,“ prehodila, ignorujúc význam jeho slov.

Štúdio, kde Thierry pracoval s Charliem a Noaom a množstvom striedajúcich sa dobre vyvinutých učníc, bolo oveľa väčšie než jej vlastné, a nedelilo sa na prednú a zadnú časť. Pôsobilo by ešte väčšie, keby interiér nebol vymaľovaný načierno a rozdelený polovysokými priečkami na rad samostatných tetovacích kabínok. V jednom kúte stála čiastočne rozobraná motorka, na ktorej Charlie pracoval, odkedy si pamätala.

Štúdio bolo výnimočne upratané a vo vzduchu prevoňanom kadidlom sa vždy vznášalo množstvo dôverne známych vôní. Karí. Cigarety. Drogy. Dezinfekcia.

„Marni!“ Noa takmer zaspieval jej meno z druhej strany štúdia a potom ju zovrel v náručí. Jeho brada ju poškriabala na lícach, keď sa k nej sklonil, aby ju pobožkal, no v jeho vrúcnom objatí sa cítila, akoby prišla domov. „Bolo to pridlho,“ zašepkal jej do ucha. „Kedy tá už budem môcť z tohto všetkého uniesť?“

Marni sa rozosmiala. Ich večný žart, aférka, ktorá sa nikdy neuskutočnila.

Keď sa vrátil ku kresbe, na ktorej pracoval, Charlie na ňu zamával nad nahým trupom, ktorý tetoval.

„Charlie,“ kývla mu na pozdrav.

Učnicu, ktorá spisovala fľaše atramentu v Thierryho kabínke, si nevšímal. Vyzerala ako pankáčska školáčka. Nikdy nestálo za to učiť sa ich mená. Ak boli schopné, rýchlo ich zlákali konkurenčné štúdiá, ktoré im zaplatili viac, alebo jednoducho odišli po skončenom rozmániku s jedným z chlapcov. Marni ani na jednu z nich nemala čas.

Thierry na ňu zazeral, ale nič si z toho nerobila. Prevesila si tašku cez operadlo stoličky a vyzliekla si krátky kabátik.

„Čo tu robíš?“ precedil Thierry. „Nemúsím ťa vidieť každý deň.“

„Polícia potrebuje našu pomoc.“

„Našu pomoc?“ začudoval sa Noa.

„Francis mi poslal fotografiu tetovania na ramene obete. Usilujú sa zistiť, od koho je. My by sme to najpravdepodobnejšie mohli vedieť.“

„Francis?“ zatiahol Thierry. „Ten chlap, ktorý ma zatkol? Ty ho oslovuješ krstným menom?“

„No a čo?“

Cítila, že sa červená, ani nevedela prečo. Zalovila v taške a vytiahla zrolovanú fotokópiu. Rozvinula ju a položila na voľný masážny stôl. Bol to záber ženskej ruky s pompéznym biomechanickým tetovaním, typickým pre tetovacie štúdiá.

„Pozrite. Túto ženu zavraždili pred šiestimi mesiacmi. Odsekli jej ruku.“ Ukázala na tetovanie na fotografii. „Doteraz ju nenašli.“

Noa pristúpil bližšie, aby si ho pozrel, dokonca aj Thierry proti svojej vôli natrčil krk, aby lepšie videl. Ticho zahvízdal. Marni ho pozorne sledovala, čakala na jeho reakciu, no jeho tvár nič neprezrádzala.

„Á, Rad. Poznal som chlapíka, ktorý mal takéto tetovanie, mäso na okrajoch akoby bolo odtrhnuté,“ poznamenal Noa.

„To je následok choroby,“ vyhlásil Thierry. „Nerobil to Seamus Byrne?“

„Áno, áno, robil. Robí veľa takýchto vecí.“

„A toto tiež?“ spýtala sa Marni. „Mne to celkom nepripadá ako jeho práca.“

„Ukáž, pozriem sa.“ Charlieho to zaujalo. Odložil tetovací prístroj, stiahol si rukavice a pristúpil k nim. Dievča na stole využilo príležitosť, aby sa vystrelo a napilo vody.

Keď Charlie študoval obrázok, učnica prerušila prácu a zozadu sa prikradla k Thierrymu. Objala ho okolo krku a nosom sa mu obtierala o plece. Thierry sa obrátil a pobožkal ju na ústa. Marni odvrátila pohľad. Nijaká žena netúži pozorovať vášnivé bozkávanie svojho bývalého. Bolelo to, Thierry bol vždy bezcitný svinár.

„Hej, vy dvaja,“ ozval sa Noa, ktorý si všimol jej rozpaky.

Thierry sa pozrel na Marni a potom znova na dievča.

„Neskôr, zlatko.“

Marni uvažovala, či vôbec vie, ako sa volá.

„Koľko máš rokov?“ spýtala sa uštipačne.

Dievča sa zatváralo ako srnka lapená vo svetle reflektorov.

„*Putain*, Marni. Daj jej pokoj.“

Charlie a Noa si vymenili pohľady, a Charlie vzal fotografiu.

„Je to dobrá práca, skutočne dobrá,“ vyhlásil.

„Vrah má zrejme vkus,“ prehodil Thierry.

Marni sa opäť sústredila na to, prečo sem prišla, nechcela spomínať, kedy naposledy pobožkala Thierryho. Kedy to bolo? Pred rokom či dvoma, po noci plnej alkoholu na jednej akcii?

„To je pravda. Tetovanie Evana Armstronga robil Jonah Mason. Je jedným z najlepších v čiernom kmeňovom tetovaní.“

„Poznal som Evana. Bol to milý chlapík,“ poznamenal Charlie.

„Určite,“ zamrmľal Thierry. „Preto zdupkal bez platenia.“

„Bola s ním zábava,“ namietol Noa. „A mohol si ho prinútiť, aby zaplatil. Bol si však priveľmi lenivý, aby si šiel za ním.“

„Asi ti zaplatil drogami,“ utrúsila Marni. „Ako mnohí v minulosti.“ Thierry pokrútil hlavou, ale zasmial sa.

„Naozaj si myslíš, že polícia má už nejakú stopu? Akože sa tu potuluje vrah, ktorý zbiera ľudské tetovania? Tomu neverím,“ vyhlásil Noa.

„Vieš, že ľudská pokožka sa dá vypracovať na kožu, nie?“ povedala Marni. „V Japonsku to robia s tetovaniami členov Jakuzy.“

„Fuj!“ vyhrkla školáčka.

„Radšej už pôjdem.“ Charlie sa vrátil k zákazníkke. „Ale počkaj, vieš, od koho by to mohlo byť?“

„Od koho?“

„Je tu jeden chlapík z Poľska. Bartosz nejaký. Jeho práca je trochu podobná.“

Thierry sa vrátil k svojmu stolu a otvoril prehliadač.

„Bartosz? B-A-R-T-O-S-Z?“

„Áno, správne,“ prikývol Charlie a vytiahol nový pár čiernych latexových rukavíc.

„Bartosz Klem,“ potvrdil Thierry o pár sekúnd. „Áno, toto vyzerá dosť podobne.“

Marni stála za jeho stoličkou a hľadela na obrazovku. Vírila na nej stĺpec obrázkov tetovaní, väčšina z nich biomechanických a veľmi podobných tetovaniu na ženinom ramene.

„Podľa mňa je to nabetón,“ zamrmľala.

„Prečo chce polícia vedieť, kto robil tie tetovania?“ spýtal sa Charlie. „Myslia si, že tetovači majú niečo spoločné s vraždami? Nerobil každé z nich niekto iný?“

„Neviem,“ odvetila Marni s pokrčením pliec. „Nepripadá mi to veľmi logické. Asi sa chytajú každého stebľa.“

„Sú naozaj presvedčení, že to súvisí s tetovaniami?“ spýtal sa Noa. Marni znova pokrčila plecami. Zrolovala fotografiu.

„Ďakujem, chlapci. Dám vedieť detektívovi inšpektorovi Sullivani. Je na ňom, aby rozhodol, či tá informácia súvisí s prípadom.“

„Francisovi,“ utrúsil Thierry posmešne.

„Tak ja idem.“ Nemienila mu skočiť na návnadu. Nič by tým nezískala a iba by pocítil zadostučinenie, že ju ešte vždy vie vytočiť.

„Príď do baru, *chérie*,“ ozval sa Noa.

„Dnes nie, zlatko.“

Zabuchla za sebou dvere. Pohárík s Charliem a Noaom by si celkom vychutnala, no určite sa nemienila prizeráť, ako sa Thierry oblihuje v kúte s učnicou. Občas uvažovala, že by sa niekam odsťahovala, aby ukončila to ich večné doťahovanie, ale napokon vždy dospela k jedinému záveru. Nebolo by to fér k Alexovi. Thierry sa čiastočne staral o Alexa od jeho šiestich rokov a teraz je Alex vo veku, keď je otcov vplyv – dokonca aj takého pojašeného otca ako Thierry – najdôležitejší.

Ešte sa celkom nezotmelo, no po západe slnka vietor zosilnel. Priťahla si kabátik tesnejšie okolo pliec a uvažovala, či sa po meste naozaj zakráda niekto, kto hľadá pompézne tetovania. A o to šlo. Všetko to boli skvelé kúsky. Vedela o dvoch, ktoré identifikovali – boli to tetovania Jonaha Masona a Bartosza Klema. A Francis jej ukázal ďalšiu fotografiu, tetovanie pavúka na hlave najnovšej obete. Aj typ písma jej bol povedomý.

Prechádzala okolo tetovacieho štúdia na St. James Street a nazrela dnu. Všade bolo ticho, po Mandy či Pepem, tetovačoch, ktorí tam pracovali, ani stopy. Znútra bol na výklade prilepený ošúchaný a potrhaný plagát propagujúci nedávnu akciu. Už ho môžu dať dolu, pomyslela si v duchu, keď sa náhlila domov.

Po zvyšok cesty ju znepokojovala jediná myšlienka.

Čo spája jednotlivé vraždy? Čo okrem tetovania mali tie tri obeť spoločné, že si ich vybrali za cieľ?

Nechcela sa však do toho zaplietť ešte viac, nemala dôvod, aby sa tým zaoberala. No vkrádali sa do nej pochybnosti. Mohlo by ju s tým prípadom spájať viac než iba to, že objavila telo?

RORY

„Trocha sme pokročili,“ vyhlásil Francis. „A niet dôvodu, prečo by sme na tom nemohli stavať.“

Vyzerá to, že šéfova definícia pokroku a jeho vlastná sa celkom nezhodujú.

Bol štvrtok ráno a celý tím sa zhromaždil vo vyšetrovacej miestnosti na Sullivanovej každodennej porade.

Ukázal na vyšetrovaciu tabuľu.

„Teraz máme tri vraždy, jedna z nich je nevyriešený prípad spred šiestich mesiacov. Giselle Connellyová. Spojenie medzi všetkými tromi je neisté, ak sa však potvrdí – a to *ak* je dôležité –, máme pravdepodobne na krku sériového vraha.“

Pri slovách sériový vrah to v miestnosti vzrušene zašumelo, najmä medzi mladšími dôstojníkmi. Napokon, preto sa väčšina z nich stala detektívmi. V Rorym to vyvolalo spomienky na jeho prvý prípad sériového vraha. Bol vtedy iba obyčajný detektív strážnik, no mal za sebou už veľa prípadov, jeho nadriadený sa blížil k dôchodkovému veku a podobné prípady už zažil. Aj s veľmi skúseným tímom im trvalo mesiace, kým prípad vyriešili. Francis Sullivan možno zložil skúšky ľavou rukou, ale tieto vraždy nevyrieši.

Tá predstava ho sklúčila, radšej sa opäť sústredil na Francisove slová.

„Bud' musíme spojenie medzi týmito tromi vraždami dokázať, alebo vyvrátiť. Zatiaľ nevieme o ničom, čo by tie tri obete spájalo. Evan Armstrong pracoval s počítačmi, nemal záznam v registri, nijakí známi nepriatelia, usporiadaný život, ale nemal stálu priateľku. Giselle Connollyová, advokátska koncipientka, priateľ bol mimo Anglicka, keď ju zabili, a Jem Walsh, tetovač začiatočník. Pochybujem, že ich cesty sa niekedy skrížili.“

„Ale keby to bol sériový vrah, obete si mohol vyberať,“ ozval sa Hollins. Akoby ho potešila vlastná dômyselnosť. Rory si už dávnejšie všimol, že Hollins túži po povýšení.

„Samozrejme. Robí to väčšina sériových vrahov. Mám na mysli spojenie medzi zločinmi. Rose Lewisová a jej tím znova preverujú všetky forenzné dôkazy. Vy znova preveríte všetky známe fakty o obetiach, ako zomreli, kde zomreli, čo robili predtým, ako ich napadli... Všetko. Ak sa nám podarí nájsť dajaké spojenie, posunie nás to dopredu. Ak ho nenájde, potom nejde o sériového vraha. A ak tu máme troch samostatných vrahov, budeme musieť pracovať trikrát tvrdsie.“

Inými slovami, nevieme nič.

Rorymu zazvonil telefón. Bradshaw.

„Na minútku, seržant,“ vyštekol a zložil.

Rorymu zvieralo hruď, keď bežal po schodoch na horné poschodie. Mizerné cigarety. Bradshawove dvere boli pootvorené a Rory vkižol dnu práve vo chvíli, keď náčelník dotelefonoval.

„Á, Mackay, dlho ťa nezdržím.“

„Čo si želáte, pane?“

„Len medzi nami,“ začal Bradshaw tlmeným tónom.

Rory zavrel dvere a Bradshaw súhlasne prikývol.

„Chcem, aby si bol vo vyšetrovacej miestnosti mojimi očami a ušami, Mackay.“

Rory sa usiloval stráviť, čo povedal. „Ako to myslíte, pane? Každý deň vám podávame najnovšie informácie.“

Bradshaw naňho vrhol sprisahanecký pohľad. „Potrebujem informácie znútra. Ty vieš, ako sa veci majú, ako Sullivan pokračuje. Je pomerne neskúsený a mohol by potrebovať priateľskú radu.“

Náčelník ho žiada, aby špehoval Sullivana.

„Samozrejme, pane. Budem vás informovať o všetkom, čo robí.“

Bradshaw rozvážne prikývol, akoby urobili dôležité spoločné rozhodnutie. „Ďakujem, Mackay. Môžeš ísť – som presvedčený, že tá čaká veľa práce.“

O hodinu mali už Rory a Tony Hitchins takmer zodraté podrážky. Preverovali krčmy, ktoré podľa slov Jemovho brata Walsh pravidelne navštevoval.

„Áno, stály zákazník,“ prikývol majiteľ lokálu Mucky Duck, opierajúc sa laktami o drevený barový pult. „Zvyčajne niekoľko ráz do týždňa. Má niečo na svedomí?“

„Žiaľ, nie,“ odvetil Rory.

Ukázali mu fotografie Evana Armstronga a Giselle Connellyovej.

Majiteľ pokrútil hlavou. „Nespomínam si ani na jedného z nich, ale chodí sem veľa turistov a príležitostných návštevníkov. Nepamätám si všetky tváre, čo sa tu ukázu.“

Rovnaké to bolo aj vo všetkých ostatných podnikoch, v ktorých sa zastavili. Tí, čo poznali Jema Walshu, nepoznali ani jedného z ďalších dvoch, a keď neskôr obchádzali miestne lokály, kam chodil Evan, príbeh sa opakoval. Iba v jednom lokáli v centre mesta spoznal barman obidvoch, Jema aj Evana, ale nikdy ich nevidel spolu.

„A Giselle dokonca nebývala v Brighton, však?“ spýtal sa Hitchins, keď sa unavene vliekli späť na stanicu.

„Nie. V Littlehamptone.“ Rory sa zamračil. „Ešte nikdy som nebol v toľkých baroch a nedal si pohárik.“

Keď prichádzali na stanicu, stretli Hollinsa, ktorý vychádzal.

„Zistil si niečo užitočné?“

Hollins pokrútil hlavou. „Ani zbla. Nič sa neprekrýva – ani práca, ani škola, ani priatelia, noci, keď ich napadli, strávili každý inak. Evan Armstrong bol na ceste domov z nočného klubu, Jem Walsh sa potľkal okolo priateľovho domu a Giselle Connellyová pracovala do neskorého večera. Práve sa idem porozprávať s majiteľom štúdia, kde pracoval Walsh, a potom zájdem za riaditeľom školy, kam chodil.“

Rorymu neušiel posmešný výraz na Hitchinsovej tvári pri pohľade na Hollinsovu horlivosť.

„Napokon to na sériového vraha nevyzerá,“ prehodil Hitchins, keď vystupovali po schodoch.

„Nie nevyhnutne. Ak si vyberá obete náhodne, prečo by malo byť medzi nimi nejaké spojenie? Môže byť spojenie medzi nimi a vrahom, a nie medzi nimi navzájom.“

Hitchins naňho vrhol pochybovačný pohľad.

„Viem,“ prikývol Rory. „Prípado potrebuje výrazný zvrat. A nie v podobe ďalšieho mŕtveho tela.“

„Na twitteri sa už objavili rozličné špekulácie,“ poznamenal Hitchins. „Možno by sme ich mali všetky prejsť.“

„Došlaka, twitter?“ zahrešil Rory. „Nepotrebný krám určený pre sprisahaneckých teoretikov, ktorí sa radi predvádzajú.“

„Čo ak bol na ňom aj vrah?“

„Dobre. Skontroluj to a všímaj si, či niekto nemá interné informácie, ktoré ešte neboli zverejnené. A ak ich niekto má, stavím sa, že pôjde skôr o indiskrétneho policajta než vraha.“

Rory zamieril do Sullivanovej kancelárie, aby ho informoval o ich totálnom zlyhaní.

„Je mi to ľúto, šéfe, ale zatiaľ sme nezistili nijaké spojenie medzi obetami.“

„A podľa Rose nie je ani medzi zločinmi,“ odvetil Francis. „V prípadoch nenašla jediný kúsok forenzného dôkazu. Nič, čo by na-

značovalo rovnaké zbrane, nijakú DNA ani vlasy či vlákna. Nijaké odtlačky. Nič.“

„Takže to nepotvrďuje teóriu o sériovom vrahovi?“

„Očividne. Musíme sa poobzerať po viacerých vrahoch s rozličnými motívmi. Všetky tie tetovania sú iba falošná stopa.“

MARNI

Čo sa to, preboha, deje? Ráno bol ešte dieťa a teraz opitý chrápe na pohovke. Marni priniesla spod drezu umelohmotnú misu a pollitrový pohár vody. Potom odsunula Alexovi nohy, aby si mohla sadnúť. Potľapkala ho cez džínsy po píšťale, aby ho zobudila.

„Ako dopadla posledná skúška?“ spýtala sa, keď sa pohol.

„Čože?“ Pošúchal si oči a uvidel pohár s vodou.

Počkala, kým ho do dna vypil.

„Posledná skúška, Alex. Spomeň si, dnes dopoludnia, obchodné podnikanie.“

Odložil pohár a široko sa usmial.

Keď sa usmieval, tak veľmi sa podobal na Thierryho, až ju zabolelo srdce.

„Vynikajúco.“

„Naozaj?“ S úľavou si všimla, že to neznelo priveľmi opito.

„Sadli mi otázky, všetko je v pohode.“

„Po mne to teda nemáš, ani po otcovi. Nemáme ani maturitu.“

„Ocko má predsa bakalársky titul, nie?“

Thierry bol to posledné, o čom sa chcela rozprávať. Posledné dni ho vídala až pričasto a prebudilo to v nej všetky rozporuplné pocity, ktoré sa usilovala potlačiť.

„Ako to šlo Martinovi a ostatným?“

„Tiež dobre. Liv trocha nariekala, ale to robí vždy, a potom je najlepšia.“

Liv bola Marnina neter, ktorá chodila do tej istej školy ako Alex. Zaštikútal. „Koľko je hodín? Mám sa s nimi stretnúť.“

„Práve boli štyri. Chceš ísť zasa von? Už teraz si opitý.“

„Mami!“ Skrivil tvár. „Nie som opitý. Namiesto obeda sme vypili fľašu šampanského, aby sme to oslávili. Väčšina ostatných má skúšku až popoludní, takže hlavná oslava bude večer.“

Marni vzdychla. Rozvedená matka. Musí byť dobrý aj zlý policajt v jednom.

„Tak dobre, urobím ti cestoviny, kým odídeš. Poď, porozprávame sa v kuchyni.“

Keď nalievala vodu do kanvice, zazvonil telefón.

„Marni Mullinsová?“

„Kto volá?“

„Som Tom Fitz z *Argusu*. Vraj ste našli telo...“

Marni zavesila. Ak nedôverovala niekomu väčšmi než policajtom, boli to novinári. *Došľaka* – ako ten chlap zistil, že telo našla ona? A odkiaľ má jej číslo?

Kým sa varili cestoviny, napätie medzi mamou a synom vyprchalo. Aby bola spravodlivá, Alex nikdy nebol problémový tínedžer, akých museli zvládnuť niektorí jej známi.

„Povedz mi, čo si dnes robila,“ vyzval ju Alex, keď sa uvelebil na stolčeku pri kuchynskom pulte a vrhol sa na špagety. „Koho si ihlou natrvalo zmrzčila?“

Marni sa rozosmiala. Nehrozilo, že Alex by sa pridal k rodinnému podnikaniu. Pohrdal všetkým, čo malo niečo spoločné s tetovaním. Marni to vyhovovalo, lebo vedela, že Thierryho to škrie.

„Iba jednu úbožiačku, ktorá nechcela pochopiť, že tetovanie jej zničí život,“ doberala si ho.

„Mami, si hrozná. Mala si ju varovať. A teraz možno padne za obeť tomu tetovaciemu vrahovi. Iba si rozšírila jeho pole pôsobnosti o ďalšiu obeť.“

„Čo ty o tom vieš?“

Alex pokrčil plecami. „Hovorí o tom celá škola. Zakaždým, keď niekoho tetuješ, pripravuješ mu novú obeť.“

„Nechápem, prečo by chcel zavraždiť niekoho s mojím tetovaním?“ *Ako si teda vyberá svoje obete a prečo?*

„Prečo nie? Sú rovnako dobré ako hocikoho iného. Keby som ja vraždil ľudí a zbieral tetovania, chcel by som jedno od teba.“

„To je od teba milé, ale ty si zaujatý. Navyše nepredpokladám, že ho zaujíma, od koho sú.“

„Ten tvoj policajt si však myslí, že by to mohli byť trofeje. Takže sa dá usudzovať, že vrah chce niečo výnimočné. Nie nejakú somarinu z dovolenky v Magalufe.“

Marni vložila jeho tanier do umývačky. Vedela, že by to mala nechať naňho, no potom by riad nikdy nebol umytý.

„To je pravda,“ prikývla. „Doteraz nevzal nijaké podradné tetovania. Všetky boli skvelé.“

Alex sa vrhol na miskú so zmrzlinou, akoby celý týždeň nejedol, jeho pozornosť ochabla.

Na kuchynskej stene za Alexom visel plagát z výstavy tetovaní. Zachycoval nahú ženu zozadu, celý chrbát mala pokrytý tým najpompéznejším japonským výtvorom. Tá výstava sa konala minulý rok v Saatchi Gallery pod názvom *Alchýmia krvi a atramentu*. Spolu s Alexom cestovali do Londýna, aby si ju pozreli. Alexa v skutočnosti nezaujímal, ale bral to ako darček na narodeniny. Vedľa nahej ženy na plagáte bol uvedený zoznam desiatich mien. Desiatich umelcov, ktorých práce tam vystavovali.

Rick Glover

Jason Leicester

Išikawa Iwao
Gigi Leonová
Jonah Mason
Polina Jankowská
Vince Priest
Bartosz Klem
Petra Danielliová
Brewster Bones

Údajne desiatich najlepších tetovacích umelcov na svete. Podľa Marininho názoru subjektívny nezmysel, spomínala si však, ako Thierryho rozladilo, že ho tam nezaradili, a ako sa rozzúril, keď uvidel plagát.

Znova si prečítala zoznam mien.

„Och Bože,“ vydýchla a zdvihla telefón.

FRANCIS

Čo môže byť také dôležité?

Francis si prehrával v hlave odkaz zo záznamníka, keď kráčal po George Street na roh St. James Street. Marni Mullinsová ho bez vysvetlenia pozvala na schôdzku – naliehavosť v jej hlase hovorila za všetko. Čo sa dozvedela? Čo zistila? Chcel ísť dnes večer navštíviť Robin, no teraz to bude musieť počkať do budúceho týždňa. Cítil sa trochu previnilo, že stretnutie s Marni Mullinsovou ho priťahovalo oveľa viac ako trávenie večera so sestrou.

Po nohe mu chmatol bezdomovec, okolo ktorého práve prechádzal. „Nemáte drobnák?“

Francis sa naňho pozrel a okamžite videl, kam by tie peniaze putovali. „Kúpim vám jedlo.“ O pár dverí ďalej boli potraviny.

„Stačia peniaze.“ Chlap sa tváril nepriateľsky.

Francis napriek tomu zašiel do obchodu a kúpil sendviče, dve čokoládové tyčinky a fľašu vody. Čupol si, aby mu ich podal.

„Pri Kostole svätého Petra je nočný azylový dom,“ povedal mu. „Poskytnú vám tam teplé jedlo a posteľ.“

Bezdomovec si vzal sendviče s mumľavým ďakujem, tmavé oči mal ako prázdne škrupiny.

O pár metrov ďalej Francis zbadal bistro, o ktorom sa zmienila Marni v odkaze, a vzápätí otváral dvere. Vnútri bolo teplo a šero.

Holá dlážka, odkryté murivo a masívny drevený nábytok dodávali reštaurácii vidiecky nádych. Nazrel hlbšie dovnútra a zbadal Marni. Sedela za stolom obďaleč. Pred sebou mala otvorenú fľašu červeného vína a jeden z dvoch pohárov na stole bol dopoly plný.

„Prečo tu?“ spýtal sa, keď si sadol. „Prečo ste neprišli na stanicu?“

„Bola som tam,“ odvetila. „Nechceli mi povedať, kde ste.“

To súhlasilo – Francis bol v pitevni a na stanicu sa vrátil len niekoľko minút predtým, ako si vypočul Marnin odkaz.

„S kým ste hovorili? S Rorym?“

Marni pokrútila hlavou. „Nie. S nejakou ženou. Prvotriedna koza, naozaj. Správala sa, akoby vás vlastnila.“

Uvažoval, kto to bol. Angie? Určite, občas bývala trochu povýšenecká.

„A potrebovala som pohárik.“

Zahľadel sa na ňu. Skutočne vyzerala trochu otrasená.

Kým ju stačil zastaviť, naliala víno do druhého pohára, ale nechal ho nedotknutý.

Pohľady sa im stretli. Nechcel ich očný kontakt prerušiť, napokon Marni odvrátila pohľad.

„Povedzte mi, čo ste zistili,“ požiadal ju rozrušene.

„Toto,“ dotkla sa čohosi, čo ležalo na stole a čo si nevšimol, keď si sadal.

Zdvihol lesklý katalóg a podržal ho vo svetle sviečky, ktorá stála v strede stola. Na obálke bola fotografia ženského chrbta s tetovaním nádherného čínskeho draka, jeho skvostné žiarivé farby sa nápadne vynímali na jednoduchom čiernom pozadí. Pripadal mu známy, potom si uvedomil, že je to ten istý katalóg, ktorý použil Iwao, aby im ukázal prácu Jonaha Masona.

„Alchýmia krvi a atramentu,“ prečítal nahlas. „Moderní majstri starodávnej umeleckej formy.“

Marni prikývla, v žiarivých očiach sa jej odrazil plameň sviečky.

„Prečo mi to ukazujete?“

„Minulý rok sa konala v Saatchi Gallery výstava. Pozrite sa dnu.“

Francis zmätene listoval v brožúre. Obrázky tetovaní v rozličných štýloch. Našiel fotografiu, ktorú im ukazoval Iwao.

„Jonah Mason. Ten, ktorý tetoval Evana Armstronga.“

„Máte pravdu,“ prikývla.

„No a?“

Vzala mu katalóg.

„Pozrite sa na toto.“

Preletela pár stránok a ukázala na ďalší obrázok. Bol to biomechanický výtvar, veľmi podobný kresbe na chýbajúcej ruke Giselle Connellyovej.

„Bartosz Klem,“ prečítal Francis nahlas.

„Áno. Jeden z Thierryho kolegov spoznal jeho štýl, keď som im ukázala fotografiu. A ešte na toto.“

Obrátila ďalšiu stránku, na ktorej bol súbor prehnane ozdobných tetovaní gotickým písmom.

„Tieto sú od Ricka Glovera, ktorý pracuje za rohom. Som presvedčená, že slovo Belial a pavučinu robil on,“ vyhlásila a vyčkávalo zmĺkla.

Francis si od nej vzal brožúru a študoval obrázky.

„A?“ spýtal sa po chvíli.

„Nechápete?“ zvolala Marni netrpezlivo. „Hľadali ste spojenie medzi vraždami. Tu je vaše spojenie. Všetky obete majú tetovania od umelcov z výstavy v Saatchi. Z výstavy najlepších tetovačov na svete. Niektorí ich zbiera.“

„Spojenie alebo náhoda?“

Marni rozšírila oči a dopila zvyšné víno. „To nemyslíte vážne!“

„Pravdaže myslím – musím.“ Francis zatál na stole päst. „Iste, tí umelci mohli tetovať Jema Walsha aj tú zavraždenú ženu, ale musí sa to ešte potvrdiť. To, že boli všetci na tej výstave, ešte nič nezna-

mená. Bol tam..." Zdvihol brožúrku a preletel stránky. "... najmenej poltucet ďalších tetovacích umelcov a my nemáme telá, aby sme to vysvetlili. V tejto chvíli ste mi nič nepriniesli."

„A čo máte vy?“

Francis sa usiloval získať čas a napil sa vína.

„Pijete.“

„Nie som v službe.“

„Ale stále pracujete.“

K stolu sa pritočil mladý čašník. Marni odrapotala zoznam chuťoviek a čašník odišiel.

Francis zdvihol obočie. „Budeme jest?“

„Udržiava to telo v chode.“

Nemohol si pomôcť, páčila sa mu. Bezprostredná. Absolútne úprimná v tom, čo má a čo nemá rada. *Čo také vyviedla, že bola vo väzení?* Mal tú otázku na jazyku, ale rýchlo si doň zahryzol. Nechcel v tejto veci ďalej tlačiť na Roryho. Mohlo by to vyzerat', že má o Marni väčší záujem, ako pripúšťal.

„Takže podľa vašej teórie niekto videl výstavu v Saatchi Gallery a teraz si buduje vlastnú zbierku? Myslíte, že máme na krku dajakého *zlodeja tetovaní?*“

„Áno. To je presne ono. Zlodej tetovaní.“

„Zatiaľ nemáme nič, čo by potvrdzovalo, že medzi tými tromi prípadmi je nejaké spojenie.“

Vyvalila oči. „Čo to nevidíte? *Toto* je vaše spojenie medzi tými prípadmi.“

„Pochybujem o tom.“

„Berte alebo nechajte tak, nemôžete však poprieť, že spojenie tu je. A pokiaľ viem, je to jediné spojenie, aké zatiaľ máte.“

„Vy si teda myslíte, že budú ďalšie obete a že budú mať tetovania od týchto konkrétnych tetovacích umelcov?“

„Ak je moja teória správna. A ak toho vraha dovedy nechytíte.“

„Ako dlho sa venujete tetovaniu?“ spýtal sa.

Čašník pred nich položil misku s olivami a Marni si strčila jednu do úst.

„Devätnásť rokov.“ Neprestala jesť.

„Museli ste začínať veľmi mladá.“

„V osemnástich som sa stala Thierryho učnicou. Naučil ma takmer všetko, čo viem.“

„Ako ste sa zoznámili?“

Marni sa zamračila. „Cez leto som pracovala vo Francúzsku... len ako čašníčka, aby som si užila trocha slnka. Párkrát som si vyšla s jeho bratom, potom...“ Hlas jej zoslabol, rozpačito zmĺkla.

Francis nechcel vyzvedať – scenár bol viac-menej jasný –, a tak prešiel na bezpečnejšiu pôdu.

„Koľko ľudí ste za tých devätnásť rokov tetovali?“

Prehltla, zavrela oči, počítala. Potom pokrčila plecami.

„Doslova tisícky.“

Francis si odlomil kúsok chleba, keď čašník pripravoval stôl, aby sa naň zmestili ďalšie chuťovky.

„Sedem ďalších tetovacích umelcov z výstavy, o ktorých tetovania by mohol mať váš zlodej záujem. To znamená more potenciálnych obetí.“

„Rozhodne.“

„Nie som si istý, či nám to ktovieako pomôže.“

„Nám,“ zopakovala Marni so spokojným úsmevom a znova sa napila vína.

„Aj keby to bola len teória...“

„Áno, je to teória. Ohrození sú moji ľudia, moja komunita. Musíte to brať vážne.“

„Ešte včera ste s tým nechceli mať nič spoločné. A teraz vyrážate do boja.“

„Nechcem vidieť ľudí umierať. Ľudí, ktorých by som mohla poznať.“

Francis znova pozorne študoval brožúrku z výstavy. Nalistoval prvú stránku.

„Pozrite,“ ukázal jej úvod.

„Áno?“

„Kurátor. Bol to váš priateľ, Išikawa Iwao.“

„Viem. Bola som na vernisáži.“

Francis zmlkol. Spomenul si, ako naňho prskala potetovaná mačka. Ak má Marni pravdu, pokiaľ ide o to spojenie, on a jeho tím musia vychádzať z toho predpokladu. Aspoň budú môcť sledovať dajaký konkrétny smer.

„Jedz,“ zatykala mu bez obalu. „A potom mi, Frank, povedz, prečo si sa stal policajtom.“

„Francis,“ precedil cez zaťaté zuby.

Ak mi povieš ty, Marni Mullinsová, čo ťa priviedlo na nesprávnu stranu zákona.

VII

*Jeden, dva, tetovanie reží,
tri, štyri, a potom beží,
päť, šesť, ako po masle,
sedem, osem, a tým to hasne.*

Moja práca si vyžaduje nesmierne ostré čepele, aby bola robota dokonale precízna. Vždy ich ostrím ručne keramickými brúskami – nikdy elektrickými – a pohmkávam si tento krátky popevok, pomáha mi udržať sa v rytme. Výsledkom je smrtiaca britva s hladkým vražedným ostrím. Musím ich stále udržiavať ostré pre prípad, že sa naskytne šanca použiť ich. Človek nikdy nevie, kedy sa naskytne, preto ich brúsim pravidelne, či boli použité, alebo nie. Tupá čepel nikdy nie je priateľom.

Všetky nože mám úhľadne rozložené na pracovnom stole. Nože s krátkou a dlhšou čepelou, zakrivené nože na sťahovanie kože. Brúsky mám umiestnené v pravom uhle k stolu, uchytané v rade zverákov, môžem sa tak rýchlo presúvať od jednej k druhej. Každý nôž brúsim asi hodinu, pohmkávam si pritom popevok a pri jeho opakovaní zabúdam.

Je to liečivé.

Presne ako sťahovanie pokožky.

Táto časť práce sa mi vždy páči. Stiahnuť pokožku v jednom dokonalom kuse. Je to náročné, a keď sa to podarí, je to odmena sama osebe. Naučil ma to Ron. Naučil ma všetko, čo vedel o vypracúvaní kože a preparovaní. A čo-to o živote. Vsaľovalo to do mňa ako do špongie, a napokon mi už nemal čo dať.

Mám jeho pokožku i jeho zákazníkov. Tak sme sa zoznámili so Zberateľom. Zbiera vypreparované živočíchy a my s Ronom sme boli najlepší v brandži. Jeho požiadavky nás posúvali na samú hranicu našich schopností. Moja práca preňho bola to najlepšie.

Občas ma pri práci pozoruje. Fascinuje ho, čo všetko ten proces zahŕňa. Je to veľmi vzdelaný človek. Veľmi múdry. Je ľahké obdivovať takeého človeka, preto je pre mňa poctou, keď so mnou trávi čas, a vidím, že ho zaujímajú veci, čo mu ukazujem.

V tomto smere je úplne iný ako môj otec a brat. Tí nikdy neprejavili záujem o moju prácu. Stále len oni. Čo dosiahli. Čo plánujú. Moje nápady a názory odmietali. Ron bol lepší – zaujímal sa o to, čo robím, no len preto, lebo ma učil. Chcel zistiť, čo už viem. Zberateľ však obdivuje moju prácu. A ja obdivujem jeho. Má veľký cit pre krásu a veľký zmysel pre to, čo jej dodáva umeleckú hodnotu. To nás k sebe púta.

Pre Zberateľa urobím čokoľvek. Úplne všetko.

Stačí, ak požiadam...

Au! Rez na prste. Kvapôčka krvi narastá, kvapká na drevený pracovný stôl. Tú škvrnu budem musieť ošmirglovať. Alebo aj nie.

Vôňa vlastnej krvi ma podnieti k úvahe, ako veľmi potrebujem znova zabíjať. Je čas.

RORY

Osem hodín ráno, Bradshawova kancelária. Večer mu to oznámil šéf esemeskou. Rory je tu. Aj Bradshaw. Iba Sullivan tu ešte nie je.

„Tak ako mu to ide?“

Roryho na okamih upútala kvapka holiacej peny na Bradshawovom ušnom lalôčiku.

„Rory?“

„Prepáčte, pane. Prosím?“

„Pracuješ so Sullivanom? Mal si ma informovať o najnovšom vývoji.“

„Očividne je veľmi bystrý.“

„Ale?“

„Tento prípad, prípady... sú zložité. Stále nevieme, či ide o jedného vraha, alebo o viacerých. Nevieme, či je medzi nimi spojenie a...“

„Pokračuj.“

Rory vzdychol. „No, nie som si istý, či ktosi taký relatívne neskúsený je skutočne najvhodnejší pre tento prípad.“

Bradshaw na okamih zvažoval jeho slová. „Ďakujem ti, že si ku mne taký úprimný, Mackay.“

Dokonalé. Ten chlapec je hlupák, že sa oneskoril.

„Samozrejme, nechcem tým povedať, pane...“

Ozvalo sa zaklopanie a dvere sa otvorili. Rory zmĺkol a sledoval, ako do kancelárie vchádza Sullivan. Oblek mal ako vždy dokonale

vyžehlený, no nevyzeral práve najsviežejšie. Hľadel na Roryho krvou podliatymi očami, v ktorých bola otázka, prečo tak náhle prerušili rozhovor.

Čo robil v noci?

„Dobrý deň, pane. Prepáčte, že som sa oneskoril. Dobrý deň, Rory.“

Bradshaw nesúhlasne odfrkol, a keď si Sullivan sadol, vrhol pohľad na hodinky.

„Zdravím vás, šéfe,“ povedal Rory.

„Predpokladám, že ste s prípadom pokročili,“ poznamenal Bradshaw a nespúšťal z Francisa oči.

„Neinformoval vás seržant Mackay o najnovšom vývoji?“

„Nie. S Rorym sme preberali personálne otázky, lebo Grangerová odchádza na materskú dovolenku.“

Francis tomu očividne neveril.

„Trocha sme pokročili, pane,“ odvetil napokon. „Oslovil som OAZZ, hľadali sme všetky možné spojenia s nevyriešenými prípadmi inde a objavili sme možnú zhodu.“

Bradshaw prikývol.

„Minulý rok našli na golfovom ihrisku telo ženy bez ruky. Ukázalo sa, že je to Giselle Connellyová, advokátska koncipientka z Littlehamptonu. Dvadsaťšesťročná, vydatá...“

Bradshaw ho prerušil. „Chcete povedať, že namiesto dvoch nevyriešených vražd máme tri? To by som nenazval veľkým pokrokom. A táto dokonca ani nespadá do našej právomoci.“

„Golfové ihrisko, kde ju našli, spadá. Ona...“

„No práve. Tá obeť je žena. Naše dve obete, medzi ktorými ste nenašli nijaké spojenie, sú muži. Sérioví vrahovia, čo by ste mali vedieť, Sullivan, nepreskakujú uprostred záchvatov zabíjania z jedného pohlavia na druhé. Už som vám povedal, že fakty jednoducho nenasvedčujú teórii o sériovom vrahovi.“

„Pane,“ namietol Francis o čosi tvrďším tónom, ktorý na Roryho dosť zapôsobil, „tá žena mala na chýbajúcej ruke rukávové tetovanie. A tá chýbajúca končatina sa nenašla.“

„Aké tetovanie?“

„Nemyslím, že druh tetovania je dôležitý, no bolo biomechanické.“

„Bio-čo?“

„Biomechanické, pane. To tetovanie spôsobuje, že jeho nositeľ vyzerá ako kyborg. Akoby mal pod pokožkou nejaké strojové zariadenie.“

Šéf sa v tom akosi vyzná. Nestrávil náhodou viac času s Marni Mullinsovou?

„Panebože!“ Bradshaw prevrátil oči. „Také tetovanie na advokátskej koncipientke?“

„Všetky obete – Evan Armstrong, Jem Walsh a teraz Giselle Connellyová, ktorá, mimochodom, zomrela niekoľko mesiacov pred našimi dvoma – mali tetovania, ktoré chýbali, keď našli telá. Nemôžeme očakávať, že nájdeme pokožku, ktorú vzali z Evana, ale ten, kto odniesol hlavu a ruku z ďalších dvoch, sa ešte stále potrebuje zbaviť kostí a lebky.“

„Ničomu z toho neverím,“ odvrkol Bradshaw. „S tou svojou predstavivosťou to už preháňate, Sullivan. Tetovania sú náhoda. Na vražde tej ženy nie je nič, čo by ju spájalo s dvoma nedávnymi vraždami, a úprimne, nevidím ani nič, čo by spájalo tie dve.“ Odstrčil stoličku od stola, akoby dával najavo, že schôdzka sa skončila. „Máte tri rozličné vraždy, ktoré spolu nesúvisia, a už si nemôžete dovoliť strácať čas tým, že ich budete nasilu spájať dokopy. Je to zbytočná strata energie... radšej by ste ju mali využiť na objektívne zváženie každého prípadu.“

„Ale ak dokážeme spojenie, získame stopu, ktorú potrebujeme,“ namietol Sullivan.

„Na tento smer vyšetrovania zabudnite. Rory, zameral sa tím aj na niečo iné?“

Rory si odkašľal, ale keď už chcel prehovoriť, Sullivan mu skočil do reči.

„Pane, myslím, že by ste si mali pozrieť toto.“ Francis vytiahol z obalu na spisy brožúrku. „Všetky chýbajúce tetovania robili umelci, ktorí figurovali na tejto výstave.“

Bradshaw si vzal brožúrku, ktorú mu Sullivan podával.

Čo to je, došľaka? Prečo to nevidel?

Rory natrčil krk, bol zvedavý, čo si Bradshaw prezerá.

„Toto potvrdzuje možné spojenie medzi obeťami, hoci možno slabé,“ pokračoval Francis. „Samozrejme, nezakladám celé vyšetrovanie na tomto predpoklade, no nazdávam sa, že by sme ho nemali púšťať zo zreteľa. Zatiaľ tím vyšetruje a vypočúva priateľov a kolegov Evana Armstronga a Jema Walsha. Nezdá sa, že by ich spájala dajaká trestná činnosť, no možno nám len hneď neudrela do očí.“

„Takže sa vám nepodarilo nájsť spojenie medzi obeťami,“ odfrkol Bradshaw a odhodil brožúrku na stôl. Už ho nezaujímala. Rory sa nahol a vzal si ju. Nebolo ťažké uhádnuť, odkiaľ pochádza – šéf sa stretol s Marni Mullinsovou. Ktovie, čo si o tom myslí Thierry Mullins. Pokiaľ si všimol, ten rozvedený párík si je stále blízky.

„Vypočuli sme obidve rodiny ohľadom Armstrongových a Walshových priateľov a zvykov. Burtonová a Hollins tých priateľov vypočuli a ja s Hitchinsom sme obišli nočné podniky, ktoré pravidelne navštevovali. Hitchins a Hollins idú dnes na ich pracoviská a Angie sa chystá preskúmať prípad Connellyovej a preveriť stránky obetí na sociálnych sieťach.“

Bradshaw sa pri zmienke o Giselle Connellyovej zamračil. „A chýbajúca hlava?“

„Rose nám zatiaľ neposkytla nič konkrétne, ale pláž prehľadávajú tímy s cvičenými psami,“ odvetil Rory. „Zachytili Walshov pach

na parkovisku na Madeira Drive, necelých sto metrov na východ od móla, a sledovali ho dolu na pláž. Najsilnejší je, samozrejme, v okolí miesta, kde sme našli telo. Vedie aj k brehu, čo by mohlo naznačovať, že hlavu hodili do mora. No pri odlive po nej nebolo ani stopy, preto som poslal potápačov ešte ďalej, aby preskúmali spodné prúdy, ale nič nenašli. Ak ju odniesla voda, nemáme veľkú šancu, že ju objavíme.“

„Nemohla by sa o pár týždňov objaviť pri Selsey Bill?“ spýtal sa Bradshaw.

„Možno. A možno nie. Pobrežná stráž nás môže informovať o prílivoch a odlivoch, ale nevedia predpovedať, ako sa oddelená hlava bude kotúľať po morskom dne. S takým niečím sa nedajú robiť pokusy.“

„Inými slovami, fiasko na všetkých frontoch. Takže, čo ďalej? Mackay?“

„Ako som povedal, pane, preveriť kolegov, pracoviská, Giselle Connellyovú.“

„Identifikovali ste nejaké vozidlá v blízkom okolí zločinov?“

„Iba čiastočne štátne poznávacie značky, pane. Pracujeme na tom.“

Bradshaw sa zamračil. Preňho sa nikdy nedialo nič dosť rýchlo.

„Sullivan?“

„Znova sa porozprávam s Išikawom Iwaom. Bol kurátorom výstavy. Zaujíma ma, čo si myslí o tých troch vraždách.“

„Nič iné nemáte na práci? Povedal som vám, aby ste tým smerom nepokračovali.“

Šéf stále nepochopil direktívne sklony svojho nadriadeného – základný inštinkt každého policajta.

„Pane, je to viero hodná teória, a v tejto chvíli jediná. Musím sa ňou zaoberať, prinajmenšom preto, aby som ju mohol vyvrátiť, alebo potvrdiť, že je opodstatnená.“

„A ten Išikaka, či ako sa volá, vám k tomu môže dajako prispieť?“

„Myslím, že áno.“

Nastalo nepríjemné ticho.

„To je ten chlapík, čo tetuje mačky, však?“ spýtal sa Rory skôr preto, aby prerušil trápne ticho. Nechcel tým nič naznačiť.

Bradshawovi obočie takmer zmizlo v línii vlasov.

„Je to legálne?“ spýtal sa. „Nahlásili ste to Združeniu na ochranu zvierat?“

Francis pokrútil hlavou.

„Mrzí ma to,“ odvetil. „Rory, nasadte na to jedno z dvojčiat... nech zistí, aké sú predpisy o tetovaní zvierat.“

Bradshaw sa zhlboka nadýchol, nozdry sa mu zúžili. „Mali by ste ho predviesť na výsluch, Sullivan.“

„Pre tú mačku?“

„Nie, kvôli mizerným vraždám, vy idiot.“

„Týranie zvierat,“ prehodil Rory. „S tým začína veľa tých smradov.“

„Predvedte ho.“

Bradshawov tón nepripúšťal nijakú diskusiu, Francisa to však nezastavilo.

„Nemáme absolútne nijaký dôkaz, že je do toho zapletený. Najskôr sa s ním porozprávam neformálne, odhadnem situáciu a nevyvolám v ňom podozrenie.“

Radšej nemal otvárať ústa. No bolo už neskoro.

„Povedal som predviesť!“

„Urobím to, pane, dnes popoludní,“ ozval sa Rory.

Neušlo mu, ako Francis sklamane zaťal päste na kolenách.

„Nepleťte sa do toho, Rory,“ vydýchol nahnevane. „Pane, možno budeme mať iba jednu šancu, aby sme ho formálne vypočuli. Využime ju, až keď budeme mať konkrétne otázky, ktoré potrebujú odpovede.“

Francis Sullivan práve odmietol poslúchnuť priamy rozkaz. Neskončilo sa to pekne. Bradshaw zvrátil čelo a líca mu očerveneli.

Vstal, naznačil, že schôdzka sa skončila. Rory bleskovo vyštartoval k dverám.

„Okamžite ho predvedte! To je rozkaz, Sullivan. Možno ste to dotiahli na detektíva inšpektora, no nebuďte priveľmi samolúby.“

Francis neodpovedal a vyrútil sa z kancelárie. Statočný, ale hlúpy.

„Nebojte sa, pane, postarám sa o to,“ vyhlásil Rory a ticho zavrel dvere, keď odchádzal.

FRANCIS

Keď Francis vstúpil do vyšetrovacej miestnosti, Išikawa Iwao sa mu uklonil. Francis mu úklon rozpačito opätovoľoval, lebo ho sprevádzal Rory. Tetovač tentoraz nemal na sebe kimono, ale nevkusne obtiahnuté, hoci draho vyzerajúce džínsy a bledomodrú oxfordskú košeľu, v ktorej vystavoval na obdiv svoje pôsobivé hrudné svalstvo. Išikawa sa očividne staral o svoju fyzickú zdatnosť a Francis si okamžite predstavil, ako cvičí bojové umenia.

Rasové podozrievanie. Prestaň s tým.

„Ďakujem vám, že ste prišli, pán Iwao,“ ozval sa Francis. „Toto je môj kolega, seržant Mackay.“

„Nedakujte mi. Nemal som na výber,“ odsekol Iwao. Roryho si nevšímal, ďalej sa mračil na Francisa. „O čom so mnou potrebujete hovoriť?“

„Sadnite si, prosím,“ vyzval ho Francis.

On a Rory si prisunuli stoličky na svoju stranu stola. Iwao váhal, ale keď mu Francis znova pokývol, odtiahol stoličku a sadol si. Sedel vzpriamene, s kolenami pri sebe a s vyrovnanými chodidlami. Ruky si oprel o stehná a vyčkávalo hľadel na policajtov.

„Budem náš rozhovor nahrávať, ak vám to neprekáža,“ poznamenal Francis a stlačil gombík na magnetofóne.

„Potom očakávam, že kópiu nahrávky zašlete do kancelárie môjho právneho zástupcu,“ odvetil Iwao. „A ešte by ma zaujímalo, prečo je

to potrebné a aké je moje presné postavenie v tejto záležitosti. Podozrievate ma, že som spáchal trestný čin?“

„Váš právnik si môže kópiu vyžiadať,“ odvetil Rory a poznamenal si čosi do notesa.

„Predvolali sme vás ako svedka, ktorý by nám mohol pomôcť pri vyšetrovaní,“ vysvetlil mu Francis. „Ak budeme mať dôvod vaše postavenie zmeniť, oznámime vám to.“

Iwao sa zamračil. „Potom nevidím dôvod, aby ste náš rozhovor nahrávali.“

„V poriadku, ak to tak chcete,“ odvetil Francis.

Ako sa zdá, Iwao pozná svoje práva.

Kým čakali na Iwaa, preberali s Rorym stratégiu. Rozhodli sa, že nezačnú otázkami o výstave a tetovačoch, ale z druhého konca – vraždami, a konkrétne jeho alibi na ten čas.

„Môžete mi presne povedať, kde ste boli v nedeľu dvadsiateho ôsmeho mája medzi polnocou a šiestou hodinou ráno?“

Iwao sa zatváril zmätene.

„Zopakujte mi ten dátum, prosím.“

„V nedeľu dvadsiateho ôsmeho mája. Minulú nedeľu.“

„Samozrejme,“ odvetil Iwao, ktorý sa už spamätal. „Medzi polnocou a šiestou? Pravdepodobne v posteli.“

„Nie ste si istý?“

„V posteli, alebo som kreslil v ateliéri. Medzi polnocou a druhou zvyčajne oddychujem a väčšinu nocí trávim kreslením. Minulú sobotu v noci ani v nedeľu dopoludnia som nebol vonku. Bol som buď v ateliéri, alebo v spálni.“

„Môže vám to niekto dosvedčiť?“

„Bývam sám.“

Rory a Francis si vymenili rýchle pohľady. Takže nijaké alibi nemal, aj keď to znelo pravdivo.

„A čo minulý utorok v noci medzi polnocou a piatou ráno?“

„To isté.“

„Doma a sám?“

Iwao prikývol. „V utorok v noci som bol doma a sám.“ Pokojnými hnedými očami uprene hľadel na Francisu. „Určite si viete preveriť, kde som sa nachádzal, ak sa pozriete do môjho mobilu.“

„Ľudia nenosia vždy so sebou mobily, keď idú von,“ namietol Francis, jeho pohľad nezakolísal.

„Ja áno,“ odvetil Iwao.

Francis si v duchu pripomenul, že má požiadať o povolenie, aby preskúmali záznamy hovorov v Iwaovom mobile.

Rory si odkašľal, aby upútal jeho pozornosť. „Povedzte nám o tej vašej mačke. O tej s tetovaniami. Neuvažovali ste o tom, že tetovanie zvierat je kruté a pravdepodobne protizákonné?“

„Mám dve také mačky,“ zahniezdil sa Iwao na stoličke. „Keď som ich priviezol z Japonska, boli už potetované.“

„A myslíte si, že je to prijateľné?“

„Pochádzajú z útulku. Ja by som také niečo zvieratú nikdy neurobil – zvieratá nemôžu dať súhlas. Nikdy by som nikoho netetoval bez súhlasu.“

Francisovi zavibroval vo vrecku mobil, pod stolom sa naň pozrel. Zmeškaný hovor od Marni Mullinsovej. Mobil odložil.

„Môžete dokázať, že ich potetovali skôr, ako ste ich dostali?“ Rory bol ako teriér, ktorý zavetril potkana.

„Áno, určite mám v dokumentoch fotografie, ktoré mi útulok poslal predtým, ako som im ponúkol, že si ich vezmem.“

„Napriek tomu musíme o vašich mačkách informovať Združenie na ochranu zvierat,“ vyhlásil Rory.

Iwao naňho bezvýrazne hľadel.

Francis začínal mať pocit, že celý rozhovor je honba za chimérou. Postrčil cez stôl k Iwaovi Marnin katalóg z výstavy.

Iwao sa naň pozrel, spoznal ho, ale nevzal ho do rúk.

„Myslíte, že toto všetko má niečo spoločné s mojou výstavou?“ spýtal sa.

Mobil vo Francisovom vrecku zavibroval. Znova Marni Mullinsova. Bude musieť počkať.

„Prečo ste to nespomenuli, keď som vás navštívil s pani Mullinsovou?“ spýtal sa.

Iwao zdvihol obočie. „Prečo by som to spomínal? Pýtali ste sa ma na jedno tetovanie. Výstava mi vtedy nepripadala dôležitá.“

„Myslíme si, že tam môže byť spojenie.“

„Medzi výstavou a čím presne?“

„Vraždami.“

Francis takmer videl, ako mu hlavou víria myšlienky. Otázky o tom, kde sa nachádzal, otázky o mačkách, potenciálne spojenie medzi obeťami. Neveriacky sa zamračil.

„Myslíte si, že som do toho zapletený?“

„Práve vy ste mi povedali, ako v Japonsku sťahujú po smrti tetovania z tela, aby ich uchovali.“

Iwao odstrčil stoličku trocha dozadu a prekrížil si ruky a nohy. Klasická obranná pozícia. „Chcem právnika. Kým nepríde, nič viac nepoviem.“

Francisov mobil naliehavo zavibroval.

Vyšiel na chodbu a vytukal Marnino číslo.

„Ty kretén akýsi,“ zasyčala, len čo sa spojili. „Dôverovala som ti, zoznámila som ťa so svojím priateľom a ty ho zatkneš?“

„Marni...“

„Najprv Thierryho a teraz Iwaa? Čo je to s tebou, došľaka? Nevieš si nájsť vlastných podozrivých?“

„Vypočuť ho nebol môj nápad.“

„Na to kašlem. Volala som Iwaovmu právnikovi a každú chvíľu by mal byť u teba. Iwao by neublížil ani muche. Je to praktizujúci budhista. Smiem ti navrhnúť, aby si ho pustil a sústredil pozornosť

na hľadanie skutočného vraha? A namiesto toho, aby si ťahal na výsluch nevinných mužov, mal by si upozorniť ľudí s tetovaniami od tých umelcov, že vonku sa voľne potuluje vrah.“

Zložila. Zničil svoj jediný kontakt v tetovacej komunite. A práve začal veriť, že tie vraždy by naozaj mohli byť dajako spojené s tetovaniami obetí.

Zjavil sa pred ním Rory.

„Na recepcii je Iwaov právnik,“ oznámil mu. „Bohvie, ako sa sem tak rýchlo dostal.“

„Vďaka klebetnej tetovačke, čiže Marni Mullinsovej.“

O hodinu boli opäť v Bradshawovej kancelárii, len pred chvíľou vypravdali Iwaa a jeho právnik z policajnej stanice.

Bradshaw zúrila. „Máme jediného podozrivého a vy ho necháte odísť!“

„Nemali sme dôvod, aby sme ho zadržali,“ odvetil Francis.

„Má alibi?“

„Nie, ale...“

„Takže je stále podozrivý?“

„Teoreticky áno, ale neverím, že to urobil.“

Bradshaw prevrátil oči. „Boh nás ochraňuj pred policajtmi, ktorí sa dajú viesť inštinktm.“

„Nenašli sme nič, čo by ho spájalo buď s niektorou z našich vrážd, alebo s tou skoršou.“

Ten chlap je podivný, ale robí to z neho vraha?

„To je pravda, pane,“ potvrdil Rory. „A má prefikvaného právnik. Nestojí za to ťahať sa s ním za prsty.“

„A teraz čo?“ spýtal sa Bradshaw. „Sme znova na začiatku, či nie?“

„Pane, chcem navrhnuť tlačovú konferenciu,“ ozval sa Francis.

„Musíme upozorniť ľudí, že na slobode je vrah a že sa zameriava na ľudí s tetovaniami od určitých tetovacích umelcov.“

„Vylúčené!“

„Pane?“

„Chcete vraha informovať, že sme mu na stope, na základe nepotvrdenej teórie? A aj keby na tom niečo bolo, tlačová konferencia ho zaženie rovno do úkrytu a my prídeme aj o tú výhodu, ktorú máme.“

O akú výhodu?

„V priebehu týždňa zabil dvoch ľudí.“

„Možno už plánuje ďalšiu vraždu,“ dodal Rory. „Myslím, že detektív inšpektor má pravdu. Mali by sme upozorniť verejnosť.“

„Teba som sa na názor nepýtal, Mackay. Celá tá teória o sériovom vrahovi je veľmi neurčitá. Mňa nepresvedčila.“

„Je rovnako pravdepodobná ako traja rôzni vrahovia, pane.“

„Takže zabudnite na všetelijaké teórie a choďte hľadať dôkazy. Musíte niečo nájsť, skôr ako príde k ďalšej vražde.“

„Božemôj,“ zamrmlal si Rory popod nos, keď vyšli z Bradshawovej kancelárie. „Viete, koho obviní, ak zomrie niekto ďalší?“

Francisova zatatá sánka hovorila za všetko.

MARNI

„Držíš sa ako šampión!“

Marni sklízla z jazyka jej obľúbená lož, keď sa Steve pod hrotmi ihlíc usiloval nevrtiť. Uvedomila si, že bola trocha agresívna, a zhlboka sa nadýchla, aby sa upokojila. A to len preto, že ju tak nahnevalo, čo sa stalo. Za to však Steve nemohol. Bolo to ich tretie sedenie a pracovala na strapci chryzantém, ktoré tvorili pozadie celorukávového tetovania tigra v japonskom štýle. Čaká ich ešte aspoň jedno sedenie, kým to dokončí.

„Výborne, na dnešok stačí. Dokončila som ten záhon a o týždeň alebo o dva môžeš prísť na posledné pichanie.“

Steve si na masážnom stole sadol, prehodil nohy nabok a krúžil oboma plecami, aby rozprúdil krv.

„Ďakujem, zlatko,“ prehodil a potešene sa zahľadel na nový výtvar.

Marni rozobrala tetovací prístroj, odhodila použité ihly do koša a stiahla z prístroja jednorazový plastový obal, ktorý ho chránil pred zašpikovaním krvou. Keď obaľovala Stevovo rameno fóliou, uvažovala, koľko má jej zákazník rokov – bol takmer holohlavý, no v tvári pôsobil mlado a oči za hrubými sklami okuliarov mal jasné. Na prvé tetovanie vyzeral dosť starý, teraz si ich však ľudia dávajú robiť v každom veku.

„V hotovosti?“ spýtal sa.

„Prosím,“ prikývla Marni. „Boli to tri hodiny, presne na minútu.“

Kým Steve prepočítaval bankovky, Marni si stiahla latexové rukavice a umyla si ruky. Bol to dlhý deň a hnev, že Iwaa zadržali, ju dosiaľ neprešiel. Na čo sa to, preboha, Sullivan hrá? Hádám si vážne nemyslí, že Iwao by sa zaplietol do vrážd? Bolo to ešte nepravdepodobnejšie, ako že by sa na tom podieľal Thierry. Oveľa nepravdepodobnejšie, aby bola úprimná. Bála sa o Thierryho...

V prednej časti obchodu zaznel zvonček, oznamoval, že ktosi prišiel. Zovrela jej žalúdok. Predpokladala, že zamkla, keď začala tetovať Steva. Vykukla zo štúdia a zbadala, že k pultu prichádza Francis Sullivan. Pohľad naňho jej nijako nezlepšil náladu. Chystá sa zatknúť aj ju?

„Čo chceš?“ spýtala sa bez úvodu.

Steve si za ňou opatrne navliekal na čerstvo potetované rameno rukáv kabáta. Francis na prahu spojovacích dverí zastal, vnímal scénu pred sebou.

„Nemôžem čakať, kým skončíš,“ vyhrkol.

„Steve, toto je detektív inšpektor Frank Sullivan. Frank, toto je Steve, jeden z mojich najobľúbenejších zákazníkov.“ Usilovala sa ho vyviesť z miery a s uspokojením si všimla, ako sa zatváril, keď ho nazvala Frank.

„Ahoj, Frank,“ podal mu ruku Steve.

Sullivan mu ju stisol, akoby to bolo čosi, čo privliekla mačka.

„Vy ste policajt, však? Hľadáte toho tetovacieho vraha.“

Francis neurčito prikývol.

„Nemôžem uveriť, že Marni našla telo,“ pokračoval Steve. „Máte už niekoho?“

„Žiaľ, iba samých nesprávnych ľudí,“ vyštekla Marni, pokračujúc v upratovaní. *Kedy už, došľaka, nájdu toho správneho?*

„V novinách písali, že to má niečo spoločné s tetovaniami. Je to tak? Je to pravda?“

Francisa Stevovo táranie znechutilo a vrhol na Marni významný pohľad.

Nevšímala si ho.

„Ak dovoľíte, potrebujem sa rozprávať s pani Mullinsovou.“

„Jasné. Prepáčte.“

„Opatrne, Steve. Nezabudni,“ pripomenula mu Marni.

Keď sa za ním zabuchli dvere, Marni prestala upratovať a obrátila sa k Francisovi.

„Nemám ti čo povedať, Frank. To, čo si urobil, je odporné.“

„Chcem s tebou hovoriť o niečom inom.“

„Prečo by som sa s tebou mala rozprávať?“ Obrátila sa mu chrbtom a začala zatvárať uzávery na plastových flaštičkách s atramentom.

„Marni, minulý týždeň zavraždili v Brightone dvoch ľudí. Máme dôvodné podozrenie, že vraždy dajako súvisia s ich tetovaním. To vieš.“

„Takže už veríš mojej teórii?“ zagánila naňho cez plece. „Oprávňuje ťa to ísť aj cez mŕtvoly? Zatýkaš ľudí bez akéhokoľvek dôvodu.“

Francis vzdychol. „Ešte som nikoho nezatkol. Potrebujeme informácie... preto musím vypočúvať ľudí, ktorí by mi mohli pomôcť. Vráťane teba.“

„Chceš pomoc odo mňa, od nás, a ideš na to takýmto spôsobom? Iba si znepriateľuješ ľudí. Hádam si vážne nemyslíš, že ja, Thierry alebo Iwao sme do tých vražd zapletení.“

„Musím preskúmať všetky možnosti.“

Marni tresla flašu s dezinfekčným prostriedkom na pracovný stôl. Hnevá sa naňho alebo ju hnevajú vlastné podozrenia? Alebo takto reaguje zo strachu?

„Mal by si varovať ľudí. Ak sa vonku pohybuje vrah, ktorý sa zameriava na ľudí s tetovaniami, mali by o tom aspoň vedieť. V novinách ani v televízii som nevidela nič, čo by upozorňovalo ľudí, aby si dávali pozor a boli ostražití. Prečo?“

„Môj šéf...“

„Tvoj šéf? Myslela som, že prípad vedieš ty.“

Zavrtel sa. „Nepracujem vo vzduchoprázdne. Ak chcem vyriešiť takýto prípad, musím splniť isté očakávania.“

„Policajná šikana. Chápem. Už som to zažila.“ *Stalo sa to vo Francúzsku. A deje sa to aj tu. Volia cestu najmenšieho odporu.*

Konečne prestala upratovať a zastala si pred neho.

Tváril sa zúrivo. „Nechápeš. Nevieš si predstaviť, pod akým tlakom som, aby som rýchlo predložil výsledky. A mám v päťkách aj novinárov.“

„Zvládať tlak máš v náplni práce. Áno, predlož výsledky a zachráň ďalšieho človeka pred zavraždením. Na začiatok by si mohol vydať upozornenie, že toto sa deje.“

„To nemôžem. Vyvolalo by to paniku.“

„Ak to neurobiš, porozprávam sa s Tomom Fitzom. Napíše ďalší článok, aby ľudí varoval. Zatiaľ má iba základné informácie o nájdených telách. Pasie však po niečom významnejšom, čo by poskytol čitateľom.“

Francis vzdychol. „Marni, prosím ťa, vyhýbaj sa mu. Nechaj na políciu, nech sa rozhodne, aké informácie kedy zverejní. Špekulácie sa už tak či tak šíria ako lavína.“

„Potom niečo urob... ale rýchlo.“

Vyslovila svoj názor, ale neodpovedal jej. Namiesto toho si sadol na vysokú drevenú stoličku v kúte štúdia. Oboma rukami si pošúchal oči, v ktorých sa zračila únava a napätie. Marnin súcit však nemal dlhé trvanie. *Zažila*, čo sa môže stať, keď polícia ide za rýchlymi a ľahkými výsledkami. Možno to nebolo úplne zlyhanie spravodlivosti, ale určite súdne konanie, ktoré sa neriadilo faktami.

„Nezajdeme na kávu?“ spýtal sa.

Zašli o dva vchody ďalej do malého bistra, sadli si k rožnému stolu a objednali si – čierne espresso preňho a trojité laté pre ňu.

„Tak na čo sa ma chceš spýtať?“ Marni nepotláčala nepriateľstvo v hlase.

„Povedz mi, ako vieš, že Iwao to neurobil?“

Marni pokrútila hlavou. „V nijakom prípade. Ty musíš dokázať, kto to urobil. Nie je na mne, aby som dokazovala, kto to neurobil. Nič, čo poviem, by ťa nepresvedčilo – jednoducho Iwaa poznám. Takého niečoho by nebol schopný.“

„Ale Thierry áno, však?“

„Trhni si!“

Vstala.

„Marni!“ Zúrivý hnev v jeho hlase ju prinútil znova si váhavo sadnúť. „Nehovorím, že to urobil. Potrebujem však o ňom vedieť viac. Podľa našich záznamov ho odsúdili za predaj drog a ťažké ublíženie na zdraví. Povedz mi o tom.“

„Obchodovanie s drogami hovorí samo za seba. Nebolo to nič veľké, iba taká bokovka, mimo štúdia. Keď sa narodil Alex, nemali sme dosť peňazí. Ja som niekoľko mesiacov nepracovala.“

Frank chápavo prikývol.

„Dva razy ho chytili. A koniec.“

Nepovedala mu, že obchodovanie s drogami bolo jedným z dôvodov, prečo sa s Thierryom rozviedla. Jedným z mnohých. Ako napríklad iné ženy. A opilecké výbuchy, ktoré jej priveľmi často pripomínali Paula. To obdobie jej života nebola Sullivanova vec.

„A to druhé?“

„Zmlátil chlapíka v krčme U srdca a ruky. Bolo to už dávno.“

„Prečo?“

Marni sa usilovala získať čas a napila sa studenej kávy. „V novinách boli nejaké články a ten chlapík, vlastne sme ho ani nepoznali, na nás kvôli tomu vybehol.“

„Články o jeho obvinení z dílovania?“

„Nie, o mne. Ten chlapík sa tam objavil, prehodil zopár nemiestnych poznámok, a tak ho Thierry zrazil na zem.“

„A to bolo všetko?“

„To bolo všetko.“ Marni chcela zmeniť tému. Zúfalo. Nechcela, aby Sullivan sledil v jej minulosti. Alebo v Thierryho.

Francis dopil kávu a chvíľu mlčal.

„Marni, môžem sa tá niečo spýtať?“

„Iste.“ *Nie.*

„Netýka sa to Thierryho.“

„Do toho.“ *Prestaň.*

„Kedysi si bola vo väzení, však?“

Práve tej téme sa Marni chcela vyhnúť. „Áno.“

„V policajnej databáze som o tom nenašiel nijaký záznam.“

Viditeľne sa nazlostila. „Vtedy som žila vo Francúzsku.“

„Tým sa to vysvetľuje. Čo si urobila?“

„Záleží na tom?“

„Nie, ale...“

„Pobodala som muža.“

Jej predstieraná odvaha sa rozplynula, keď jej tá spomienka vzbĺkla pred očami. Matný záblesk noža. Krv a potom ešte viac krvi. Kvílenie sirén po polnoci. Policajti hovoriaci po francúzsky príliš rýchlo, aby im rozumela. Ťažko dýchala a potom znova našla hlas.

„Počul si, čo som povedala? Pobodala som muža.“

Francis zbledol. Najradšej by vzal svoju otázku späť.

VIII

Zamyslíte sa niekedy nad tým, aké to je sťahovať živú pokožku z ľudského tela? Pochybujem. Ja o tom uvažujem často. Keď robím iné veci. Keď ležím v noci v posteli. V pokojných chvíľach, ako je táto. Čakám v aute na ďalšieho na zozname, chcem dokončiť prácu. Zistujem jeho zvyky, tak spoznám jeho povahu, a potom pripravím plán. Je vysoký a často chodí do telocvične. Vlastne každý deň. Teším sa, ako mu vezmem z tela pokožku a stiahnem z nej tetovanie. Je to ako šúpanie jablka.

V skutočnosti to nie je celkom ako šúpanie jablka. Živá ľudská pokožka je pružnejšia a poddajnejšia ako jablková šupka. A technika je celkom iná. Najťažšia časť sa začne, keď si narežem obrys okolo miesta, ktoré chcem zlúpnuť. Nadvihnem okraj pokožky špičkou noža, pohybujem ňou zboka nabok, aby sa vytvoril malý váčok medzi nadvihnutou pokožkou a tuhou bielou svalovou hmotou pod ňou. Alebo u niektorých ľudí vrstvou podkožného tuku. Keď kus pokožky uvoľním, môžem ju začať odliepať, jemne ju podoberať nožom, aby sa oddelila od mäsa.

Či je málo krvi, alebo záplava, závisí od miesta na tele. Krvácanie nezastavujem. Aký by to malo zmysel? Moje obete napokon vždy zomrú a najdôležitejšie je uvoľniť tetovanie bez poškodenia. Nič neprekoná uspokojenie, keď posledným rezom uvoľním kus pokožky, na ktorej pracujem. Držím ju v rukách, stále teplú a vlhkú, pariacu sa na chladnom nočnom vzduchu, a predstavujem si, ako bude vyzeráť, keď ju vypracujem.

Nie všetci majú také šťastie, aby zbožňovali svoju prácu ako ja. Dalo by sa povedať, že je to moja vysnívaná práca. Peniaze za ňu sú dobré,

ale úprimne povediac, vábilo by ma to aj bez nich. Urobím všetko, o čo ma Zberateľ požiada, a on si našťastie uvedomuje, v čom spočíva moje výnimočné nadanie, a táto práca uspokojuje potreby nás oboch. Zbožňuje kúsky, ktoré má odo mňa – spoločne si budujeme veľmi unikátnu zbierku.

Muž, ktorého sledujem, vychádza z kancelárskej budovy a kráča k zaparkovanému autu. Jeho tetovanie nevidieť – má oblečený lacný čierny oblek do práce. Pochybujem, že jeho kolegovia vôbec vedia, že má tetovanie. Predáva poistky cez telefón a jednotvárne dni si kompenzuje pochabými nočnými zábavkami. Viem to z klubov, kde predvádza tetovanie a tahy. Na verejných záchodoch kupuje drogy a mizne v tmavých uličkách s inými mužmi, hľadajúc zabudnutie. Alebo lacné vzrušenie.

Bude dosť ľahkým terčom, keď nadíde čas. Zrelé ovocie pripravené na rozporenie a ošúpanie. Stiahnem to z neho kúsok po kúsok, celý obal tela vo dvoch veľkých kusoch. Bože, ten bude krváčať. Takmer to cítim vo vzduchu.

Must to byť skoro.

FRANCIS

Francis vedel, že by sa mal modliť, no hlavu mal v jednom víre. *Marni Mullinsová pobodala človeka*. Viac nepovedala a to, čo vravela, nemalo logiku. Predpokladal, že to bolo v sebaobrane, no zrejme nebolo, keď za to musela ísť do väzenia. Zúfalo túžil dozvedieť sa viac, bolo to hmlisté. *Koho pobodala? Prečo? Za akých okolností?* Nútil sa do modlitby, ale nemohol sa sústrediť.

Vzdal sa, vstal z pokľaku a sadol si vedľa Roryho na tvrdú drevenú lavicu. Sedeli v zadnom rade lavíc v Kostole svätého Petra. Hoci to nebol jeho kostol, Francis ho dobre poznal, občas sem zašiel na omšu. Rory sa vedľa neho nespokojne zahniezdil. Očividne nie je pravidelným návštevníkom kostola. Pohreby a spomienkové omše však patrili k ich práci. Vyšetrovací tím chcel prejaviť úctu rodinám obetí – a zároveň zistiť, kto príde na pohreb.

Kostol svätého Petra bol veľká neogotická stavba, ktorú navrhol Charles Barry, s vysokými piliermi a s oknami z farebného skla na opačnom konci chrámovej lode. Francis ho mal veľmi rád, a keby z lojality k otcovi Williamovi nezostával v Kostole svätej Kataríny, možno by chodil sem. Práve sa konala zádušná omša, nebola tam rakva, iba veľká zväčšenina fotografie Evana Armstronga umiestnená na maliarskom stojane na oltárnych schodoch, s okázalou kvetinnou výzdobou na každej strane. Ľudia okolo nej mlčky prechádzali.

dzali, napriek slnečnému svitu prúdiacemu cez okná bola atmosféra pochmúrna.

„Čo myslíte, aké percento vrahov chodí na pohreby svojich obetí?“ zašepkal Rory spoza ruky.

Kedže väčšina vrahov svoje obete dôverne pozná, percento bude asi vysoké. Francis si pritisol prst na ústa a sústredil sa na skúmanie Armstrongovej rodiny a priateľov. Dave a Sharon Armstrongovci sedeli v prvom rade s mladou ženou – Francis tipoval, že je to Evanova sestra. Nikto z nich nebol oblečený v čiernom. Dave mal na sebe tmavomodrý oblek, ktorý bol na túto príležitosť aspoň dostatočne tmavý, Sharon však mala oblečený purpurový plášť. Tvár mala sinavú a strhanú, vrásky hlbšie ako pred týždňom, keď sa s ňou prvý raz stretol. Ako kráčali hore uličkou, sťažka sa opierala Davovi o rameno a on ju nežne usadil na lavicu, akoby sa obával, že sa jej už-už podlomia nohy. Ich dcéra, ktorá ticho plakala do guče papierových vreckoviek, mala na sebe zvláštnu zmes hnedého a zeleného oblečenia a spod hrdzavo sfarbenej sukne po členky jej vykúkali zablatené hnedé topánky. Akoby si odskočila z práce v záhrade. Francis zastával jednoznačný názor, človek by mal ísť na pohreb v čiernom – napokon, čierne oblečenie má v dnešnej dobe v šatníku takmer každý –, no usúdil, že Armstrongovci nie sú pobožná rodina.

Medzi Evanovou širšou rodinou a jeho priateľmi bol očividne zásadný rozdiel. Tí prví boli z rovnakého cesta ako Sharon a Dave, všední ľudia, ktorých životy kruto poznačila strata jedného z nich. Mnohí podišli dopredu, aby objali Sharon a podali ruku Davovi, a potom si v úctivom tichu sadli.

Na druhej strane sa Evanovi priatelia zhromaždili pred dverami kostola, akoby nechceli vojsť dnu a čeliť smrti človeka, ktorého poznali. Francis si ich prezeral, mnohí z nich mohli byť z partie, ktorú videl na tetovacej akcii – čierne oblečenie, oholené hlavy alebo nasvetlo prefarbené vlasy, pírasing a, napriek smutnej udalosti, výstava

tetovaní. Boli aj hlučnejší, dievčatá nahlas plakali – možno trochu súťaživo, pomyslel si Francis – a muži sa tlmenými hlasmi naliehavo rozprávali.

Keď začal hrať organ, postupne vošli do kostola a sadli si. Francis si všimol, že Marni a Thierry Mullins prišli spolu s dvoma husto potetovanými mužmi, ktorí sa s Thierryom rozprávali po francúzsky. Rory ho laktom štuchol do rebier, naznačujúc, že ich tiež zbadal. Keď si sadli, Marni sa obzrela a vrhla pohľad na Francisu. Mierne jej pokývol, no už sa mu obrátila chrbtom. Iwao prišiel do kostola v nenápadnom čiernom obleku a sadol si na koniec lavice vedľa Marni. *Poznal Evana?* Francisu počastoval jedovatým pohľadom a potom čosi zašepkal Marni.

Posledné lavice vzadu zaplnili oneskorenci, Francis s Rorym sa museli posunúť, aby urobili miesto statnej žene, od hlavy po päty oblečenej v čiernom vrátane rukavičiek a malého klobúčika s čiernym sietovaným závojom. Aj keď si sadla, bola takmer o hlavu vyššia ako Francis. Odhadol ju na slobodnú tetu, ktorá tu blúdila alebo nenašla miesto na parkovanie. Nečujne im poďakovala práve vo chvíli, keď vystúpil farár a začal hovoriť. Dnu vošlo po špičkách zopár ďalších oneskorencov, ale omša už bola v plnom prúde, a tak zostali stáť vzadu.

Francis počúval farárovo slová útechy určené pozostalým a uvažoval, ako skoro sa asi zúčastní na ďalšej spomienkovej omši alebo pohrebe. Hoci, keby šlo o jeho mamu, bolo by to iné – mama si s ním už pred niekoľkými rokmi naplánovala omšu a bude sa konať v malom vidieckom kostolíku, do ktorého každú nedeľu počas celého manželstva chodila na bohoslužby a kde Francis ako dieťa objavil vlastnú vieru. Bude takto rozlúčka preňho a pre jeho sestru ľahšia? Zosobášili sa tam jeho rodičia, no pochyboval, že otec sa bude obťažovať, aby sa tam ukázal. Tie úvahy ho natolko rozptýlili, že si ani neuvedomil, že omša sa skončila, zo snívania ho prebral až farárov odchod uličkou.

Vonku si dva tábory od seba držali odstup, hoci niekoľkí z Evanových priateľov sa šli porozprávať s rodinou. Francis a Rory stáli na jednej strane, mlčky ich pozorovali. Francis poslal Hollinsa, aby zaparkoval na opačnej strane cesty od kostola a filmoval priebeh pohrebu digitálnou kamerou. Roryho poznámku, že vrah sa pravdepodobne zúčastní na pohrebe, bral Francis vážne a výsledný film hodlal analyzovať, identifikovať všetky osoby a ich vzťah k Evanovi. Tom Fitz mal zrejme rovnaký úmysel, lebo sa potíkal okolo smútiacich a cvakal jednu fotku za druhou.

„Stále pátrate po vašom vrahovi?“ Po Francisovom boku sa zjavil Išikawa Iwao. „Ako ho spoznáte, keď ho uvidíte?“

Zmizol, skôr než stačil Francis odpovedať.

Francis sa pristihol, že pohľad mu opakovane zabieha k Marni Mullinsovej. Rozprávala sa s malým mužom, na pravom ramene mal žiarivé, čerstvé tetovanie tigra, v predchádzajúci večer ho stretol v jej štúdiu. Stále myslel na slová, ktoré sa mu ozývali v hlave. *Počul si, čo som povedala? Pobodala som muža.* Akoby vedela, na čo Francis myslí, prerušila rozhovor a pozrela mu priamo do očí. Nebol to priateľský pohľad. Odvrátil sa a prešiel cez cestu k Hollinsovi, ktorý nie ktovieako nenápadne nakrúcal cez otvorené okno vodiča.

„Dbaj, aby si tam mal všetkých, Kyle.“

„Áno, šéfe.“ Nezdvihol pohľad od hľadáčika.

„Najmä ten tetovací spolok.“

„Nespúšťam ich z očí.“

Francis pocítil na pleci poklepanie a zvrtol sa.

Marni Mullinsová neskrývala zúrivosť.

„Vy nás filmujete? Nemáte tu čo robiť. Ani ste Evana nepoznali, keď bol nažive.“

„Ty áno?“

Zarazila sa a chvíľu habkala, kým našla odpoveď.

„Patril k Thierryho zákazníkom a nejaký čas sa priatelil s Charliem a Noaom. Máme právo tu byť. Vy nie.“

„Mal som dojem, že Thierry ním nebol veľmi nadšený, nezaplatil mu účet,“ prehodil Francis. „Aj my máme právo tu byť. Usilujeme sa vypátrať jeho vraha.“

„Tu na zádušnej omši? Nemáte ani trocha úcty?“

„Sú tu ľudia, ktorých Evan poznal.“

„Na rozdiel od teba a tvojich mužov,“ odvrkla.

„Myslel som, že sme na tej istej strane, Marni.“

„Na ktorej strane si ty, Francis?“

„Na strane spravodlivosti. Na tej správnej.“

Tie slová vyzneli, akoby naznačoval čosi, čo vôbec nemal na mysli. Marni na okamih prižmúrila oči, potom sa zvrtila a vyrazila späť k Thierrymu, ktorý sa rozprával s Evanovou sestrou.

Francis sa díval, ako odchádza. Kiežby nebola prišla k ich autu, iba upozornila na ich prítomnosť. Stále ho trápil jej hnev a prekvapovala jej agresivita. Keď sa však náhlivo obrátila k Thierrymu, všimol si na nej istú zraniteľnosť, ktorú si doteraz neuvedomoval. V jej minulosti sú temné miesta, to vedel určite. Ale čo prítomnosť? Nemá riešenie prípadu?

Som na pohrebe. Sú tu všetci, ktorí poznali úbohého Evana Armstronga. A keď sa rozbliadam, je tu dosť aj takých, ktorí ho nepoznali. Polícia je tu vo veľkom počte. Napokon, kto by si obul k obleku kanady? Očividne ma hladajú, v skutočnosti však nevedia, čo – alebo koho – hľadať. Je mi ich trochu ľúto.

No keď ma nepozorujú, pozorujem ja ich. Zdá sa, že to bude zaujímavá, dynamická hra. Nevelí tomu ten starší policajt, aj keď to sprvu tak vyzeralo. Očividne prijíma rozkazy od toho oveľa mladšieho. Áno, určite. Ten ryšavý vyzerá, akoby práve vyšiel zo školy, no pohľad má bystrý. Nesmiem ho podceňovať.

Aj tak sa snaží o nemožné, keď chce zistiť, kto to urobil.

Rodina vyzerá zničená a mne dobre padne, že to všetko je moja práca. Celé toto zhromaždenie je výsledok mojej práce. Ja som príčinou všetkých slz stekajúcich po tvári tej úbohej ženy, chvejúcich sa rúk jej manžela, keď ju podopiera. Môj ostrý nôž dokatoval ich srdcia tak dôkladne, ako dorezal Evanovo mäso. Tá bolesť je ocenením mojej práce. Kiežby tu bol Ron a videl, čo všetko dokážem. A je to čudné, ale želim si, aby tu bol aj otec. Určite by ho to šokovalo, no konečne by musel pripustiť, že aj ja mám nejaký talent. Spomienka na otca ma znechutila. Radšej sústredím pozornosť na ľudí, čo sem prišli.

Najslávnejší a najlepši z tetovacej komunity, všetci spolu na jednom mieste. Predstierajú, že zabudli na malichernú závisť a ohováranie. Predstierajú, že sú smutní, lebo niekto, koho väčšina z nich takmer nepoznala, zomrel. A všetky tie malé skupinky vzlykajú do čiernych

vreckoviek, akoby to mysleli vážne. V skutočnosti je to len zámienka na zátah v krčme.

Nie však pre Marni Mullinsovú. Nijaké slzy na lícach, keď prechádza okolo mňa von z kaplnky. Je nádherná, telo sa jej však otriasa potláčaným hnevom. Zaujíma ma, na koho sa hnevá a prečo. Uvidím.

Nenápadným pozorovaním môže človek na pohrebe veľa zistiť. Niektorí ľudia sú skutočne suroví, bezcitní. Iní predstierajú, správajú sa tak, ako sa od nich očakáva. Komunikácia sa prehlbuje a s trochou alkoholom na kare...

Pozorujem a učím sa.

Marni Mullinsová sa rozpráva s mladým policajtom. Mladík sa červená. Nie je to však priateľský rozhovor. Keď odchádza, je ešte stále nahnevaná, no on sa tvári ľútostivo. Čo ľutuje, pokiaľ ide o Marni Mullinsovú? Sleduje ju pohľadom ako šteniatko.

Upokoj sa, srdce moje. Je tu Zberateľ.

MARNI

Kar sa konal v krčme U srdca a ruky, čo bola zrejme Evanova oblúbená putika. Nie dosť veľká, aby sa do nej pomestilo také množstvo ľudí, ktorí prišli z pohrebu, pijani sa radšej rýchlo vyhnuli na nárožie ulice. V tejto krčme potvrdili Thierrymu alibi pre Evanovu vraždu, uvedomila si Marni, ktorej neušla irónia celej situácie. Francis jej povedal o dievčati s tetovaním morskej panny a nepochybovala, že tá cundra tu dnes bude. Nadýchla sa a zahryzla si do pery. Nie je to správne. S Thierrym sú už roky rozvedení, tak prečo by jej malo záležať na tom, s kým sa peleší? No záležalo jej na tom.

Mimo dôstojných stien kostola zavládla na kare skôr atmosféra večierka. Evanovi priatelia z tetovacej komunity postávali v hlúčkoch s pohármi v rukách a klebetili. Predvádzali sa s novými tetovaniami, ktoré si buď navzájom chválili, alebo zosmiešňovali, vymieňali si príhody z posledných akcií. Dievčatá, ktoré tak nápadne plakali, sa teraz rovnako nahlas smiali, a Marni trocha ľutovala Evanovu rodinu, ktorá sa tiesnila v kúte.

Rozhliadla sa po nabitom lokáli a zamračene uvažovala, či Thierry príde s tou cundrou alebo s novou učnicou. Nemusela dlho čakať – zbadala ho v kúte, ako svojej mladici čosi šepká do ucha. Žlč jej vzkypela a odvrátila sa.

„Má už vyše osemnásť,“ ozval sa nejaký hlas. „Nedávno.“

Po jej boku sa zjavil Noa a spýtavo vystrel ruku, či chce ďalší pohár.

Prečo nie, došľaka? Neprišla autom a popoludní netetuje, tak prečo by si nedala ďalší? Nedokáže tu hodinu či dve len tak postávať, ak niečím nezmierni napätie.

„Áno. Ďakujem.“

Keď čakala, kým sa Noa vráti, pristúpil k nej Iwao.

„Poznali ste ho?“ spýtala sa.

„Evana? Nie. Ale hovoril som s Jonahom Masonom o tom, čo sa stalo, a požiadal ma, aby som ho tu zastúpil.“

„Je v Kalifornii?“

„Áno. Tlmočil som jeho sústrasť Evanovým rodičom. Jonah sa cíti hrozne pri pomyslení, že jeho tetovanie mohlo byť príčinou Evanovej smrti. Zvažuje vypísať odmenu za informácie, ktoré by viedli k vrahovi.“

„Vážne? Nie je to jeho vina, že sa dajaký psychopat rozhodol odrezať z Evanovho tela práve jeho tetovanie. Ten blázon mohol vziať z jeho tela hociktoré iné.“

Iwao zovrel pery. „Ak je tvoja teória o výstave správna, Marni, tak nemohol. Domnievam sa, že vrah má záujem o konkrétne tetovania. A z toho sa dá usudzovať, že má konkrétne predstavy aj o výbere obetí.“

Ponad Iwaovo plece zbadala, že sa k nim blíži Francis Sullivan.

„Došľaka! Nemôžem uveriť, že ten policajt je stále tu. Je to neúctivé.“

Iwao sa obzrel a uškrnul.

„Iba si robí svoju prácu, Marni. Ospravedlníš ma, ak sa vytratím?“

Rýchlo zmizol a v tej chvíli sa vrátil Noa s pohárom vína. Vzal od nej prázdny pohár a postavil ho na barový pult.

„Nech sa páči, zlatko. A teraz mi povedz, ako sa máš.“

Pobozkala ho na líce.

„O minútku, Noa. Len čo pošlem toho mizerného policajta tam, kam patrí.“

Francis Sullivan nervózne prešľapoval kúsok od nej a Marni to príšerne rozčuľovalo. Vo svojom nudnom obleku sa medzi nimi vynímal ako päť na oko. Mohol by si aspoň vyzliecť sako a odložiť kravatu. *Suchár nemožný!*

„Ty máš teda drzosť!“ osopila sa naňho.

„Všetci chceme chytiť toho vraha, či nie, Marni?“ spýtal sa.

Nedržel ani pohár, ani sa neusiloval splynúť s davom.

„Niektoré veci sú posvätné.“

Francis sa rozhliadol po nabitej krčme, po ľuďoch hltajúcich zapekané klobásky a vyprázdňujúcich pollitre piva, ale zdržal sa poznámky.

Marni sa napila vína. Už ľutovala, že mu pomáhala. Zrejme najradšej by hodil ten zločin na kohokoľvek s tetovaním, než hľadal skutočné dôkazy. Práve to by mala polícia robiť, nie? Vyhrabať dôkazy, ktoré ju privedú k vrahovi. Nie vybrať si vraha a potom hľadať dôkazy.

„Kolkó je tu tetovačov z Iwaovej výstavy?“

Marni preglgla víno.

„Je tu Iwao,“ odvetila. „Zastupuje Jonaha Masona, ktorý je v Kalifornii. Je tu aj Rick Glover, ale nikto ďalší.“

„Rick tetoval Jemovho pavúka, je tak?“

„Áno.“

„Môžeš ma s ním zoznámiť?“

Marni od hnevu zahoreli líca.

„Aby si ho zajtra zatkol? Lebo tak to funguje, ako sa zdá.“

Francis vzdychol. „Marni, vypočúvame všetkých, ktorí majú nejakú spojitosť s prípadom, a potom sa ich usilujeme vylúčiť z podozrenia.“

„Inými slovami, mám ťa s ním zoznámiť, aby si preveril jeho alibi na noc Jemovej smrti. Ani za svet, Frank.“

„Počúvaj, Marni, aspoň občas sa nesprávaj tak arogantne. Vonku sa pohybuje vrah, ktorý si vybral za terč tvoju komunitu.“

„Máš pravdu,“ odvetila potichu. „Nechcem, aby zomrel niekto ďalší. Keď však nezverejníš informácie, ktoré máš, všetkých nás vystavuješ riziku. Prosím ťa, vydaj aspoň oficiálne upozornenie.“

„Mohlo by to ovplyvniť vrahovo správanie.“

„Mohlo by to zachrániť životy.“

Akoby na stenu hádzala hrach.

„Ospravedlň ma,“ prehodila. „Musím sa porozprávať aj s ďalšími ľuďmi.“

Keď vykročila, v ušiach jej zahučalo a srdce sa jej rozbúchalo. Nie je to správne a ona sa nebude nečinne prizerať a čakať, kým zomrie ďalší človek.

„Noa, priniesol by si mi stoličku?“ Ukázala na stoličku, na ktorej sedela Thierryho učnica.

„Jasné. Dovoľíš?“ prehodil Noa, zovrel operadlo stoličky a bez ceremónií vyklopil dievčinu Thierrymu do lona. Sukňu mala takú krátku, že Marni zazrela jej nohavičky. Dievčina sa zamračila, ale Thierry sa rozosmial a objal ju okolo pásu. Marni to ešte väčšmi rozzúrilo.

„Kam ju chceš?“ spýtal sa Noa.

„Rovno sem, k baru.“

Marni sa na ňu postavila a rozhliadla sa po hlučnej krčme. Hľadala niečo, čím by upútala pozornosť davu, vzala vidličku a poklopkala ňou o pohár.

„Ticho, prosím, ticho!“ skríkol Noa svojím dunivým basom. „Marni chce niečo povedať.“

Hlavy sa obrátili a Marni si všimla, že Sharon a Dave Armstrongovci na ňu vrhli zmätené pohľady.

„Ahojte,“ začala Marni, keď sa hluk utíšil. „Väčšina z vás ma asi pozná, pre tých, ktorí nie, som Marni Mullinsová zo štúdia Nebeské tetovanie. Musím sa priznať, že Evana som nepoznala, no som tu

dnes preto, lebo poznám mnohých jeho priateľov. Chcem vám všetkým povedať čosi skutočne dôležité – a chcem, aby ste to zopakovali všetkým svojim priateľom, ktorí tu dnes nie sú.“

Položila na barový pult za chrbtom pohár s vínom a vidličku. Mnoho očí na ňu vyčkávalo hľadelo. Na tvári Francisa Sullivana, ktorý stál vzadu, sa zračilo veľké sklamanie. Vedľa neho stál jeho seržant a tváril sa pobúrene.

„Marni, prosím ťa, nerob to!“ zvolal Francis. Hovoril ďalej, ale jeho slová zanikli v prívale vzrušeného mumľania.

„Počúvajte,“ pokračovala Marni. „Polícia si myslí, že muž, ktorý zabil Evana, má možno na svedomí ďalšie dve vraždy. Na telách obetí chýbajú tetovania a tie tetovania majú jedno spoločné. Robili ich tetovači, ktorí vystavovali na poslednej výstave *Alchýmia krvi a atramentu*.“ Marni zbadala v zadnej časti baru Ricka Glovera, tváril sa šokovane. „Je veľmi pravdepodobné, že sériový vrah si vyberá obeť s tetovaniami konkrétnych umelcov, menovite Išikawu Iwaa, Jonaha Masona, Bartosza Klema, Brewstera Bonesa, Poliny Jankowskej, Ricka Glovera, Gigi Leonovej, Jasona Leicestera, Vincea Priestu a Petry Danielliovej. Chcem vás varovať, lebo polícia to neurobila. Ak máte tetovanie od niektorého z tých umelcov, dávajte si mimoriadny pozor, keď ste v noci vonku. Nechodte von sami. Ja mám strach a vy by ste mali mať tiež.“

Napila sa vína a nadýchla sa, zatiaľ čo prítomní sa sústreďovali na zoznam mien. Väčšina z nich krútila hlavou, jeden či dvaja sa tlmeným, vzrušeným tónom rozprávali, ukazovali si tetovanie od niekoho na zozname. Videla, ako jeden z jej zákazníkov, Dan Carter, s prelaknutým zábleskom v očiach vyprázdnil naraz takmer polliter piva. Franka Sullivanová a Roryho Mackaya však nikde nevidela. Neponáhľajú späť na stanicu, aby sa dohodli, čo urobia, keď sa ich prísne strážené tajomstvo prezradilo.

„Evana Armstronga a Jema Walsha zabili tu v Brightone v priebehu posledných dvoch týždňov,“ pokračovala.

„Jema Walsha?“ zvolalo dievča stojace pri Marninej stoličke. „Jem je *mŕtvy*?“

„Vylúčené!“ zvolal niekto ďalší, dav zašumel, ľudia lapali po dychu – napriek článkom v miestnych novinách o tom väčšina smútiacich očividne nepočula. Dvere buchli, keď ktosi vybehol von.

„Je mi to ľúto,“ vzdychla Marni.

Dievča sa náhle zvalilo na muža vedľa seba, a ten len-len že zabránil, aby nespadlo na zem.

„Čo bude ďalej? Čo s tým robí polícia?“ zvolal niekto zozadu.

Ľudia zasypávali Marni otázkami a vypuklo peklo. Thierry jej pomohol dolu zo stoličky. Svoju prácu dokončila.

„Prečo, došľaka, si to urobila?“ vyhrkol. „Teraz pôjde Sullivan po tvojom prípade.“

„Je to jeho vina. Možno som niekomu zachránila život. A ak sa to Frankovi nepáči, vie, čo má robiť.“

„Toto si nemala urobiť. Teraz si vybije zlosť na nás ostatných, bude strkať nos, kam nemá.“ Odkedy jej pomohol zo stoličky, stále jej nepustil ruku. „Bodaj si sa do toho nebola zaplietla, Marni. Znepokojuje ma to.“

Keď sa od neho odtiahla, zamračil sa.

Aký je Thierryho problém s vyšetrovaním – a s ňou? Priveľa zmiešaných signálov. Vybuchol zakaždým, keď tá téma prišla na pretras, inokedy sa zdalo, akoby sa viac obával o ňu. Čo sa to deje?

Naozaj to chce vedieť?

RORY

Rory by neuveril, že šéf príde do práce v ešte horšom stave ako predchádzajúce ráno. Mýlil sa. Francis prišiel skoro, ale oblek mal pokrčený a vlasy neumyté. Keď sa objavil Rory, Francis už sedel za stolom s veľkou šálkou čiernej kávy a študoval poznámky položené pred sebou.

„Ste v poriadku?“ spýtal sa Rory a pristúpil čo najbližšie k stolu, aby videl, na čom pracuje.

Francis zdvihol hlavu, až teraz si ho všimol. „Vieme, kde je dnes Bradshaw?“

„Tu nie. Má strategické stretnutie na najvyššej úrovni s niekoľkými detektívmi seržantmi.“

„Viete kde?“

„V Hollingbury Parku.“

Jeho obľúbené golfové ihrisko.

„Dobre.“ Vrátil sa k študovaniu poznámok.

Rory čakal na ďalšie vysvetlenie, no šéf si ho nevšimol. Výborne. Má dosť vlastnej práce, aby sa tým zaoberal. O päť minút, ešte kým sa do niečoho pustil, šéf ho zavolať späť do kancelárie.

„Rory, takmer celú noc som nespal, bojoval som so svedomím. Chcem robiť svoju prácu dobre, to však nie je jediné kritérium.“

Rory sa zahniezdil na stoličke. *Kam tým mieri?*

„Po Marninom vyhlásení ľudia panikária a šíria sa klebety. Ak vrah znova zaútočí a my nič neurobíme, budeme mať na rukách krv. Musíme prevziať kontrolu a upokojiť situáciu.“

„Čo chcete urobiť?“

„Zvolám tlačovú konferenciu.“

„Náčelník to výslovne zakázal. Ak neposlúchnete jeho príkaz, ukrižuje vás za to.“

Francis pokrčil plecami. „Uvedomujem si to – no nemôžem pripustiť, aby len preto, že som sa neodvážil vyjadriť vlastný názor, zomrel ďalší človek. Naša teória už tak či tak prenikla na verejnosť. Marni sa o to postarala. Musíme to však urobiť oficiálne – má pravdu, ľudia sa to musia dozvedieť a chrániť sa.“

Kristepane. To vyvolá zemetrasenie.

„Pochopím, ak sa budete chcieť od toho dištancovať, Rory. Máte rodinu, nemôžete riskovať svoju prácu.“

„Vy však budete riskovať svoju.“

„Tomu nemôžem zabrániť.“

Samozrejme. Sullivan má pravdu. Je ich povinnosťou konať, ak by to niekomu potenciálne zachránilo život. To, čo Francis navrhuje, je však priame porušenie príkazu nadriadeného. Za to ho môžu vykopnúť nielen z prípadu, ale aj zo zboru, ak sa do toho Bradshaw tvrdo obuje. Dole na schodisku, mimo dohľadu a dosluhu vyšetrovacej miestnosti, Rory vytiahol z vrečka mobil.

Vytúkal Bradshawovo číslo.

Tlačové konferencie sa vždy konali v najväčšej miestnosti na prízemí policajnej stanice na John Street. Ani tá dnešná nebola dosť veľká, aby pojala množstvo novinárov, ktorí sa tlačili dnu. V rukách mali rozličné technické zariadenia a hrubé ceruzky, aby si zaznamenali oficiálnu verziu prípadov. Dve vraždy v priebehu týždňa boli dôležitá správa – fakticky zdvojnásobovali doterajší počet vrážd v meste za

rok. Keď ako zvyčajne začali unikať príšerné podrobnosti, k miestnym novinárom sa pridalo množstvo miestnych spravodajcov z celoštátnych novín.

Rory od dverí vzadu preletel pohľadom miestnosť a potom vyšiel na chodbu, aby znova skúsil telefón. Náčelník na jeho odkaz nereagoval a na stanici nebol nikto iný, kto by mal právomoc tlačovku zastaviť. Vrátil sa do zasadačky.

Francis sa pokúsil trochu upraviť. Vyzliekol si sako a vyhrnul rukávy – niežeby jeho košeľa vyzerala oveľa lepšie – a vodou si ulízal vlasy dozadu. Položil na stôl pred sebou mikrofón a skontroloval, či je zapnutý. Vzrušení novinári nedočkavo zašumeli.

„Dobrý deň,“ povedal, aby preveril zvuk mikrofónu.

Ozvalo sa zopár mumľavých odpovedí.

„Som detektív inšpektor Francis Sullivan z hlavného vyšetrovacieho tímu. Moju skupinu poverili vyšetrovaním dvoch vražd, ktoré sa stali v tomto meste. Evana Armstronga, tridsaťtriročného muža z Hove, našli mŕtveho v nedeľu dvadsiateho ôsmeho mája v Pavilion Gardens. Telo Jema Walsha objavili pod Palácovým mólom o dva dni neskôr. Odsekli mu hlavu.“

„Predpokladáte spojenie medzi vraždami?“ spýtala sa mladá žena v prvom rade.

„Na otázky odpoviem po vyhlásení,“ odvetil Francis.

„Vraj berie z tiel tetovania.“ Tom Fitz. Ak aj nepočul Marninu reč na kare, určite sa o nej dozvedel neskôr. Stala sa hlavnou témou rozhovorov v baroch a krčmách po celom meste.

„Od Evanovho včerajšieho pohrebu koluje po meste množstvo chýrov,“ pokračoval Francis, „a práve preto som vás sem všetkých pozval.“

Dvere v zadnej časti miestnosti sa otvorili a Francis zmlkol. Do zasadačky vošiel Bradshaw, zavrel dvere a postavil sa vedľa Roryho. Mal oblečený bleďozltý pulóver, modré bavlnené nohavice a na nohách golfovú obuv. Tváril sa rozzúrene, ale mlčal.

Jeho príchod Francisa na okamih vyviedol z miery. Keď sa odmlčal, publikum netrpezlivo zašumelo, no hneď pokračoval.

„Máme dôvod sa domnievať, že osoba, ktorá spáchala vraždy, skutočne odstraňuje tetovania z tiel obetí a odnáša si ich. Motív činu zatiaľ nepoznáme, ale podrobne skúmame, koho si vybrala za obeť a aké tetovania vzala.“

„Marni Mullinsová hovorila niečo o poslednej výstave *Krv a atrament*“, zvolal Fitz. „Existuje spojenie medzi výstavou a vraždami?“

„To je iba špekulácia a naznačovať čosi iné by bolo nezodpovedné. Nemáme nič konkrétne, čo by to potvrdzovalo. Je to však jeden z dôvodov, prečo som zvolal túto tlačovú konferenciu. Chceme upozorniť ľudí s tetovaním a umelcov, ktorí ich robili, aby boli opatrní. Vyhýbajte sa prechádzkam osamote po zotmení, tetovania si na verejnosti zakrývajte, dávajte pozor jeden na druhého.“

Keď dohovoril, vypuklo peklo. Všetci naraz vykrikovali otázky, do vzduchu vyleteli ruky a ľudia vzadu vstávali a tlačili sa dopredu. Bradshaw sa predieral k pódiumu.

„Zodpoviem niekoľko otázok“, vyhlásil Francis.

„Máte už nejakých podozrivých?“ spýtal sa akýsi cezpoľný.

„Môžem vedieť vaše meno a pre koho pracujete?“

„Simon Epton, *Telegraph*.“

Francis si predstavil, aký skreslený bude jeho článok.

„Máte nejakých podozrivých, inšpektor?“ zopakoval novinár.

„Je mi ľúto – v tejto chvíli s vami nemôžem preberať pracovné stránky prípadu“, odvetil Francis.

„Inými slovami, nemáte potuchy, kto ten zlodej tetovaní je?“

„Bez komentára.“

„Lizzie Appletonová, *Mirror*. Zatkli ste organizátora výstavy Iči-kawa Iwau. Prečo?“

„V tomto prípade sme nikoho nezatkli, slečna Appletonová. Iči-kawa Iwao je jedným z mnohých, ktorí nám pomohli s vyšetrovaním.“

Pre Roryho bol Išikawa Iwao ešte vždy záujmovou osobou.

„Ako Marni Mullinsová?“ spýtala sa Appletonová.

„Ako som povedal, pomohli nám viacerí, ale nemôžem zabíchať do podrobností.“

„Dámy a páni, myslím, že je načas, aby sme to uzavreli.“ Bradshaw jednoducho odstrčil Francisa nabok a vzal mu mikrofón. „Ďakujem, že ste prišli. Prosím, informujte zodpovedne a nevyvolávajte paniku po celom meste. Chceme, aby ľudia prijali rozumné opatrenia, nie aby žili v strachu.“

Keď si novinári uvedomili, že už nedostanú pikantérie pre svoje rubriky, ozlomkrky sa rozbehli k dverám. Rory pozoroval Francisa, teraz bieleho ako stena, ako sa usiluje rýchlo zmiznúť, skôr než ho Bradshaw odchytí. Pri dverách sa šéf na okamih obrátil a uprene sa naňho zahľadel – očami ako dýky. Rory chvíľu počkal a potom zmizol aj on. Francis sa očividne dovätípil, že on volal Bradshawovi.

Keď vychádzal po schodoch, mrzelo ho, čo urobil. Zvolať tlačovú konferenciu bol z morálneho hľadiska správny postup. Francis s najväčšou pravdepodobnosťou niekomu zachránil život. A vyžadovalo si odvahu, postaviť sa proti priamemu príkazu. Rory vzdychol. Upozorniť Bradshawa síce bolo správne, no zanechalo mu to na jazyku trpkú príchuť.

Vtom začul za chrbtom rýchle kroky. Vedel, že je to Sullivan.

„Ty hajzel!“

FRANCIS

Keď si Francis uvedomil, že Rory to oznámil Bradshawovi, v žilách mu zovrela krv. Náčelník by sa o tlačovej konferencii dozvedel tak či tak, to však neznamená, že ten sráč mu to musel prezradiť ešte skôr, ako sa začala. Ani ho neprekvapovalo, že prípad postupuje pomaly – ako má pracovať bez podpory tímu? Keď vošiel do vyšetrovacej miestnosti, vrava utíchla a upreli sa naňho všetky pohľady. Za ním sa objavil aj Rory v päťách s rozzúreným Bradshawom.

„Do mojej kancelárie! Ihneď! Obidvaja!“ zrúkol Bradshaw.

Francis pozrel na Roryho, ktorý pokrčil plecami.

„Keby som mlčal, vyžral by som si to aj ja.“

Neznelo to ako ospravedlnenie. Popravde, Rory svojej kariére neublížil, keď zavola Bradshawovi.

„Podľa teba by bolo v poriadku, keby sme nechali potenciálne obete túlať sa po uliciach, neuvedomujúc si, čo sa deje?“ udrľ naňho Francis a v tej zúrivosti prešiel do tykania. „Môžeš v noci spať?“

Šli za Bradshawom hore schodmi v bezpečnej vzdialenosti. Francis bral dva schody naraz a búšilo mu srdce. Nech ho čaká čokoľvek, zrejme si to zaslúžil. No môže sa pozrieť sám sebe do očí s vedomím, že konal správne.

V náčelníkovej kancelárii zavládla mrazivá atmosféra. Bradshaw s ťažkým vzdychnutím klesol na stoličku za stolom. Ani Francis, ani

Rory si netrúfli sadnúť, očakávali výbuch. Bradshaw prechádzal pohľadom z jedného na druhého, napokon uprel zrak na Francisu.

„Čo ste si, preboha, mysleli?“

Francis pozbieral odvalu. „Myslel som, že by sme mohli niekomu zachrániť život, pane.“

„Hovorili sme o tom. Zakázal som to.“

Nebola to otázka, a tak Francis neodpovedal.

Bradshaw sa obrátil na Roryho. „Urobil si správne, keď si mi zavolať.“

„Myslel som, že by ste mali vedieť, čo sa deje,“ odvetil Rory, no oči mal sklopené.

„Tým, že ste informovali verejnosť, ste prekročili svoju právomoc,“ vyhlásil Bradshaw a znova preniesol pozornosť na Francisu. „Pravdepodobne to vyvolá všeobecnú paniku.“

„Marni Mullinsová ich varovala na kare,“ namietol Francis. „Klebety sa šíria a ľudia už panikárili.“

Rory prevrátil oči. Francisu to podráždilo.

„Stojím si za tým, čo som urobil,“ dodal Francis. „Možno som niekomu zachránil život.“

Na Bradshawu to očividne nezapôsobilo. „Nezišlo vám na um, že samotné klebety stačia, aby sa ľudia nevystavovali zbytočnému riziku?“

„Prepáčte, pane, ale tok informácií by sme mali mať pod kontrolou.“

Bradshaw odfrkol. „Takto ste len upozornili vraha – ak je to skutočne jediný vrah – na to, že sme zistili, po čom ide. Iba sa niekde ukryje a šanca, že ho chytíme, bude ešte menšia.“

„Nesúhlasím, pane.“

„Vaše bohaté skúsenosti vám hovoria čosi iné?“

„Môj výcvik mi hovorí, že sérioví vrahovia vyhľadávajú pozornosť. Ak – podčiarkujem ak – tie vraždy súvisia, tak ako si myslíme, pozornosť verejnosti iba polichotí jeho ego. Namiesto toho, aby sa

ukryl, začne sa predvádzať. Mám v úmysle zaplaviť centrum mesta policajtmi v civile a bezpečnostnými kamerami. Dúfajme, že ho chytíme skôr, ako zasa niekoho zabije.“

„Máte na mysli chytiť ho pri čine?“ Bradshaw pokrútil hlavou. „To je vrcholne riskantná stratégia.“

„Nie pri čine,“ odvetil Francis. „Teraz, keď sme všetkých upozornili, nebude mať príležitosť. Ľudia sú v strehu, dávajú si pozor. Bude zúfalý, bude väčšmi riskovať a prezradí sa.“

„To dúfam. Myslite na štatistiky trestných činov. Zhora na mňa tlačia, aby sme znížili kriminalitu, najmä násilné trestné činy.“

„Čo dosiahneme tým, keď vraha vyplašíme a zatkneme ho.“

Bradshaw si pošúchal nos a zovrel pery. „Neverím, že to zaberie,“ pokračoval. „Ak nastrčíme niekoho ako návnadu, možno budeme mať šancu, keď mu však len vezmeme príležitosť zabíjať, to nám nepomôže chytiť ho. Nemám na výber, Sullivan, musím vás odvolať z prípadu. Mackay, budeš veliaci dôstojník, kým nezoženiem nového detektíva inšpektora.“

„Detektív inšpektor zvolal tlačovú konferenciu s tými najlepšimi úmyslami, pane.“

Bolo to trochu neskoro a Rory to očividne vedel.

„Na to kašlem – teraz tomu velíš ty a budeš prijímať príkazy odo mňa. Vezmi toho japonského tetovača späť do väzby a zožen mi da-
jaké forenzné dôkazy, o ktoré sa budem môcť oprieť na súde.“

„Nemáme dôvod predpokladať, že je to on.“

„Mlčte, Sullivan! A vypadnite, obidvaja!“

„To predsa nemôžete urobiť, pane,“ precedil Francis. Takmer nevládal hovoriť.

„Môžem urobiť, čo sa mi zachce, Sullivan. Preberá to Mackay.“

Rozhovor sa skončil.

Vonku na chodbe dal Francis voľný priechod svojmu hnevu. „Do-
šľaka, došľaka, došľaka!“

Je mimo hry. Bradshaw a Mackay sú na nesprávnej stope, vrah bude môcť bez prekážok pokračovať. Udrel pästou do steny. Rame-
nom mu prešľahla prudká bolesť.

„Došľaka!“

Keď sa projekt rozbehne, bude treba postupovať rýchlo, to bolo jasné. Zberateľ mi dal zoznam tetovaní, ktoré mám zozbierať, a ja ich musím zozbierať, prv ako polícia priveľmi zmúdreje. Keď ich budem mať, môžem sa bez rizika stiahnuť – nikdy nebudú vedieť, kde ma majú hľadať. Zbieranie tetovaní z tieľ je najriskantnejšia časť operácie.

Zberateľ a jeho zoznam. Má veľký cit pre krásu na ľudskom tele a vytvára si súkromnú zbierku, akú nikdy nikto nevidel. Preparovanie živočíchov a tetovania sú iba začiatok – viem, že má ďalšie nápady. Keď sme sa naposledy rozprávali, uvažoval, či je možné vziať ľudskú tvár. Podľa mňa je to celkom možné. Keď dokončím túto úlohu, možno bude mať pre mňa ďalšiu prácu. Musím si získať jeho dôveru. Musí si uvedomiť, že môžem byť jeho pravou rukou a že sa na mňa môže spoľahnúť. Už musí poznať moju oddanosť jeho veci. A čím lepšie budem pracovať, tým viac si ma bude všimáť. Musím si udržať jeho pozornosť. A preto budem plniť jeho príkazy najlepšie, ako viem. Myslím, že nastal čas, aby mi za doterajšiu prácu prejavil trochu uznania.

Postupujem dobre a dnes v noci by mi mal padnúť do siete ďalší, ak zachová svoje zvyklosti. Sledujem ho už niekoľko týždňov, popíja vo Victory Inn na rohu Duke Street a Middle Street. Zdržiava sa tam so skupinkou priateľov až do záverečnej a potom sa rozídu každý iným smerom. Vždy chodí domov tou istou cestou, prejde cez Lanes do Old Steine a potom na opačnú stranu do Komptownu. Dnes v noci ho však nesledujem. Čakám naňho v úkryte.

*Štvrť Lanes skvele vyhovuje mojim zámerom. Menšie uličky sú tma-
vé a o tomto čase takmer opustené. Dan Carter sa zrejme nazdáva, že
je to tam bezpečné – počuť tam smiech a krik opilcov z North Street. No
to neznamená, že oni začujú jeho. Najmä, keď mu zozadu pritisnem
na tvár éterom nasiaknutú handričku.*

*Výber miesta je premyslený. Ulička je úzka, ale nľavo od dverí, kde
stojím, je železná bránka, ktorá vedie na oddelený dvor. So zámkou na
bránke nebola ťažká robota, teraz už len stačí Cartera cez ňu strčiť. Na
dvore budem môcť nerušene pracovať niekoľko hodín. Taška s potreb-
nými nástrojmi je už tam. Carterovo telo má veľké tetovanie, a aj keď
budem pracovať rýchlo, zaberie to dlhý čas. No potom to bude krásne,
možno najkrajšie tetovanie na zozname, možno okrem...*

*Počujem blížiac sa kroky. Už ide. Zo sledovania poznám rytmus
jeho chôdze. Každý človek má osobitý krok, vlastný rytmus. Na han-
dričku v ľavej ruke kvapkám éter a opriem sa o rám dverí za chrbtom.
Kroky sú hlasnejšie, blížia sa, a keď sú takmer na úrovni môjho úkrytu,
vkročím mu do cesty a tvrdo doňho vrazím plecóm. Keď sa zvrtné, aby
protestoval, pritisnem mu zozadu na nos a ústa handričku. Zápasí, no
už po niekoľkých sekundách cítim, ako na mňa padá. Odtiahnem ho
cez bránku na môj tajný dvor.*

*Je v bezvedomí, skutočná práca sa môže začať. Nastal čas vytriahnuť
milované nože a pohrať sa.*

„Žabikláčik šmiky-šmik!“

*Zbožňujem tú básničku. Niekedy mám pocit, akoby ju Lewis Car-
roll napísal práve pre mňa. Tak veľmi sa hodí k mojej práci. Môj ža-
bikláčik...*

*Čo, došľaka?... Nablízku počujem hlasy. Akási dvojica si šepoce slad-
ké nezmysly. A ak počujem ich sladké nezmysly, potom sú veľmi blízko.
A blokujú mi únikovú cestu.*

Došľaka!

Došľaka! Došľaka! Došľaka!

FRANCIS

Francis zbožňoval Kostol svätej Kataríny v noci. Mal od neho kľúč a v tichých nočných hodinách, keď nemohol spať, tam občas zašiel, aby strávil hodinku či dve v nerušenom rozjímaní a modlitbách. Nechcel zvyšovať účet kostola za elektrinu, stačili mu slabé svetlá na čítanie na chóre, ktoré vrhali tlmené svetlo do presbytéria... v tom prítmí nachádzal útechu.

Dnes v noci sa mu však útechy nedostávalo. Možno boli jeho modlitby za úspech v novej práci priveľmi sebecké a nezištné konanie, ako si navrával, iba pretvárkou. Túžba po úspechu a uznaní – túžil tak iba pre vlastné uspokojenie? Jeho modlitby zostali nevyšľahané, lebo totálne zbabral svoj prvý prípad. Predčasné odvolanie z prípadu jeho kariére rozhodne neprospeje. Prinajlepšom ho odstaví na vedľajšiu koľaj, prinajhoršom budú naňho tlačiť, aby prešiel do iného zboru alebo si našiel iné zamestnanie. Čo si má neúspešný policajt počať so životom? Po takom krátkom období vo funkcii nezostávalo veľa možností.

Posúchal si opuchnutú päť, zahľadel sa na kríž a zistil, že Ježiš sa tvári smutno a ľútostivo.

A má pravdu. Stal sa otrokom svojej márnivosti, mrhal časom na vlastný vzostup, hľadal spravodlivosť pre mŕtvych a nevšímal si živých, ktorí ho potrebovali oveľa viac. Zmeškal dve posledné návštevy

u mamy, ktorej už veľa času nezostáva. Ignoroval zmeškané volania od sestry, ktorá by možno nepripustila, že ho potrebuje, no on vedel, že jeho prítomnosť v jej živote je jedným z jej hlavných oporných pilierov. Tie ženy sú nažive a potrebujú ho. Nežiadajú veľa, len aby bol s nimi, a posledné dva týždne nebol.

Zajtra navštívi mamu a zatelefonuje sestre. Pokľakol na oltárnom schode a sklonil hlavu v modlitbe. Z presbytéria zavanula vôňa kadidla z predchádzajúcej omše a počul, ako sa ticho zavreli dvere. Zľahka kývol otcovi Williamovi, ktorý sa k nemu pridá pri zábradlí, a pokračoval v modlitbe. Kňazov príchod pokladal za znamenie, že Boh ho neopustil a poslal mu poradcu – a bol mu za to vďačný.

„Zazrel som svetlo a vedel som, že ste to vy,“ poznamenal otec William, keď si Francis znova sadol na chórovú lavicu.

„Povedal vám to Boh?“

Otec William sa zasmial. „Nie. Okrem mňa máte kľúče iba vy a kostolník. A ten by si nedožičil spánok, len keby mal poskytnúť útechu zomierajúcej mniške.“

Francis sa usmial. Poznal kostolníka, sympatického muža, ktorý sa na popoludňajšom čaji s farníkmi ktovieako zbožne nedržal.

Otec William položil obidve dlane na Francisovu ruku spočívajúcu na zábradlí.

„Povedzte mi, čo vás priviedlo do Božieho domu o druhej ráno?“ spýtal sa. „Možno vám budem môcť ponúknuť dajaké praktickejšie odpovede ako ten hore.“ Na okamih zdvihol pohľad ku krížu nad nimi.

Otec William bol veľmi múdry muž a veľmi skúsený v otázkach srdca. Keď Francis opustil vlastný otec, do jeho života vstúpil otec William.

Francis sa napokon uvoľnil a takmer hodinu sa mu zdôveroval v prítomí prázdneho kostola. Otec William počúval a prikyvoval, keď

opisoval svoje zlyhania, najprv vo vyšetrovanom prípade a potom vo vzťahu k mame a sestre.

„Chcem chytiť toho vraha, to si želim najviac v živote, otče. Je to také zlé? Nemám však nijakú stopu a z prípadu ma odvolali. Moje šance chytiť ho sú teraz ešte menšie.“

„Nie je zlé, ak túžite uspieť v tom, čo robíte,“ odvetil kňaz. „A ak uspejete, určite zachránite ďalšie životy. Motívy, ktoré vedú naše srdcia, nie sú nikdy jednoduché. Altruizmus je zväčša spojený s predstavou vlastnej dôležitosti a my všetci pociťujeme pýchu, čo je hriech, keď robíme niečo dobré a spravodlivé.“

„Rozumiem,“ prikývol Francis. „A verím, že ak uspejem v práci, naša komunita bude bezpečnejšia. Lenže teraz to nemôžem ovplyvniť. Sme v slepej uličke a vrah určite znova udrie.“

„Nikdy sa nevzdávajte, chlapče. Ak v srdci cítite, že konáte správne, potom v tom pokračujte a neustúpte iba preto, čo by si o vás mohli pomyslieť ľudia. Dôležitý je iba názor Boha, nikoho iného.“

„Myslíte tým, že mám pokračovať navzdory všetkému?“

„Presne to tým myslím.“ V hlase otca Williama znelo odhodlanie a Francis z neho načerpal silu. „Pozdravte sestru a ja poviem vašej mame, keď ju zajtra uvidím, že k nej prídete.“

Kňaz pokľakol v chórovej lavici, jeho ruky stále spočívali na Francisových.

„Domine Iesu, dimitte nobis debita nostra, salva nos ab igne inferiori...“

Zachráň nás od pekelného ohňa.

Teraz sa už nevzdá.

RORY

Prevzal velenie. Sullivana odvolali. A došlo k ďalšiemu útoku.

Hoci tentoraz ho vyrušili. Obeť stále žila – len tak-tak – a Rory vyčkával pred nemocničnou izbou, kedy ju bude môcť vypočuť. Lekári trvali na tom, že muž nie je schopný vypovedať, ale také reči Rory už počul aj predtým. Rozhodol sa čakať, no keď sa prechádzal po tlmene osvetlenej chodbe, cítil sa trochu nevoľno.

Bol to záchytný bod, na ktorý čakali. Obeť, ktorá prežila, čerstvé miesto činu, lebo vraha vyrušili v práci, a opitý párik vo vyšetrovacej miestnosti na John Street, ktorý si, dúfajme, pamätá, na čo natrafil. Vytiahol z postelí celý tím, aby využili šťastnú náhodu. A hoci si to veľmi nerád priznával, pomoc bývalého šéfa by sa zišla.

Jedno však bolo isté. Teóriu o Iwaovi to celkom rozbilo. Pred jeho domom trčali celú noc dvaja policajti a potvrdili, že z neho neodišiel.

Poslal správu Francisovi. Zastihla ho, keď odchádzal z kostola.
Býva tam, alebo čo?

O pätnásť minút sa k nemu Francis v čakárni nemocnice pridala. Rory hodil do kávomatu pár mincí a podal bývalému šéfovi kartónový téglík s kávou.

„Nemal by som tu byť, Rory. Ak to Bradshaw zistí...“ Francisov tón bol pochmúrny, s očividným logickým záverom.

„Nezistí. A dve hlavy sú lepšie ako jedna.“

Rory zapríčinil, že Francisu z prípadu odvolali. Uvažoval, ako sa Francis zachová, keď sa ich úlohy vymenili. Viac-menej rátal s tým, že ho niekam pošle, keď sa najbližšie uvidia. Francis namiesto toho unavene klesol na nepohodlnú červenú umelohmotnú stoličku a počúval Roryho informácie.

„Môžem ti povedať len svoj názor. Rozhodovať budeš musieť ty. Čo ti vravel lekár?“ Po tom predchádzajúcom zlostnom výbuchu mu už tykal. Na tykanie prešiel aj Rory.

„Je to vážne,“ odvetil Rory. „Ten muž – volá sa Dan Carter – má ťažký otras mozgu a ten sviniar už urobil rad hlbokých rezov, ktoré spôsobili značnú stratu krvi. Carter mal očividne celotelové tetovanie, a keby neboli prišli naše opité hrdličky, mohlo sa to skončiť naozaj príšerne.“

„Chýba mu nejaké tetovanie?“

„Lekár povedal, že rezy viedli okolo celého okraja...“

„Presne ako okolo Armstrongovho tetovania.“

„... a vrah začal sťahovať pokožku zvrchu pleca. Časť tetovania vraj museli odrezať a nahradiť ho transplantátom z Carterovho stehna.“

Francis sa zachvel presne ako Rory, keď mu chirurg vysvetľoval otrasné podrobnosti.

„Kedy s ním budeme môcť hovoriť?“

„Lekári to zatiaľ neodporúčajú.“

Na chodbe sa ozvali kroky a vošla sestra.

„Sú vnútri,“ prehodila.

„Ďakujem,“ odvetil ženský hlas.

Do čakárne vošla Marni Mullinsová, vlasy rozstrapatené, líčenie rozmazané.

„Čo tu robíš?“ spýtal sa Francis.

„Vtipné,“ utrúsila Marni. „Myslíš, že som nadšená, keď ma o štvrtéj ráno vytiahli z postele, aby som vám pomohla? Nemocnice nie sú moje obľúbené miesta.“

Vyzerala vykoľajená.

„Ja som jej zavolať,“ vysvetlil mu Rory. „Chcem, aby sa pozrela na tetovanie obete. Zdá sa, že vrah sa ponáhľal, a potrebujeme zistiť, kto by mohol byť jeho ďalšou obeťou.“

„Tak potom ďakujem, že si prišla,“ poznamenal Francis a Rory si uvedomil, že sa k nej mal správať zdvorilejšie.

Francis vstal, pristúpil k nej a položil jej ruku na rameno. Roryho prekvapilo, ako sa vzápätí zmenila atmosféra. Rýchlo začal vysvetľovať Marni, čo sa stalo.

„Koľko tetovačov sa zúčastnilo na tej výstave?“ spýtal sa Francis a znova si sadol.

Marni sa na okamih zamyslela. „Desať.“

Rory vytiahol z vrečka notes.

„Nadiktujte mi ich mená,“ požiadal ju.

Marni odpočítavala na prstoch. „Iwao, Klem, Glover, Leonová, Bones, Leicester, Jankovská, Mason, Priest a...“ Nevedela si spomenúť na posledné meno a pošúchala si čelo. „Katalóg som nechala doma... Počkajte, bolo to ďalšie dievča.“ Sadla si oproti Francisovi. „Mám to. Petra Danielliová. Talianka, pracuje v Miláne.“

„A čie práce vrah doteraz zobral?“

„Evana Armstronga tetoval Jonah Mason,“ pripomenul Francis. „A rameno Giselle Connellyovej robil Bartosz Klem.“

„Tetovanie Jema Walsha bolo od Ricka Glover,“ dodala Marni.

„Čo v zásade znamená, ak je naša teória správna, že tetovanie Dana Cartera pochádza od niektorého z tých ďalších,“ vyhlásil Rory a poklepal ceruzkou na zoznam, ktorý práve napísal.

„A ak nie je od nikoho z nich?“ spýtala sa Marni.

Rory pokrčil plecami. „Vaša teória sa zrúti.“

„Teraz však máme dvoch svedkov a obeť, ktorá prežila,“ poznamenal Francis. „Majú informácie a pri troche šťastia nám to pomôže toho sviniara nájsť.“

Dvere sa otvorili a dnu vošiel vysoký muž v košeli s krátkymi rukávami a so stetoskopom okolo krku. Keď sa na nich zahľadel, vyzeral takmer rovnako unavene ako Rory.

„Kto tu tomu velí?“ spýtal sa.

Francis kývol smerom k Rorymu.

„Pán Carter sa prebral, no nie je celkom pri zmysloch. Dám vám päť minút, potom musí odpočívať.“

„Bude v poriadku?“ spýtala sa Marni.

„To nám povie až neskôr röntgen mozgu – utrpel ľahké zranenie hlavy, pravdepodobne pri páde,“ odvetil chirurg. „Rezy boli iba povrchové. Tie sa zahoja, transplantát však zanechá jazvy.“

„Aj psychické, aj fyzické,“ zamrmľal Rory.

„To už nie je môj odbor,“ odvetil chirurg. „Poďte za mnou.“

Dan Carter ležal v súkromnej izbe na konci chodby, kde čakali. V bledom svetle svitania pôsobila celá izba sivo, dokonca aj biele prikrývky a obväzy, do ktorých bola najnovšia obeť zavinutá. Po jeho tetovaní ani stopy – z tela videli len tvár, krk a ruky. Jednu mal v slučke na hrudi. Tvár zaliata neprirodzeným potom sa mu sinavo leskla.

Keď chirurg odišiel, Marni pristúpila k posteli.

„Ahoj, Dan.“

„Ahoj, Marni,“ odvetil. Hovoril pomaly, ešte omámený liekmi. „Čo tu robíš?“

„Pomáham týmto chlapíkom,“ kývla cez plece na Roryho a Francisu.

*Ona ho pozná? Tá tetovacia komunita je naozaj neprirodzene sprí-
buznená.*

„Polícii?“ spýtal sa Dan.

Marni prikývla. „Môžeš mi ukázať kúsok tetovania, Dan?“

„Jasné.“ Hlavou kývol na ruku, ktorú nemal v slučke.

Marni mu jemne vyhrnula rukáv nemocničnej pyžamy a odhalila žiarivo sfarbené japonské rukávové tetovanie. Chvíľu ho skúmala.

„Úchvatné! Petra Danielliová?“

„Áno. Stosedemdesiat hodín s ňou. Ale teraz...“ Skľúčene zmlkol.

Francis prešiel na druhú stranu postele. „Dan, môžete nám presne povedať, čo sa stalo?“

Carter sa zamračil a nechal spadnúť rukáv nemocničnej pyžamy na zápästie.

„Pokúsim sa. Bol som v bare Victory s partiou kamošov.“

„Ich mená?“ spýtal sa Rory.

„Pete. Bol tam Pete, myslím. Nie, nie, nie Pete...“ Oči sa mu zatvárali.

„Netrápte sa tým. Pamätáte sa, kedy ste odišli?“

„Nie. Všetci sme boli vonku... Bolo už po záverečnej. Fajčil som cigaretu.“

„Odchádzali ste ešte s niekým?“

„Nie, nemyslím.“

„Videli ste na uliciach nejakých ďalších ľudí?“

Dan bezradne pokrčil plecami.

„Čo sa stalo?“ naliehal znova Francis.

Carter pokrútil hlavou. „Je mi ľúto. Mám totálne okno. Potom, čo sme stáli pred barom, sa už na nič nepamätám.“

„Lekár povedal, že vás asi omámili, možno éterom, a potom ste spadli na zem a udreli si hlavu. Na čo si spomínate, keď ste sa prebrali?“ spýtal sa Rory pri nohách postele.

„Vrieskala tam nejaká žena a nado mnou sa skláňal chlap. Pýtal sa, čo je so mnou. Mal som vyzlečenú košeľu a zvíjal som sa od bolesti. Bolo mi strašne zima a krvácal som. Cítil som, ako mi po ruke steká teplá krv.“

„Všimli ste si niečo na útočníkovi?“

„Bol preč. Ten chlap niekoľko ráz napomenul ženu, aby nevrieskala. Zavolali sanitku a ja som znova omdlel.“

„To je všetko, čo si pamätáte?“

Carter zavrel oči. Dvere sa otvorili a vošla sestra.

„Stačilo, páni. Pán Carter musí odpočívať.“

„Ďakujeme, Dan,“ ozval sa Rory. „Zajtra sa s vami prídeme znova porozprávať. Možno si ešte na niečo spomeniete.“

Dan otvoril oči. „Ešte čosi. Neviem, či sa na to pamätám, alebo si to predstavujem.“

„Hovorte,“ posmelil ho Francis. Rory počul napätie v jeho hlase.

„Je to iba taká hmlistá predstava... Pred tvárou sa mi pohybujú ruky v bielych latexových rukaviciach. A cez tie rukavice vidím na chrbtoch rúk čosi ako tetovania. Tmavočervené, veľké tetovania. Niečo podobné ako ruže...“ Pokrčil plecami, zabudol na ranu a mykol sa od bolesti.

„Chodte už,“ vyzvala ich sestra. „Príďte zajtra.“

MARNI

Ruže. Jedno z najbežnejších tetovaní na ktorejkoľvek časti tela. Mar-ni dávno prestala rátať, koľko ich sama urobila. Aj keď sa ten či onen umelec špecializoval na kmeňové alebo černošské tetovania, všetci tetovali aj ruže. Ale tetovania na chrbtoch rúk sú zriedkavé. Osobne nepoznala nikoho s takými ružami a s úľavou si vydýchla.

A čo keby pohľadala na internete? Možno by našla muža s ružami vytetovanými na chrbtoch rúk. Musí sa o to pokúsiť. Dan Carter mal šťastie, no ďalší človek, ktorého si vrah vyberie, ho už nemusí mať. Ak sa vrahovi nepodarilo získať tetovanie Petry Danielliovej, zameria sa na ďalšie z jej tetovaní alebo prejde k inému umelcovi v zozname? Zachvela sa, na rukách jej naskočila husia koža.

Bola hore od štvrtej rána, keď ju zavolali do nemocnice. Až do sied-mej premáhala narastajúci strach, ktorý ju prepadal zvyčajne po polno-ci. Úrady ju vždy vynervovali, a keď zadriemala, predstavovala si, že je znova v tmavej väzenskej cele, steny sa okolo nej uzatvárajú, strop nad ňou visí ako závažie. S trhnutím si sadla. Znova zavrela oči, ale opäť sa to zopakovalo. Keď napokon hlboko zaspala, nebol to upokojujúci spánok, prebudila sa napoludnie podráždená a unavená. Chvalabo-hu bola nedeľa, dnes nepracovala. Ale predstava rúk s vytetovanými ružami, ktoré držia nôž, ju napokon donútila ísť do štúdia. Ten vrah ubližuje ľuďom, ktorých pozná. Musí niečo urobiť, aby ho zastavila.

Zdalo sa, že Sullivan a Mackay nijako nepokročili. Mali len skromné forenzné dôkazy a nijakého podozrivého. Tie nové informácie však môžu byť veľmi dôležité. Nepoznala nikoho miestneho s ružami na rukách, takže vrah mohol prísť do mesta odinakiaľ. Evana Armstronga zabil počas tetovacej akcie a Jema Walsha o pár dní neskôr. Usadila Peppera so psím suchárom pod stôl a otvorila laptop. Keď sa naštartoval, napísala do googlu *Tetovacia akcia v Brighstone 2017*. Mohol sa na nej zúčastniť vrah? Mohol. A ak áno, bola reálna šanca, že ho tam niekto vyfotografoval. Na internete boli doslova tisíceky záberov, a ak si niekto, napríklad ona, nájde čas, aby ich preskúmal, mohli by tú sviňu vypátrať.

Rýchlo poslala mail Thierryemu, Charliemu a Noaovi, požiadala ich, aby urobili to isté, bola však nedeľa, čas obeda. Ešte sa asi v posteli liečia z opice alebo si v krčme vyrábajú ďalšiu. To je jedno. Začala prechádzať obrázky v počítači, hľadala zábery rúk a ruží. Všetci tetovači mali pri práci natiahnuté čierne latexové rukavice, na mnohých fotografiách boli ruky ich zákazníkov, a keď tetovač nepracoval, rukavice mal dolu. Uvažovala, či vrah je naozaj tetovací umelec, alebo iba zberateľ.

„Božemôj, Pepper, pozri, koho som objavila!“

Pepper zavrčal, keď začul svoje meno. Marni zaujali fotografie tetovača, s ktorým sa stretávala minulý rok. Napokon z toho nič nebolo, ale bol to milý chlapík a stále ho pokladala za priateľa.

„A tu som ja, pracujem na Stevovi.“

Peppera to nezaujalo, ale Marni študovala fotografiu dobrú minútu. Pred stánkom stál rad zákazníkov, dívali sa, ako vrství farbu na chrbát tigra. Mohol by byť niektorý z nich mužom, ktorého hľadá? Zastavil sa vrah pred jej stánkom a pozoroval ju pri práci? Po chrbte jej prebehli zimomriavky. Skontrolovala ruky na obrázku, no nijaké ruže nenašla. Aj tak ju to akosi vyviedlo z miery. Odkopla z nohy topánku a oprela si ju o Pepperov chrbát.

Popoludnie pokročilo, oči mala z dlhého dívania sa na obrazovku unavené. Zopárkrát si urobila prestávku, uvarila si kávu a na chvíľu vzala Peppera von a vyfajčila cigaretu. Videla už mnoho potetovaných rúk, ale zatiaľ nijaké ruže. Možno je to zbytočná námaha. Možno ten zlodej tetovaný vôbec nebol na akcii. No ak bol, musí preskúmať viac než sedemtisíc návštevníkov a dúfať, že je medzi nimi, alebo konkrétnejšie, jeho ruky, ak ich kamera zachytila.

Nikdy nevidela toľko potetovaných rúk. Väčšina z nich boli rukávové tetovania, ktoré sa ťahali po celom ramene, alebo kaligrafické nápisy križom cez hánky – LÁSKA, NENÁVISŤ alebo DOBRO, ZLO, OSAMELÝ VLK alebo KEBY BOLO KEBY.

Celý deň bolo zamračené a skoro sa zotmel. Marni zažala stolnú lampu, dôkladne skúmala každú fotografiu z tetovacej akcie. Pepper odľukoval zo spánku, ten príjemný zvuk ju upokojoval. Teraz pracovala pomalšie, zmáhala ju únava, niekedy sa musela vrátiť k tomu istému obrázku dva razy, jej sústredenie ochabovalo. Možno ešte hodinku a ráno bude pokračovať...

Vtom Pepper vystrelil spod stola a hlboko zavrčal. So štekotom vyrazil do prednej časti obchodu, a keď ho Marni pri dverách dobehla, celý sa triasol. Prešľahla ňou panika, prerývane dýchala.

„Hej, Pepper, čo sa deje? Počul si niečo?“

Cez okno vyzerala ulica vonku opustená. Rozpršalo sa a okenné sklo bolo mokré, stekali po ňom pramienky vody. Rozhliadla sa, hľadala vysvetlenie Pepperovho správania. Tam! Pohyb pri dverách o tri bloky ďalej na druhej strane ulice. Tmavá postava miznúca v prítmí. Jastrila na to miesto, kým jej pred očami nezačali tancovať čierne bodky, no nič iné nezbadala. Boli to dvere obchodu a ten bol zavretý. Vnútri sa nesvietilo a nevšimla si nijaký pohyb.

Naozaj niečo videla, alebo sa jej to iba zdalo? Po tieto dni bola veľmi nervózna – celá tá záležitosť ju úplne vykoľajila, bola ustavične napätá.

„Nič sa nedeje, kamarát,“ upokojovala Peppera. „Asi čajka hľadáca odpadky.“

Obrátila sa a vrátila sa k stolu, ale Pepper zostal pri dverách, stále sa triasol a strážil vchod do obchodu. Keď si sadla, počula, ako skučí a vrčí. Nebol to práve najbystrejší pes a nemala by si všímať jeho hlúpe fantazírovanie, no vyviedlo ju to z miery a ruky na klávesnici sa jej triasli. Odkedy našla telo, zapletala sa do prípadu čoraz hlbšie. Konala múdro? Bolo takmer pol ôsmej. Ešte polhodinku a pôjde domov.

A keď tých tridsať minút takmer uplynulo, zbadala to. Predlaktie, ktoré tetovali. Tetovačova ruka prekážala vo výhľade na to, čo tvoril.

To však bolo vedľajšie, jej pozornosť upútalo čosi iné. Prestala posúvať stránky. Zákazník mal chrbát ruky tmavočerveno potetovaný. Marni prižmúrila oči, usilovala sa rozoznať, či je to ruža. Klikla, aby obrázok zväčšila.

Tetovanie mohlo zodpovedať tomu, čo opísal Dan Carter. Keď sa však na to uprene, dlho dívala, uvedomila si, že to vôbec nie je ruža.

Nie, v nijakom prípade to nebola ruža.

FRANCIS

Bolo viac než nezvyčajné, aby sa v nedeľu večer zjavil na stanici Bradshaw. Dokazovalo to, aké starosti si robí, aby sa prípad vyriešil. Túži po odlesku slávy vďaka včasnému zatknutiu a nepochybne si uvedomuje, že ak prípad nevyriešia, najväčšmi si to odskáče kariéra náčelníka. Rory sa zdráhavo zveril Francisovi, že ho ustavične otravuje, aby niekoho zatýkal a hľadal proti nemu dôkazy.

„Rozumnejšie je najprv hľadať dôkazy, urobiť závery a potom zatýkať,“ odvetil Francis. „Zabudol všetko, čo sa naučil?“

„Problém je, že dôkazy, ktoré sme doteraz získali, nás neposunuli ďalej,“ vzdychol Rory. „Zopár informácií o typoch nožov a nijaké stopy.“

Sedeli v rozpačitom prímerí vo vyšetrovacej miestnosti, popíjali čaj a preberali udalosti posledných dvadsiatich štyroch hodín, keď dnu vtrhol Bradshaw. Očividne ho zarazilo, keď videl, že nový veliaci dôstojník sa bračkuje so šéfom, ktorého práve odvolal z prípadu.

„Čo tu robíte, Sullivan? Nie je to váš prípad.“

Rory vstal a pozrel sa náčelníkovi priamo do očí.

„Ja som ho zavolať. Momentálne nemá pridelenú nijakú úlohu a rád by som využil jeho znalosti, aby sme analyzovali, čo sa stalo včera v noci. Nemá význam nechať zaháľať dôstojníka, ktorý je schopný spolupracovať.“

Bradshawovi to, chvalabohu, pripomenulo, prečo prišiel v nedeľu večer na stanicu. „Chcem najnovšie informácie, Mackay. O päť minút ťa čakám v mojej kancelárii.“

Keď odišiel, Rory si znova sadol a dopil čaj.

„Chcem ťa späť na prípade, Sullivan.“

Francis pokrčil plecami. „O tom musíš presvedčiť Bradshawa.“

Rory prižmúril oči. „Nie. *My dvaja* ho o tom musíme presvedčiť.“

Francis zaklopal na dvere Bradshawovej kancelárie a vošiel. Srdce mu búšilo a adrenalín mu rozdrnčal nervy. Rory mu šiel v päťách.

Bradshaw čítal hlásenie a nezdvihol hlavu.

„Sadni si, Rory.“

Francis zakašľal. To stačilo, aby si Bradshaw uvedomil, že Rory neprišiel sám.

„Čo tu robíte – požiadal som Roryho, aby ma informoval o najnovšom vývoji. Vás som nepozval, alebo áno?“

„Je potrebné, aby ste mi vrátili velenie.“

Rory nahnevane pohodil hlavou. „Čo, došľaka...? Tak som to nemyslel.“

„Som dôstojník s najvyššou hodnosťou na oddelení. Mal by som ten prípad viesť.“ Francis sa obrátil k Rorymu. „Chceš ma späť na prípade? Potom budeš pracovať pre mňa. Je ti to jasné?“

Bradshaw chcel niečo poznamenať, no Francis si ho nevšímal a pokračoval.

„Minulú noc sme mali šťastie, naozaj obrovské šťastie. Dvojica, ktorá sa po záverečnej vracala domov z krčmy, vyrušila zloдея tetovaní pri práci. Samozrejme ušiel. Ale nechal nám muža, ktorý prežil, a dvoch svedkov. Nedovoľme, aby ich svedectvo vyšlo nazmar.“

„Rory zvládne tú informáciu bez vašej pomoci.“

„Obetou útoku bol muž, ktorý sa volá Dan Carter. Mal celotelové tetovanie od talianskej umelkyne Petry Danielliovej. Patrí

k tetovačom, ktorí vystavovali v londýnskej galérii. To jednoznačne potvrdzuje teóriu, že vrah zbiera tetovania od exkluzívnej skupiny umelcov. Teóriu, ktorej ste ani vy, ani Rory neverili. Je načas, aby ste priznali, že som mal pravdu.“

Bradshaw prižmúril oči, pozeral z jedného na druhého. „Tak dobre, čo ďalšie ste ešte zistili, Sullivan?“

„Útočník obrezal tetovanie a predpokladáme, že použil nôž s krátkou čepeľou. Potom vymenil nože a začal sťahovať pokožku z Carterovho pleca. Použité nože sú určite podobné, aké použil pri Evanovi Armstrongovi, hoci nemáme možnosť zistiť, či boli naozaj tie isté. Spôsob rezania naznačuje, že zamýšľal stiahnuť celý telový oblek v dvoch kusoch – prednom a zadnom –, keby ho neboli vyrušili.“

„Telový oblek?“

„Japonský štýl tetovania, ktoré pokrýva celý trup, ruky a nohy.“

„Preboha!“

„Pán Carter nám toho veľa nepovedal, pretože ho napadli zozadu a omdlel. Pamätá si však jednu vec, keď mal jasnú chvíľu. Vrah mal na rukách biele latexové rukavice a Carter cez ne videl, že ten chlap mal na chrbtoch oboch rúk tetovania, tmavočervené, pravdepodobne ruže.“

„Takže by mohol potvrdiť jeho totožnosť.“

„Poradil som Mackayovi, aby poslal Hollinsa a Hitchinsa na prieskum. Musia hľadať ľudí s podobnými tetovaniami. Zajtra navštívia všetky miestne tetovacie štúdiá a povypytujú sa, či niekto robil tetovania, ktoré sa zhodujú s Carterovým opisom. Som presvedčený, pane, že sa nám podarí nájsť dajaké záchytné body.“

„Že sa Rorymu podarí nájsť dajaké záchytné body, Sullivan. A čo tá dvojica, čo povedali?“

„Zapadli do priechodu medzi domami vo štvrti Lanes, hľadali súkromie. Nedívali sa ďalej do uličky, no vrah, ktorý ich pravdepodobne pokladal za hrozbu, prebehol okolo nich a zmizol. Potom za-

čuli v diaľke stonanie a muž to šiel preskúmať. V podstate zachránili Carterovi život.“

„A čo útočník? Čo videli?“

„Nie veľa. Niesol veľkú tašku – takmer ňou zrazil dievča na zem – a na hlave mal bejzbalovú čiapku stiahnutú hlboko do tváre. Bol vyšší ako svedok, najmenej stoosemdesiat centimetrov. Jeho hlas nepočuli a bola priveľká tma, aby si všimli farbu jeho vlasov alebo očí.“ Francis pokrčil plecami. „Ale Carterova informácia by nás mohla výrazne posunúť dopredu.“

Bradshaw zopol ruky na stole. „Takže myslíte, že by som vás mal znova dosadiť do funkcie? Rory bez vás odviezol slušnú prácu a to, čo ste práve povedali, na tom nič nemení.“

„Odstúpiš, Rory?“ spýtal sa Bradshaw, neobťažujúc sa jemnosťkami.

„Nie, pane,“ odvetil Rory. „Napokon, som oveľa skúsenejší dôstojník.“

„Ťažké rozhodnutie,“ zamrmal Bradshaw.

Očividne bolo ťažšie sa rozhodnúť, čo bude lepšie pre jeho kariéru, ako vyriešiť vraždy. Francis to pokladal za nedôstojné.

Bradshaw prešiel k oknu, obrátil sa im chrbtom a vyzrel von.

„Prípád má na starosti Rory. Vy si vezmete do konca týždňa voľno, Sullivan. V pondelok vás znova uvediem do funkcie.“ Ani sa im nedokázal pozrieť do očí.

„Ďakujem, pane,“ vyhrkol Rory. „Rozhodli ste sa správne.“

Podrazák úlisný.

Francis už nemal čo povedať.

„Keďže vieme, na čiu prácu sa vrah zameriava, mali by sme ho vyľákať z úkrytu,“ vyhlásil Rory.

„To, čo navrhuješ, je úskok,“ poznamenal Francis. „Chceš využiť potenciálnu obeť ako návnadu.“

„Sklapni, Sullivan!“

„Je absolútne nemorálne, aby sme postupovali takým spôsobom.“

Bradshaw naňho zagánil. Francis uvažoval, či nezašiel príďaleko. Takto mu nikdy prípad nevráti.

„Vy si myslíte, že by sme sa mali spoliehať iba na tušenie založené na Carterovej zahmlenej pamäti o akejsi pochybnej ruke?“ spýtal sa pohrdavo Bradshaw.

„Smiešne,“ uškrnul sa Rory.

Francis pocítil vo vrecku známe vibrovanie zmeškaného hovoru.

„Doteraz je to naša najlepšia stopa,“ odvetil.

„Mackay, urob, čo pokladáš za správne, a informuj ma.“

„Áno, pane.“

Telefón vo Francisovom vrecku znova zavibroval.

„A som presvedčený, že keď Rose dokončí prehliadku miesta útoku, budeme mať kopu forenzných dôkazov. Sústreď sa na to.“

„Áno, pane,“ prikývol Rory.

„Dobre, Mackay, ty a tvoj tím máte presne dvadsaťštyri hodín na to, aby ste mi priniesli niečo hmatateľné. Nezababri to, seržant. Druhé šance nedávam.“

„Nebojte sa, pane.“

„Sullivan, nechcem vás tu vidieť, kým vám nepridelím ďalší prípad.“

Len čo vyšli z kancelárie, Rory rýchlo a bez slova zamieril ku schodom. Francis bol priveľmi nahneváný, aby ho zastavil. Obrátil sa chrbtom a vytiahol z vrecka telefón. V ruke mu znova zavibroval – niekto s ním chce zúfalo hovoriť.

Mal tam esemesky. Všetky od Marni Mullinsovej. Otvoril najnovšiu a obrazovku zaplnil obrázok. Ruka. Potetovaná ruka.

Tetovanie nebolo ruža.

Tmavočervené, výrazné čierne obrisy, čierne tieňovanie.

Francisovi trvalo niekoľko sekúnd, kým si obrázok premietol v myslí, a potom to zbadal. Bolo to ľudské srdce, anatomicky presné a pulzujúce. Kvapkali z neho tmavé potôčky krvi.

Je to ruka vraha?

MARNI

Keď prišla Marni na stanicu, Angie Burtonová ju zaviedla do vyšetrovacej miestnosti. Cestou po schodoch s ňou takmer neprehovorila, dávala Marni jasne najavo svoju nadradenosť. Marni to bolo jedno. Bola na to zvyknutá – istá časť obyvateľstva sa pozerá na ľudí s tetovaním zvrchu.

Rory Mackay ju zaviedol k prázdному stolu, kde vytiahla laptop.

„Francis vravel, že ste našli nejaké obrázky, na ktorých by mohli byť útočníkove ruky,“ prehodil.

Marni sa rozhladla. „Nie je tu?“

„Nepovedal vám?“

„Čo?“

„Zvolal tlačovú konferenciu napriek náčelníkovmu zákazu, tak ho za to odvolali z prípadu.“

„Videla som ju. Presne to bolo potrebné. Za to ho nemali odvolať.“

„Áno, no do mesta sa nahrnuli novinári. Teraz sú to očividne vraždy, zloděja tetovaní. Najvyšší zúria.“ Zrazu zmenil tému. „Ukážte mi tie obrázky.“

Marni prebehla súbory a otvorila obrázkovú galériu.

Rory sa uprene zadíval na zväčšenú fotografiu tetovania ľudského srdca na obrazovke. Marni z neho nespúšťala pohľad. Poslednú hodinu strávila civením na obrázok – nechcela sa naň pozeráť znova.

„Videli ste už niečo podobné predtým?“ spýtal sa Rory a prestúpil z nohy na nohu.

„Iste. Ľudské srdcia sú bežné, najčastejšie na hrudiach. Vždy som ich videla na zvyčajných miestach. Nespomínam si, že by som ich videla na chrbte niečej ruky.“

„Myslíte si, že toto tetovanie mohol Dan Carter vidieť cez útočnú rukavicu?“

Marni pokrčila plecami. „Možno. No iste existujú stovky ďalších ľudí, ktorí majú na chrbtoch rúk vytetované niečo podobné.“

„Nepripadá vám tá práca povedomá?“

„Vôbec nie. Ale poslala som ten obrázok mailom Thierryemu, Charliemu a Noaovi, či ho oni niekde nevideli. Takto by sme sa dopátrali k chlapíkovi, ktorý ho tetoval. Túto fotografiu urobili na akcii – takže patrí k tetovačom, ktorí sa na nej zúčastnili.“

„Koľko ich bolo?“

„Okolo tristopäťdesiat.“

„Skvelé.“

„Takmer polovica z nich však boli ženy.“

Rory sa znova zadíval na obrázok. Mala pravdu – ruky tetovača boli veľké a svalnaté, so silnými predlaktiami, ktoré vytrčali z čiernych rukavíc. Obrázok nebol dosť veľký, aby zachytil jeho tvár, no videli tričko, ktoré mal na sebe – tričko so skupinou Iron Maiden, jeho čierny podklad časom vybledol do tmavosivej.

„Angie, Tony, poďte sa na to pozrieť.“

Obaja podišli k Marni a zahľadeli sa jej cez plece na obrazovku. Hitchins tlmene zahvízdal.

„Nechutné,“ prehodil.

„Angie, prines pamäťovú kartu. Potom nájdí zhodu s chlapíkom, ktorý tetoval s umelcami na akcii.“

„Jasné, šéfe,“ odvetila Angie a zamierila k svojmu stolu. Vzápätí sa vrátila a bez opýtania strčila pamäťovú kartu do boku Marninho laptopu.

„Stiahnite ich, prosím.“

Marni jej tón nepodráždil.

„To bude ako hľadať ihlu v kope sena,“ poznamenal Hitchins.

„Tak sa do toho pusťte.“ Rory sa obrátil k Marni. „Ďakujem, že ste nám ich priniesli, pani Mullinsová. Ak budeme ešte niečo potrebovať, ozveme sa.“

Angie vytiahla natiahnutú pamäťovú kartu z laptopu a Marni si uvedomila, že ju prepustili. Výborne. Už nepotrebujú ani ju, ani Francisa. Pripadalo jej viac než nespravodlivé, že Francisa odvolali z prípadu za to, že iba upozornil ľudí na nebezpečenstvo, no viac-menej sa to dalo od polície očakávať. Ak už nepotrebujú jej pomoc, nebude im ju ponúkať. Radšej by však mali chytiť toho mizerného šialenca, skôr ako znova zaútočí.

Keď prišla domov, Alex pozeral futbal. Bolo pol dvanástej, ale všimla si, že je oblečený – na sebe mal úzke čierne nohavice a roztrhané tričko s portrétom Boba Marleyho –, takže plánuje ísť von.

„Kam sa chystáš?“ spýtala sa, keď si k nemu prisadla na pohovku s pohárom vína a s vreckom zemiakových lupienkov.

„Livin priateľ organizuje večierok pred odchodom do cudziny.“

„To znie dobre.“

„Môžem vziať pivo?“

„Máme nejaké?“

Alex pokrčil plecami, nezaujímalo ho to natoľko, aby odtrhol zrak od televízora a zistil si to.

Marni sa napila vína, futbal si nevšímala. Dnes už strávila pred obrazovkou dosť času. Keď Alex odíde, dožičí si dlhý horúci kúpeľ. Oprela sa o vankúše a zavrela oči.

„Mami!“

S trhnutím si sadla, víno jej vyšplechlo na kolená a susedný vankúš.

„Nieкто zvoní!“

„Tak choď otvoriť.“

Alex sa zamračil, ale napokon sa zdvihol z pohovky. Marni utrela rozliate víno rukávom. Dúfala, že to nie je Thierry.

„To je pre teba – ten policajt!“ zakričal Alex z haly. „Už idem. Uvidíme sa zajtra.“

„Zostaneš cez noc?“

„Pravdepodobne.“ Alex strčil hlavu do dverí. „Aj keby som prišiel, budeš už spať.“

Vstala a ešte ho stihla pobožkať na líce. V hale stál Francis Sullivan – jeho nečakaná návšteva ju na okamih vyviedla z miery. Keď sa dvere za Alexom zabuchli, pozvala ho do obývačky.

„Ahoj. Poď ďalej.“

Keď Francis vošiel do izby, Pepper vzrušene zaštekala a zdvihol sa od kozuba, aby mu oňuchal nohu v nohavici. Francis si ho nevšímal.

„Ospravedlňujem sa, že som prišiel tak neskoro, no Rory mi práve poslal tieto obrázky a myslel som, že by si ich chcela vidieť.“

Aspoň jeden člen tímu oceňuje jej úsilie. Vtom si spomenula, že už prípad nevyšetruje.

„Povedal mi, že ťa odvolali z prípadu.“

Francis položil laptop na konferenčný stolík.

„Oficiálne áno. Ja ho však pokladám stále za svoj.“

„Vino?“

Na okamih zaváhal. „Radšej nie,“ zamrmľal napokon.

Nevšímala si jeho odpoveď a priniesla mu pohár. Potom si naliala aj ona a sadla si vedľa neho na pohovku.

„Pozri sa na tieto,“ vyzval ju. „Tento tetovač pravdepodobne pracoval na mužovi, ktorý je podľa nás podozrivý.“

Marni študovala fotky, ktoré sa zjavili na obrazovke. Bolo tam niekoľko záberov svalnatého tetovača pracujúceho na množstve rozličných zákazníkov. Na niektorých bol vo vyblednutom tričku a predvážal silné predlaktia s kmeňovými tetovaniami.

„Och áno,“ prikývla Marni. „To tričko je rovnaké ako na obrázku, ktorý som našla. Netrvalo vám dlho, kým ste ho objavili.“

„Rory na to nasadil celý tím. Výhoda ľudskej sily. Volá sa James Diamond. Počula si o ňom?“

Marni pokrútila hlavou. Nepoznala meno ani muža na obrázku. „A čo bude ďalej?“

„Spojíme sa s ním a zistíme, koho tetoval na akcii. A tak by sme mali nájsť nášho vraha.“

„Možno. Ak Dan naozaj videl cez rukavicu srdce.“

„Isteže. A ak nie, sme opäť na začiatku.“

„Kde pracuje?“ spýtala sa Marni.

„V štúdiu v Guildforde. Nechceš si urobiť zajtra dopoludnia výlet?“

„Myslela som, že ťa odvolali.“

„S touto verziou vyšetrovania Bradshaw nesúhlasí. Rory sa bude riadiť Bradshawovými príkazmi. Deň či dva sa k tomuto nedostane.“

„Vážne?“

„Môžeme mu vypáliť rybník. Stále som odhodlaný ten prípad vyriešiť a toto by mohla byť dôležitá stopa.“

Francis Sullivan si musí niečo dokázať.

„Pravdaže pôjdem s tebou. Je aj v mojom záujme dostať toho vraha pod záмок, keďže pravdepodobne poznám polovicu jeho obetí.“ Napila sa vína a na chvíľu sa zamyslela. „Takže tie hodiny strávené pri počítači sa vyplátili.“

„To je základ dobrej policajnej práce. Nenechať kameň na kameni. Neprestajne preverovať podrobnosti.“

„Nudné.“

„No stojí to za to, keď vďaka jednému drobnému detailu napokon objasníš celý prípad. Môžeš nájsť jediný vlas, ktorý sa zhoduje s vlasom vraha alebo obeť, môžeš odhaliť jediný záber z bezpečnostnej kamery, ktorý dokáže, že čiesi alibi je klamstvo – nech je to čokoľvek, nabudí ťa to.“

„Rozumiem. Ako keď ja robím veľmi podrobné tetovanie. Stovky lupienkov chryzantém, skoro všetky rovnaké. A po dokončení je úžasné pozorovať zákazníka, keď ho prvý raz vidí v zrkadle.“

„Za predpokladu, že sa mu výsledok páči,“ podpichol ju.

Jeho záblesk humoru ju prekvapil. Nepoznala ho veľmi dlho, no po prvý raz zažila, že vtipkuje na jej účet.

„Prečo si vždy taký vážny?“ spýtala sa, mysliac nahlas.

„Čože?“ Vyzeral úprimne prekvapený.

„Vážny. To bola prvá zábavná vec, akú som od teba počula. A nebola až taká zábavná.“

„Máš pravdu.“ Tie slová tentoraz sprevádzal úprimný úsmev a Marni nečakane zadúfala, že ho uvidí znova.

Prí! Toto nie je cesta, ktorou by si sa chcela vydať.

Vystrela sa a pozrela na hodinky. Bolo po polnoci a zatúžila po cigarete. Kvôli Alexovi doma nefajčila.

„Dala by som si vonku cigu. Nechceš si natiahnuť nohy?“

„Jasné.“

Vonku v záhrade si zapálila a hlboko vdýchla. Vnímala, že Francis ju pozoruje.

„Dáš si?“ ponúkla mu balíček a takmer odpadla, keď k nemu vystrel ruku.

„Nefajčil som, odkedy som vyšiel zo školy,“ prehodil a jednu si pomaly vytiahol.

„Chceš povedať, že si si naozaj zapálil?“

„Iba jednu,“ uškrnul sa žalostne.

„Potom v skutočnosti ďalšiu nechceš.“

„Niečo sa ti mihlo na tvári, keď si si potiahla. Spokojnosť. Úľava. Pôžitok. Chcem zistiť, čo to bolo. Nazvi to výskum.“

Francis očividne nezažíval uspokojenie ani pôžitok, keď fajčil svoju druhú cigaretu v živote. Počas nevyhnutného záchvatu kašľa ju pustil na zem a musel si čupnúť. Marni premohol smiech rovnako

ako Francisa kašlel a na okamih sa nazdávala, že sa povracia. Pepper, ktorý sa k nim pridala, sa rozštekala a behala po malej záhrade, akoby zbadala mačku.

„Chutila?“ Marni dofajčila a zahasila cigaretu v malom kvetináči s pieskom na kraji záhrady.

Francis si odkasľal, chcel si prečistiť pľúca.

„Ďalšiu mi už nikdy nedaj. Nikdy.“ Hlas mal drsný a chrapľavý.

„Nedám. Bolo to pľutvanie dobrou cigaretou.“

Stála pred ním a mimovoľne mu odhrnula vlasy z čela. Keď mu prešla rukou po spánku, pohľady sa im stretli.

Čo to robíš?

Naklonil sa k nej a Marni cítila, že ňou prešľahlo vzrušenie ako ničivý požiar. Chcela ho pobožkať. Vyzerala, akoby ju aj on chcel pobožkať, akoby sa ju už-úž chystal pobožkať. Z omámenia ich prebralo náhle Pepperovo zavrčanie.

„Čo sa deje, chlapče?“ spýtala sa Marni.

„Tvoj pes je žiarlivý?“

Marni pokrútila hlavou. Aspoň Francis si uvedomil, čo sa práve takmer stalo.

„Zvyčajne nie. O to nejde. Niečo ho vyplašilo. Celý večer sa správal čudne.“

Francis sa rozhlíadal po malej zadnej záhrade.

„Čo je za tým plotom?“

„Malá služobná ulička na prístup z cesty.“

„Nič nevidím. Možno zbadal líšku alebo mačku.“

Čaro sa prelomilo, vrátili sa dnu. Marni ponúkla Francisovi kávu, ale odmietol.

„Radšej pôjdem. Ráno ťa vyzdvihnem a skúsime vypátrať Jamesa Diamonda.“

Keď ho odprevádzala k dverám, opäť ju premáhala túžba pobožkať ho, ale ovládla sa.

Čo sa to, došla, deje?

Keď odišiel, trvalo jej dlhšie než zvyčajne, kým zaspala. Nie pre jej zvyčajné nočné mory, ale preto, lebo si predstavovala, aké by to bolo pobožkať Francisa Sullivana a kam by to mohlo viesť. V duchu si povedala, že to nič neznamenalo. No nemohla zahnať z mysle jednu predstavu. Ako mu padali do čela rozstrapatené vlasy a aké celkom prirodzené jej pripadalo odhrnúť mu ich nabok.

XI

Nemôžem dýchať.

V blave počujem otcov hlas, vyčíta mi zbabranú robotu. Znova a znova. Vždy všetko zbabrem. Vždy všetko urobím zle. Zberateľ mi teraz hovorí to isté otcovým hlasom. Toto sa nemalo stať. Takto to nemôže ísť.

Bojujem o jediný nádych.

Proces. Musím postupovať ďalej. Zabrániť, aby mi preskočilo. Nevzdávať to, kým o tom celom neporozmýšľam. A o tom, čo a ako ďalej.

Proces.

Všetko je zničené. Všetko sa POSRALO.

Vezmem čistý nôž a prudko si zarezem do predlaktia. Cez pavučinu jaziev vystrekne krv. To je jediný spôsob, ako sa dokážem upokojiť. Bolesť ma utišuje a hnev sa vytráca.

Obviažem si ruku a môžem pokračovať v práci.

Držím v rukách pokožku s tetovaním pavučiny. V tomto štádiu je klzká, trocha gumovitá a prsty mi klžu po povrchu, keď ju posúvam po stole a centimeter po centimetri skúmam. Zbožňujem pocit, keď ju cítim pod prstami, mäkkú, poddajnú a vlhkú. Musím si dať rukavice – pred chvíľou bola v sude s chemikáliami. Vlasy a tuk, ktoré boli na nej prilepené, sa čiastočne rozpustili a jej zápach zamaskoval silný pach sulfidu sodného a hydroxidu sodného. Neskôr zaplatím za to, že ruky ostali bez rukavíc. Budem ich mať červené a boľavé, pokožku suchú a popraskanú. Tú bolesť si zaslúžim.

Dnes v noci je mojou úlohou očistiť kožu, odstrániť všetky chlpy a mastnotu, ktoré na nej zostali, aby bola pripravená na vypracovanie.

Väčšina chlpcov je už preč, no po lúhovaní ostávajú ešte drobné chlípky. Odstránim ich „depilovaním“ – zoškrabem ich tupým nožom. Je to chúlостivá operácia. Hrozí riziko, že pokožku poškrabem alebo porežem a to môže zničiť celú prácu. Podstatné je sústredenie. Ani na okamih nesmiem odvrátiť pozornosť, práve preto mi pripadá ten proces taký liečivý. Nesmiem myslieť na nič iné a to mi poskytne čas na upokojenie.

Usilujem sa pobružiť do práce, ale myseľ ma neposlúcha.

Počujem, ako tá žena vrieska, znova a znova. „Je mŕtvy!“ neprestáva kričať. „Je mŕtvy!“ Vtedy však nebol mŕtvy, ani zďaleka, a z dverí na druhej strane ulice pozorujem, ako prichádza polícia a sanitka. Vidím, ako ho odnášajú s kyslíkovou maskou na tvári, plášte majú od krvi. Nie je mŕtvy a to by mohlo byť pre mňa dobré, no mohlo by to byť aj zlé.

Došľaka! Došľaka! Došľaka!

Toto sa nikdy nemalo stať! Pohrdam tou dvojicou. Chceli si to rozdať na ulici ako zvieratá, premohla ich žiadostivosť a alkohol. Priam tým páchli.

Nie! Nie je na pokožke drobný škrabanec? Musím sa sústrediť na to, čo robím, inak zničím celú prácu.

Nemôžem povedať Zberateľovi, čo sa stalo. Ešte nie. Viem, že budem musieť. Viem, že to bude v novinách... polícia prekazila najnovší útok Zlodeja tetovaní. Celé mesto žije v strachu z môjho noža. Práca je takmer hotová. Už len niekoľko mien na zozname a znova sa stratím v nedohľadne. Vie sa o mne a Zberateľ má odo mňa to, po čom najväčšmi túži.

Na druhej strane je dobre, že Dan Carter stále žije. Predpokladám, že neposkytol polícii nijakú užitočnú informáciu. A keď vyjde z nemocnice, zaútočím naňho po druhý raz.

Stále mám na zozname jeho meno.

MARNI

Netrvalo dlho, keď jej svitlo, že dôvod, prečo ju Francis pozval na cestu do Guildfordu, je jej auto. Na druhý deň ráno prišiel do jej domu pešo a vysvetlil jej, že jeho auto patrí policajnému zboru, a keby ho použil na nedovolený výlet, porušil by predpisy.

„Tak ako ja, keď to svoje nepožičiam Alexovi,“ odvetila a z kuchynského pultu schmatla kľúče. Francis veľmi neocenil jej ojazdený Citroën Deux Chevaux ani jej chaotické šoférovanie. Tak či onak, bol zlý pasažier. Len čo vyrazili z Great College Street, Marni si všimla, ako bielymi hánkami zvierajú okraj sedadla. Motor bol hlučný a tlmiče takmer nefunkčné, Marni si priviezla to auto z Francúzska, keď sa s Thierryom presťahovali do Anglicka. Spomienky na šoférovanie po vidieckych cestách lemovaných stromami s Thierryom, ktorý vyspevoval spolu s rádiom, a na piknikový kôš na zadnom sedadle boli jej jedinými šťastnými spomienkami z Francúzska a chcela si ich uchovať čo najdlhšie.

„Toto auto melie z posledného,“ prehodil Francis. „Si si istá, že je bezpečné?“

„Dokonale,“ odvetila. S úsmevom zmenila tému. „Minulá noc bola dobrá, však?“

Francis po nej strelil očami.

„Našli sme tetovača, zabudol si?“ *Myslel si, že naráža na ich takmer bozk?*

Francis sa zahľadel z okna, ale všimla si, že mu očerveneli líca.

Keď dorazili do Guildfordu, husto pršalo, a keď po desiatich minútach našli tetovacie štúdio, Marni bola taká vzrušená, že prehliadla dvojité žlté čiaru pred ním.

„Musíme nájsť parkovisko,“ poznamenal Francis, keď sa chystala nedovolené zaparkovať.

„Si policajt. Určite môžeš parkovať na dvojitej žltej, keď vyšetruješ vraždu.“

Francis ju prebodol pohľadom. „Nie. Byť policajtom neznamená, že môžeš porušovať zákon.“

„Ani parkovať na žltej čiare?“

„Mohol by som to urobiť v naliehavom prípade. Toto však nie je naliehavý prípad, Marni.“

„Myslím, že je. Na slobode je vrah.“

Francis na jej reči nedbal a ukázal na vchod do viacpodlažného parkoviska. Marni mrzuto zaparkovala na voľnom mieste. Desať minút chôdze v daždi, čomu sa mohli vyhnúť, keby nebol taký suchár. Väčšina policajtov, s ktorými sa kedy stretla, by nemala problém zaparkovať na dvojitej žltej.

Ešte väčšmi ju podráždilo, keď zistili, že tetovací salón ešte nie je otvorený. Otrávene stáli na daždi, nakúkali dnu cez okná. Bolo to pekné miesto so všetkým tetovacím vybavením úhľadne usporiadaným v radoch. Marni nikdy nedôverovala lajdácky upratanému štúdiu. Lajdácky tetovač by mohol byť neporiadny, aj pokiaľ ide o hygienu.

Francis zabúchal na sklenené dvere a potom niekoľkokrát zazvonil.

„Skús telefón,“ navrhla Marni. Na sklenených dverách bolo napísané telefónne číslo.

Keď ho vytáčaľ, dvere na ľavej strane obchodu sa otvorili a v medzere sa zjavila hlava muža. Očividne sa práve zobudil. Ruku, ktorou pridržiaľ otvorené dvere, mal potetovanú polynézskymi symbolmi.

„Človeče, máme zatvorené. Prídte popoludní.“ Mal austráľsky prízvuk.

„Ste James Diamond?“ spýtala sa Marni.

„To si píšťe.“

„Ja som Marni Mullinsová.“ Vykročila k nemu.

Otvoril dvere širšie. Mal na sebe iba tričko a boxerky. Ruky a nohy mu pokrýval čierny atrament.

„Poznám vašu prácu – paráda. Zdravím.“

„A toto je detektív inšpektor Francis Sullivan.“

Francis vykročil.

„Výšetrujem nedávne vraždy v Brightone,“ vysvetľil mu.

Diamond vyvalil oči. „Zlodeja tetovaní?“

„Áno. Môžeme ísť dnu a chvíľu sa s vami porozprávať?“

„Počúvajte, kamoš, nemám s nimi nič spoločné.“

„Nie ste podozrivý,“ dodala Marni rýchlo. „Chceme sa vás iba spýtať na jednu fotografiu z tetovacej akcie. Usilujeme sa niekoho identifikovať.“

Diamond si s úľavou vydýchol. „Jasné. Len sa oblečiem a môžeme sa v štúdiu porozprávať.“

O dve minúty sa znova objavil pri dverách obchodu v džínsoch a v čistom tričku. Vošli za ním dnu a Marni sa rozľiadla. Bolo ľahké uhádnuť Diamondovu špecializáciu – vyzeralo to, ako keby vstúpili do exotického baru z päťdesiatych rokov s ratanovým nábytkom a zaoceáňskou výzdobou na stenách. Hľadeli na nich polynézske masky a v zadnej časti obchodu boli vystavené kmeňové symboly.

Ukázali mu fotografiu a on ju niekoľko minút zamyslene študoval.

Marni pozorovala Francisa, ktorý sa rozľiadal po štúdiu s väčším záujmom, ako by bola predpokladala. Uvažovala, či ho to nezačína

prítahovať. Možno ho časom presvedčí, aby sa dal sám potetovať. Uvažovala, čo by si asi vybral, keby sa na to niekedy dal.

„Áno, na toto sa pamätám. Skutočne dosť čudné.“

„Ako to myslíte?“ spýtal sa Francis.

„Nervozita, pri tetovaní takmer nijaké slovo.“

„Aké to bolo tetovanie?“ spýtala sa Marni.

„Symbol, aký som nikdy predtým nevidel – nakreslený rukou na kúsok papiera. Neviem, čo mal znamenať.“

„Vediete si záznamy?“

James pokrútil hlavou. „Nie u cezpoľných na akcii. Urobím prácu a vezmem hotovosť.“

„Takže neviete, ako sa volá?“

Diamond chvíľu rozmýšľal. „Sam. Sam Kirb... alebo Corb... tak dajako. Nerozumel som celkom dobre. Vraj žije mimo mesta na Ditchling Road, na farme...“ Zmĺkol a pokrčil plecami.

Keď kráčali späť na parkovisko, Francis prekypoval vzrušením.

„Konečne! Konečne máme poriadnu stopu!“

„Naozaj si myslíš, že to môže byť náš človek?“

„Bohvie.“ Kajúcne sa zahľadel nahor. „Ak od začiatku plánoval, že zmizne, pravdepodobne to nie je jeho skutočné meno. A Ditchling Road sa ťahá celé míle. Mohol sa presťahovať. A možno to vôbec nie je chlap, ktorého hľadáme – a keď ho nájdeme, môže mať nepriestrelné alibi. No prípad sa aspoň hýbe a môžeme niečo robiť.“

Vytiahol z vrečka mobil.

„Angie, môžeš mi overiť meno na adrese Ditchling Road...“

Marni prebehli po chrbte zimomriavky. Hra sa rozbehla a nech sa prepadne, ak dovoľí tomu vrahovi znova zaútočiť na jej komunitu.

MARNI

Ditchling Road sa začínala v centre mesta a ťahala sa osem míľ na sever k dedine Ditchling. Za hranicou mesta prudko stúpala do zvlnenej krajiny South Downs, kde boli namiesto viktoriánskych víl už len polia a poľnohospodárske usadlosti.

Keď sa vracali z Guildfordu, zavolala Francisovi Angie Burtonová.

„Nie, nevrav to Rorymu. To je čisto neoficiálne.“

Marni napäto počúvala, čo Angie na druhom konci linky hovorí, no nedávalo jej to zmysel.

„A zistila si niečo? Dobré. V poriadku. Ďakujem, Angie, máš to u mňa... Dobré, pôjdeme na pohárik.“

„Máš adresu?“ spýtala sa Marni.

„Áno. Radšej ma odvez späť na stanicu. Nemôžem sa pred podozrivým ukázať s civilom v päťách.“

„Ale cestou späť do Brightonu môžeme ísť rovno po Ditchling Road.“

„Marni, to by bolo neprofesionálne. Keby si sa tam ukázala, mohlo by to ohroziť prípad. A keby sme narazili na vraha... V nijakom prípade. Nemám na výber. Nemienim ťa vystaviť nebezpečenstvu.“

„Zostanem v aute. Ty nemôžeš strácať čas. Čo ak Diamond v skutočnosti Sama Kirbyho či Corbyho pozná a zavolá mu, aby ho varoval? Mohol by ujsť.“

„Kirbyho,“ odvetil Francis. „Angie našla adresu Sama Kirbyho.“

Chvíľu mlčky pokračovali v ceste, potom sa k nej obrátil. Úkosom naňho pozrela.

„Dobre, prejdeme okolo usadlosti, preveríme polohu pozemkov. Ak to bude vyzeráť, že tam niekto je, zavolám Rorymu, aby priviedol posily, a môžeme zatýkať. No nech sa stane čokoľvek, zostaneš v aute.“

„Zostanem.“

Určite... mala by v každom prípade zostať v aute.

Z Guildfordu sa vracali inou cestou, ktorá ich priviedla k dedine Ditchling. Ditchling Road sa kľukatila cez vresoviská a poľnohospodársku pôdu South Downs.

„Aké je číslo domu?“ spýtala sa Marni, keď nechali dedinu za sebou.

Francis sa rozosmial. „Tu vonku nemajú domy čísla. Je to farma. Hľadáme Stone Acre Farm.“

Keď sa blížili k Ditchling Beacon, tretiemu najvyššiemu kopcu pahorkatiny, domy redli. Cesta sa vinula po zalesnenom svahu až na vrchol. Pred nimi ležala dlhá cesta zvažujúca sa do Brightonu a Marni videla po jej oboch stranách množstvo usadlostí.

Prešli okolo niekoľkých domov, ktoré nemali mená, no určite by ich nenazvali farmami. Ďalšie bolo očividne gazdovstvo a malo názov – High Croft Farm.

„Tu zastav,“ požiadal ju Francis. „Idem sa spýtať, kde je Stone Acre Farm.“

Starec, ktorý prechádzal cez dvor so psom, zastal, aby zistil, čo chcú.

„Hľadáte Stone Acre? To je ďalšia farma po ceste. Patrila Tomovi Abbotovi.“

„Poznáte Sama Kirbyho?“ spýtal sa Francis.

„Nie, o ňom som nikdy nepočul. Odkedy Tom zomrel, jeho deti ju prenajímajú. Ja obhospodarujem ich polia, ale na farme sa za posledné roky vystriedalo niekoľko nájomcov. Pokračujte ešte kus, odbočte na cestu vpravo a choďte po nej asi tak štvrté míle. Nemôžete ju minúť.“

Šli podľa jeho pokynov a na konci cesty uvideli drevený stĺp s nápisom *Stone Acre Farm*. Písmo bolo rozmazané a ošúchané a smerovka naklonená. Keď vošli do dvora, bolo im jasné, že tam nikto nebýva. Nachýlená brána bola otvorená a zo štrbín v betónovom povrchu dvora vyrastala burina. Záhrada bola zarastená a zopár okolitých prístreškov potrebovalo opravu. Na vybetónovanom mieste pri dome nestálo nijaké auto, okná boli zavreté, ani stopy po tom, že by tam v poslednom čase niekto býval.

Keď Francis vystúpil z auta, Marni zostala sedieť. Spustila okienko. Dvor bol tichý – hluk z premávky na Ditchling Road tlmilo husté krovie a v závetrí kopca takmer nebolo počuť zvuk vetra. Marni zamrzilo v chrbte. Čosi sa jej nezdalo. Ten pocit neignorovala, dobre ho poznala, preto bola šťastná, že sedí v aute. Na čelné sklo dopadla dažďová kvapka a vzápätí sa spustil prudký lejak.

Medzi pohybmi škrípajúcich stieračov pozorovala Francis. Prebehol cez betónový dvor a ukryl sa na verande. Potiahol tepaný železný zvonec a Marni začula vzdialené zazvonenie. Celé miesto jej pripomínalo Cold Comfort Farm.

V dome nikto nebol alebo prinajmenšom nereagoval na zvonenie. Francis si dážd nevšímal, vrátil sa k autu a zastal pri Marninom otvorenom okienku. Vytiahol mobil.

„Rory? Som na Stone Acre Farm, míľu od brightonskej strany kopca.“ Chvilu počúval. „Nie, nič, čo by stálo za reč. No myslím, že by si sem mal priviesť tím. Keď zistím viac, ozvem sa.“

Vykročil cez dvor smerom k trom neďalekým opusteným prístreškom. Marni ho pozorovala, žilami sa jej pomaly šírila hrôza.

Zmizol v prvom prístrešku z vlnitého plechu, ktorý susedil s oveľa väčšou stodolou. Keď sa jej stratil z dohľadu, Marni znervóznela ešte viac. Rozhliadala sa, čo by mohla v prípade potreby použiť ako zbraň. Na zadnom sedadle nebolo nič, no spomenula si, že v kufri má hasák.

Keď vystúpila z auta, aby ho priniesla, Francis sa znovu zjavil a vrhol na ňu vyčítavý pohľad.

„Toto miesto naháňa hrôzu,“ vyhrkla, otvárajúc kufor.

„Zostaň v aute,“ prikázal jej. „Nič tam nie je. O chvíľu som hotový.“

Marni vytiahla hasák a sadla si späť na sedadlo vodiča. Keď držala na kolenách ťažký kov, znova sa upokojila.

Francis obchádzal hlavnú stodolu, hľadal vchod, vetril nosom.

„Niečo tu niekde príšerne smrdí,“ zavolať na ňu.

Marni vystrčila hlavu z okienka a nadýchla sa. Dážď očividne stlmil farmárske pachy, no vo vzduchu sa stále vznášal zápach, ktorý pocítila až v hrdle.

„Sme na farme,“ odvetila.

Vykročil k autu. „Kde nie sú nijaké zvieratá.“

„Mŕtve zvieratá?“

„Možno. Ale ešte čosi. Nejaké chemikálie.“

Zmizol na druhej strane stodoly, no vzápätí sa znova vynoril.

„Dvere do stodoly sú zamknuté. Lesklá nová visacia zámka.“

„Budeš asi potrebovať povolenie na domovú prehliadku,“ nadhodila Marni.

Tón jeho hlasu naznačoval, že na povolenie by najradšej nečakal. Prevládlo však jeho presvedčenie, že zákony treba dodržiavať. Desiat minút telefonoval s Bradshawom, vysvetľoval mu, čo tu robí, a presviedčal ho, aby požiadal o povolenie.

Rory dorazil s niekoľkými policajtmi, ktorým nariadil, aby zaistili priestor okolo usadlosti. Francis vystúpil z auta a šiel sa s ním porozprávať. Marni načúvala cez otvorené okienko.

„Čo tu, došľaka, robí tá žena?“ precedil Rory, keď ju zbadal za volantom.

„Bola so mnou, keď som zistil Kirbyho meno a adresu,“ odvetil Francis. „Nechcel som strácať čas a voziť ju do Brightonu. Zostane v aute.“

„Preboha!“ zvolal Rory. „Prvé policajné pravidlo – nijakí civili na miestach zločinu. Ak jej dovoľíš toto miesto kontaminovať, môže-me prísť o prípad.“

Francisa to nezaujímal. „Teraz je svedkyňa a zároveň znalec. A ako som povedal, zostane v aute.“

Svedkyňa a znalec? Kašľať na to!

Nie po prvý raz Marni oľutovala, že našla telo Evana Armstronga, nehovoriac o následnom telefonáte na políciu.

Trvalo ďalšiu hodinu, kým Hitchins priniesol povolenie na domovú prehliadku. Napätie medzi obidvoma policajtmi sa stupňovalo, Rory sedel vtesnaný na zadnom sedadle citröenu a otravoval ovzdušie frflaním, že musí fajčiť svoju elektronickú cigaretu za dažďa pri otvorenom okne.

Hitchinsovi prikázali, aby priniesol kliešte na železo. Francis a Rory ich vzali, všetci traja zmizli za stodolou a Marni nechali opäť samu v aute. Tentoraz toho už mala dosť. Otvorila dvere, dúfajúc, že pánky nezaškrípu, a s hasákom v rukách sa prikradla za roh stodoly a rozhládla sa. Rory práve precvikol zámku a dvere sa s tlmeným zavrzgá-ním otvorili. Francis vošiel dnu a Rory s Hitchinsom za ním.

Marni nedbala na zákaz a rozbehla sa za nimi. Keď ich dobehla, počula, ako Rory šokovane zalapal po dychu, a keď sa vo dverách zjavil Francis, v očiach sa mu zračil strach.

„Vráť sa do auta, Marni!“ okríkol ju. Hlas sa mu triasol.

Keď sa k nemu pohla, zjavil sa po jeho boku Rory. Pochopil, čo Marni zamýšľa, a vykročil k nej s rozťahnutými rukami.

„To je miesto činu,“ vyhlásil, blokujúc jej cestu.

Musí vidieť, čo našli. Nazrela mu ponad plece a cez dvere, zaplavil ju prívál zahŕňajúceho vzduchu.

Bol to pach smrti.

Pach smrti a čohosi oveľa horšieho.

FRANCIS

Francisovi sa nevýslovne ulavilo, keď sa stiahol z miesta činu. Také niečo ešte nezažil. Keď otvorili dvere, prenikavý zápach hovoril za všetko – okamžite odtiahol Roryho späť. O tri minúty, náležite vystrojení v bielych ochranných odevoch, topánkach a maskách, boli pripravení.

Keď prišli k otvoreným dverám, skusmo sa nadýchol. Vnútrajšok masky si natrel mentolovou masťou. Z výparov ho štípali oči a pri každom nadýchnutí ho v ústach páliť mentol. Rory urobil to isté, kašľal a po líkach mu stekali slzy, vsakovali sa do horného okraja masky.

„Dobre, poďme na to,“ vyhlásil Francis.

Na prahu zaváhal pri predstave, čo tam nájdu. Zmocnil sa ho strach spojený s nutkaním. Rory sa tlačil za ním, postrkoval ho dnu. Vpravo pri dverách bol vypínač, stisol ho rukou v rukavici. Rady žiariviek visiacich na stropných trámoch zaplavili priestor prudkým bielym svetlom. Hneď bolo zrejmé, že vnútrajšok budovy zrenovovali, hoci vonkajšok nie.

Francis sa rozhlíadal po priestrannej miestnosti. Prvé, čo pritiahlo jeho pozornosť, bol rad bielych plastových päťdesiatlitrových sudov, ktoré lemovali ľavú stenu stodoly. Potom si všimol, že steny sú pokryté zväčšeninami rozličných tetovaní. *Čo sa to tu, preboha, dialo?* Takmer sa obával prejsť cez hladkú betónovú podlahu k sudom.

Keď podišiel bližšie, zbadal, že sú po okraj naplnené tekutinou. To je zdroj zahŕňajúceho zápachu. Pomaly nevládal dýchať a ani sa nemusel pozrieť do sudov, aby vedel, čo je v nich.

„Preboha,“ vydýchol Rory, ktorý šiel za ním. „Viem, čo to je. Minulý rok som vzal Liz a deti do Marákeša a pozreli sme si garbiarne. Páchli rovnako ako toto.“

„Niektu tu spracúva kožu?“ spýtal sa Francis.

Potlačil nutkanie vyraziť k dverám a čo najrýchlejšie ujsť z tohto prišerného miesta.

Namiesto toho nervózne vykročil a prinútil sa nazrieť do prvého suda. Pod hladinou tmavej tekutiny sa prevaľovali bledé útvary ako zdochýňajúce ryby v znečistenej vode. Jeden z nich sa pomaly prevrátil a ukázal sa tmavý obrys tetovania. Do hrdla mu vrazila žľča a musel sa odvrátiť.

„Vypracúva ľudskú pokožku,“ zamrmľal, keď mu to zapadlo do seba – prečo vrah kradne tetovania a čo s nimi potom robí.

Rory stál vedľa neho. „No doriti!“

Francis so zaťatými zubami preletel pohľadom po ostatných sudoch. Boli v nich rozličné tekutiny a nie vo všetkých boli kusy pokožky. Nedalo sa určiť, ktorý sud je zdrojom zápachu, alebo či je to kombinácia výparov. Technici ich všetky pošlú na chemickú analýzu, ale na presnom druhu chemikálií vlastne nezáleží. Zločin je očividný.

Francis sa odvrátil, prišlo mu nevoľno. Pozdĺž náprotivnej steny stál dlhý pracovný stôl zaplnený fľaškami, flakónmi s neznámymi chemikáliami a drevenými doskami s tmavými škvrnami. Bola tam aj súprava nožov na drevenom stojane a nádoba s rozličnými chirurgickými nástrojmi. Kartónová škatuľa s latexovými rukavicami. Rad kníh o preparovaní živočíchov. Na jednom konci stola bola vypchatá veverička a na druhom konci veľký kamenný drez. Francis si radšej nepredstavoval, čo doň stekalo.

„Šéfe?“

„Áno?“

Rory stál na opačnom konci pracovného stola.

„Toto musíš vidieť.“

Ukazoval na plytkú miskú. Francis prešiel k nemu.

Existujú veci, na ktoré policajt nezabudne, ak ich uvidí, a Francis takých vecí videl už dosť. No takéto niečo ešte nie. V sklenej miske prekrytej fóliou, aby sa obsah nevysušil, ležal oblúkovitý kus pokožky pripomínajúci vyfučaný balón. Hoci vyzerala biela a spuchnutá, zreteľne na nej vystupovala vytetovaná pavučina. Rory šťuchol do misky koncom pera a tetovanie sa zatriaslo ako huspenina.

„Máme ho, šéfe, však?“

Francis pokrútil hlavou. „Nie je tu.“

Rory vytiahol mobil. „Hitchins, keď prídu technici, chcem, aby farmu obrátili hore nohami a nezostal kameň na kameni. Nech prehľadajú každý centimeter. Musíme preskúmať odtoky, jamy s odpadom, stopy po kopaní či pochovávaní, a zistiť, čo je to za človeka...“

Keď telefonoval, musel si stiahnuť masku, ústa si pritom zakryl rukou, aby sa nadýchol. „Áno, nadčasy sú schválené. Okamžite sem pošli všetkých mužov, ktorí nemusia byť nevyhnutne na stanici.“

Rory si vychutnával funkciu veliaceho dôstojníka.

Keď dohovoril, obidvaja sa zahľadeli na stenu. Boli tam obrázky tetovaní, ktoré vzali z tiel Evana Armstronga, Giselle Connollyovej a Jema Walsha. Bolo tam tetovanie Dana Cartera. Bol tam veľký plagát z výstavy v londýnskej galérii. A medzi nimi obrázky ďalších tetovaní, ktoré Francis nepoznal.

„Budúce obete alebo telá, ktoré sme ešte nenašli?“ zauvažoval Rory.

„Potrebujeme tu Marni.“

„V nijakom prípade. Jej prítomnosť by kontaminovala miesto zločinu.“

„Nie, ak je tu v pozícii svedkyne a zároveň znalca.“

„Nie!“

„No tak, Rory. Mala pravdu o spojení medzi obeťami a vie nám poskytnúť o tých tetovaniach dôležité informácie, ktoré môžu niekomu zachrániť život. Idem po ňu.“

Rory sa zamračil, no nezabránil mu v tom.

O päť minút stála Marni pri ňom, skúmala obrázky na stene. Tvár nad maskou jej zbledla, ale stála pokojne, aj keď si uvedomila, že sú v dielni vraha. Rory vyšiel von, aby si zatelefonoval, Francis ani nemusel hádať, s kým sa rozpráva.

„Všetky vyzerajú ako tetovania od umelcov z výstavy,“ vyhlásila. „S našou teóriou sme mali pravdu.“

„S tvou teóriou,“ opravil ju.

Marni pokrčila plecami.

„A čo tieto, ktoré sme doteraz nevideli?“ pokračoval. „To sú asi jeho ďalšie terče. Ak ich dokážeme identifikovať, môžeme ich ochrániť.“

Marni prechádzala popri rade obrázkov.

„Poznáš niektoré z nich?“ spýtal sa.

„Môžem skúsiť hádať umelcov – ich mená napokon poznáme z výstavy. Ale ľudia na tých obrázkoch...“ Bezradne pokrútila hlavou.

Rory sa vrátil dnu a pridala sa k nim.

„Takže? Čo nám povieť?“ Jeho tón hraničil s agresivitou.

Marni si ho nevšímala a ďalej skúmala obrázky.

„Je tu viac tetovaní ako umelcov, ktorí vystavovali,“ poznamenal Francis. „Zdá sa, že si z nich ešte vyberá.“

„Predpokladám, že niektoré z nich sa dajú ľahšie vystopovať ako iné,“ prehodila Marni. Dívala sa na tetovanie pokrývajúce celú nohu, podľa všetkého ženskú. „Toto robil určite Iwao. Japonská mytológia, na ktorú sa špecializuje.“

„A toto?“ spýtal sa Francis, ukazujúc na mužský chrbát. Tetovanie bolo sivočierne, zachycovalo pád Lucifera.

Marni sa naň pozrela a odvrátila pohľad.

„Prepáč. Cez tú masku nemôžem dýchať.“

Roztrasene stála na nohách.

„To je krása!“ zvolal Rory.

Marni a Francis sa k nemu obrátili. Ukazoval na tetovanie na ženskom chrbte v japonskom štýle, zobrazujúce párik oranžových kaprov koi v jazierku a postavu kľačiacej gejšy, ktorej stekali z tváre do vody slzy. Cez ľavý horný roh sa klenul konár javora a celú scénu zasypávalo jeho výrazné lístie.

„Zasa Iwao?“ hádal Francis.

„Frank, asi omdliem.“

Len tak-tak ju zachytil.

XII

Mám pocit neblabej predtuchy. Trápi ma celou cestou po Ditchling Road. Verím takým intuíciám – tieto výkyvy duševnej rovnováhy nie sú pre mňa nič nové. Posledné udalosti si vybrali daň na mojej duši. To si treba priznať. Udalosť na East Street ma vykoľajila. Musím získať pôdu pod nohami a na to potrebujem čas osamote s mojimi pokožkami.

Neviem sa zbaviť pocitu, že sa čosi pokazilo.

Pretože čosi sa pokazilo. Po mojej ulici sa pohýna auto a mňa hneď pojme podozrenie. Tadiľto chodí okrem môjho auta iba jediné – poštová dodávka. Keď popri mne prechádza, spomalím.

Šoféra poznám. Je to jeden z policajtov, ktorí boli na pohrebe Evana Armstronga. A poznám aj pasažiera. Je to Marni Mullinsová. Čo, došľaka, robia na mojom pozemku?

Prechádzam okolo farmy rovno ku kopcu Beacon. Trasú sa mi ruky. Potrebujem pilulku, tak zamierim na parkovisko.

Vypnem motor.

Dýcham.

Predkloním sa a opriem si hlavu o klaksón, aby prekryl zúrivý výkrik, ktorý už nevládzem potláčať.

Keď mi je lepšie, vytiahnem z priebradky v palubnej doske ďalekohľad a z tašky nôž. Pätnásťminútová chôdza cez polia ma privádza na hranicu farmy. Z najvyššieho bodu dovidím až na dvor. Sú tam ďalšie autá, niektoré policajné, niektoré neoznačené. Dodávka. A ľudia, motajú sa po celej farme. Vchádzajú a vychádzajú z domu. Vynárajú sa zo stodoly.

Cítim, ako sa čosi vo mne odtrháva. A neviem si predstaviť, ako to poviem Zberateľovi.

A je tam muž, ktorý to má na svedomí. Ryšavý policajt stojí uprostred toho všetkého, vydáva príkazy a zbiera informácie. Ako pavúk v strede pavučiny. Poznám ho. Viem, čo chce. Ale nedostane to. Nedám sa tak ľahko chytiť. Moja práca je priveľmi dôležitá, aby ju prerušil taký úbožiak.

Moja krv prahne po pomste.

RORY

Ako sa odvažuje? Sullivan sa správa, akoby znova prevzal velenie. Mal ho odtiaľto vykopnúť, len čo dorazili posily. Jeho a tú Marni Mullinsovú. Namiesto toho pustil Mullinsovú na miesto činu a ona omdlela. Potom prišiel na niekoľko hodín o Hollinsa, ktorý ju musel odviesť domov. Pokašlal to. A ďalšia chyba bola, že dovolil, aby Sullivan a Mullinsová získali informácie, ktoré ich priviedli k Diamondovi a tejto farme. Rory už nepochyboval, že mužom, ktorého hľadajú, je Sam Kirby a že v prípade nastal zlom. V stodole našli dosť dôkazov, aby ho odsúdili na doživotie. Dúfal, že za to odhalenie zhrabne zásluhy spolu s Bradshawom.

Keď prišla Rose Lewisová, dodávku zaparkovala pri vchode do dvora a Francis s Rorym vyšli za ňou von. Dvor teraz pokladali za súčasť miesta činu a o chvíľu tu bude plno technikov v ochranných odevoch. Zaviedli Rose do stodoly a niekoľko minút mlčky čakali, kým sa jej obľudný nález rozleží v hlave. Jeden z technikov pomaly obchádzal vnútro stodoly, fotografoval sudy a pracovný stôl.

„Vypracúva tu kožu, však?“ spýtal sa Francis, keď Rose napokon naznačila, že už môže hovoriť.

„Existuje viac krokov vypracúvania, než si ľudia vedia predstaviť“, odvetila Rose. „Väčšina z nich zahŕňa lúhovanie pokožky v rozličných chemikáliách – odstraňovanie tuku a vlasov, neutralizovanie

pH, čistenie od predchádzajúcich chemikálií, stabilizovanie bielkovín v pokožke...”

„Ako dlho to všetko trvá?“ zaujímal sa Francis.

„Záleží na chemikáliách a kvalite pokožky, ktorá sa vypracúva. Od pár hodín po niekoľko dní.“

„A pri ľudskej pokožke sa postupuje rovnako ako pri koži?“

Rory sa zaškľabil. Mal tej témy už plné zuby.

„Samozrejme. Pokiaľ ide o vypracúvanie, medzi ľudskou pokožkou a zvieracou kožou nie je nijaký rozdiel. Podobá sa bravčovej koži.“

„Koľko tu máme tetovaní?“ spýtal sa Rory, aby zmenil tému.

„Určite skalp Jema Walsha, ale po Gisellinej ruke a Evanovom tetovaní niet ani stopy,“ odvetil Francis. „No pátranie sa ešte neskončilo.“

Pristúpil k nim technik a kývol Rose.

„Prepáčte,“ prehodila a odišla s ním.

„Aký bude tvoj ďalší postup?“ spýtal sa Francis Roryho.

„Musíme nájsť Kirbyho a vziať ho do väzby. Máme kopu dôkazov na vydanie zatykača a už som volal na stanicu, aby vydali príkaz na zatknutie. Angie Burtonová hľadá jeho fotografiu, aby ju dala do obehu.“

Teraz Sullivanovi ukáže, ako zvláda situáciu skúsený policajt.

„Myslíte, že sa pokúsi o ďalšiu vraždu?“ spýtala sa Rose, ktorá sa k nim vrátila.

Francis sa zahľadel cez stodolu na stenu s fotografiami. „Nepochybne sa zameriava na práce umelcov z londýnskej výstavy. No keď zistí, že sme ho odhalili, určite sa niekde ukryje. Dovtedy musíme identifikovať všetky osoby na fotografiách a poskytnúť im ochranu.“ Vrhol pohľad na Roryho. „Mohol by si poveriť Hollinsa, aby sa skontaktoval so všetkými umelcami a spýtal sa ich, koho tetovali.“

Znova sa usiluje prevziať velenie.

„Už som o tom hovoril s Hitchinsom.“ Rory si v hlave poznamenal, aby to urobil čo najskôr. „Bol si už v dome?“ dodal.

Francis pokrútil hlavou. „Zatiaľ nie.“

Dom sa hmýril technikmi, ktorí fotografovali a pátrali po odtlačkoch prstov. Keď Francis s Rorym vošli do haly, pristúpil k nim seržant v bielom ochrannom odevu.

„Nenašli sme nič, čo by súviselo so zločinmi,“ oznámil im. „Určite tu však niekto býva. V kuchyni sú zvyšky raňajok z dnešného rána. A všetky papiere, ktoré sme našli, sú adresované Samovi Kirbymu. Platí účty a banka mu sem posiela výpisy.“

„Ďakujem, seržant. Nenašli ste nejaký denník alebo kalendár?“

Technik pokrútil hlavou a vrátil sa k povinnostiam.

„Uvažujem, kde je,“ prehodil Francis. „Zdá sa, že sme mali smolu a prepásli sme ho.“

„Chceš povedať šťastie,“ namietol Rory. „Nezabúdaj, že ty a Marni ste prišli sami bez posíl. Vrcholne nezodpovedné. Mohol vám otvoriť dvere s nožom v ruke.“

„No, teraz sa už domov nevráti... keď zistí, čo sa tu deje.“

„Pane! Pane!“ Do dverí vběhol uniformovaný policajt.

„Čo je?“ spýtal sa Rory.

„Na vzdialenom konci jedného poľa zazreli muža. Zdá sa, že pozoruje dom.“

„Podľme.“ Francis okamžite zamieril k dverám. „Mohol by to byť on.“

„Pochybujem,“ utrúsil Rory. Ale nemienil prepásť naháňačku.

Policajt ich viedol von z domu a krížom cez dvor. Ukázal na polia, ktoré stúpali smerom ku kopcu. V tej chvíli sa vynoril z úkrytu vysoký muž v čiernom oblečení a nemotorne sa rozbehol do kopca preč od nich.

„Sme idioti,“ zamrmľal Francis. „Teraz vie, že sme ho videli.“

Rozbehol sa po okraji zoraného poľa smerom k nemu. Rory bežal za ním, bol však o pätnásť rokov starší a o dvadsať kíľ ťažší, takže mu nemohol stačiť. A neznášal behanie do kopca. Už po dvadsiatich krokoch cítil, ako mu zvierajú hrud.

Francis získaval náskok, ale korist nedoháňal. Dobehol na horný koniec poľa a Rory videl, ako hľadá cestu cez živý plot. Nebola tam brána ani priechod – ten bol na opačnej strane. Francis sa niekoľkokrát neúspešne pokúsil cez živý plot preliezť a muž, ktorý ich pozoroval, medzitým zmizol za úbočím kopca.

„Došľaka!“ Francis vytiahol mobil. „Tu hore nie je signál,“ zúrili, keď ho Rory konečne dobehol.

Rory si čupol a s rukami na kolenách nahlas dychčal.

„Tuším si potrebuješ zlepšiť kondíciu,“ prehodil Francis stručne a vydal sa späť dolu kopcom.

Rory zostal stáť na mieste a v duchu nadával, keď čakal, kým znova chytí dych. Dole pri živom plote sa čosi zaligotalo.

„Počkaj.“

Francis sa vrátil. Rory prekročil plytký jarok pri úpätí živého plota a strčil doň ruku. Prstami zovrel chladný kov, čosi ostré.

„Au!“

Zdvihol ruku a pozrel sa, čo drží. Nôž. Taký ostrý, že mu pri dotyku porezal prostredný kĺb ukazováka.

„Dobrá práca,“ prehodil Francis.

„Vďaka,“ odvetil Rory.

Francis vytiahol z vrecka ochranného odevu vrecúško na dôkazy a podal mu ho. Rory opatrne vložil nôž dovnútra.

„To nebola poklona. Práve si kontaminoval niečo, čo mohlo byť naším najdôležitejším dôkazom.“

FRANCIS

Kvety z benzínovej pumpy by asi neocenila, no Francis nechcel prísť s prázdnyimi rukami. Priviedol Marni na miesto činu, ktoré naháňalo hrôzu, a teraz jej chce pokaziť večer ďalšími otázkami o fotografiách. Rozhodol sa pre vodku. Raz spomenula, že je to jej obľúbená značka, a cestou z Ditchlingu do mesta ju kúpil v supermarkete pri Asde.

Technici to už zabalili, no hneď ráno sa vrátia. Zariadil celonočné hliadkovanie pre prípad, že by sa Kirby objavil, a z auta zavolať Rose. Tá už bola späť v chladnom, pokojnom ľadovom paláci pitevne, skúmala tetovanie Jema Walsha a ďalšie kúsky potetovaných pokožiek, ktoré našli v rozličných sudoch s chemikáliami. Vzorky tkanív už poslala na analýzu DNA, no nikto nepochyboval, že to, čo našli, je skalp Jema Walsha. V mrazničke objavili aj jeho oskalpovanú hlavu – krvavú a odretú, s doširoka otvorenými očami.

„Informuj ma o všetkom, čo zistíš,“ požiadal Rose a zložil. Zaparkoval na prázdnom mieste kúsok od Marninho domu.

Rory väčšinu popoludnia pretelefonoval s Bradshawom a Francis stihol zachytiť, že náčelníka veľmi potešilo, ako pokročili s prípadom.

„Vraj škoda, že si nepočkal, kým sa ten sviniar vráti domov, a až potom si tam nevošiel,“ oznámil mu Rory so zlomyseľným úsmevom.

„Keď sme tam prišli, nevedeli sme, či je doma, alebo nie,“ namietol Francis.

Typický Bradshaw.

Keď zazvonil, nikto neotváral, hoci na poschodí videl svetlo. Vytočil Marnino číslo.

„Haló?“

„Som pri dverách.“

„Som sama doma a som vo vani, inšpektor. Odíd.“

„Marni, neprišiel by som, keby to nebolo dôležité. Počkám.“

O desať minút otvorila dvere a pozvala ho dnu. Mala na sebe hrubý župan so vzorom a vlasy zviazané do vlhkého konského chvosta. Prijemne voňala po pene do kúpeľa.

„Je mi to ľúto,“ vzdychol, keď šiel za ňou do kuchyne. „Nemal som ťa dnes vziať do tej stodoly.“

Rázne pokrútila hlavou. „Nie, to je v poriadku. Problémom bola skôr tá maska na tvári než to, čo si mi ukázal. Prepadla ma klaustrofóbia a nemohla som dýchať.“

„Niečo som ti priniesol.“ Keď jej podal darček na uzmierenie, oči sa jej rozžiarili.

„Teraz ti naozaj odpúšťam. Chcela som ti ponúknuť víno, no po dnešnom zážitku pár štamperlíkov nezaškodí.“

Francis sa zvyčajne vyhýbal tvrdému alkoholu, ale bol to dlhý deň – a vtipkujúca Marni už bola v poriadku, aj keď pochopila, že ju znova prišiel požiadať o pomoc.

„Iste, prečo nie?“

Marni zdvihla obočie a vytiahla z príborníka dva štamperlíky. „Tak do toho!“

Prešli do obývačky a Francis sa rozhlíadal. Pripomínala strašie hniezdo ešte väčšmi ako jej štúdio – útulný nekonvenčný salón, ktorého zariadenie akoby kúsok po kúsku dovezli z Radžastanu, Káthmandu a z ríše Inkov. Zaboril sa do kopy vankúšov na hlbokej pohovke.

Marni zapálila vonnú tyčinku, potom naplnila po okraj dva štamperlíky. Keď nalievala, všimol si, že sa jej trocha chveje ruka. Možno

ju tá scéna na farme zasiahla väčšmi, ako si hodlala pripustiť. Jeden mu podala.

„Neriedená?“ spýtal sa a takmer sa striasol.

„Áno, nemusíš ju vypiť na ex.“

Ani to nemal v úmysle. Váhavo si usrkol, v hrdle ho zaštípalo, ale bol to prekvapujúco príjemný pocit. Marni sa napila, a keď alkohol zapôsobil, bolo vidieť, že sa uvoľnila.

„Napokon tá skorumpujem, Frank.“

„Na to by si potrebovala viac než pohárik vodky.“

Náhle zvažnela.

„Povedz mi, čo si zistil na farme,“ vyzvala ho.

Povedal jej, čo našli v stodole a aké dôkazy objavili v dome. Keď opisoval rôzne sudy a ich príšerný obsah, zbledla ako stena. A keď si nalievala ďalší pohárik, všimol si, že sa jej stále trasie ruka.

„Zdá sa, že Sam Kirby nás pozoroval pri práci. Jeden náš policajt zazrel muža na poli nad farmou.“

„Možno to bol iba náhodný farmár.“

„A pozoroval nás cez živý plot ďalekohľadom?“

„Okej, tak asi nie.“

„Prenasledovali sme ho, no ušiel nám. Ale stratil nôž.“

„Budeš ho môcť spojiť s vraždami?“

Francis pokrútil hlavou. „Pravdepodobne to nepripustia ako dôkaz, lebo ten šibnutý seržant ho zdvihol, porezal sa oň a celý ho zakrvavil.“

„Rory? Je v poriadku?“

„Poviem to takto... jeho zranenie nie je ničím v porovnaní s jeho ponížením.“

Francis hodil do seba zvyšok vodky.

„Opäť potrebujem tvoju pomoc.“

Marni mu znova naliala. „Viem,“ odvetila. „Obrázky – tetovania, ktoré zatiaľ nemá.“

Francis vytiahol z kufríka laptop a na konferenčnom stolíku ho otvoril. Odfotografoval všetky obrázky pripnuté na stene v stodole a chcel, aby mu Marni povedala, ktoré tetovania pozná.

„S tým ti asi nepomôžem,“ odvetila. „A umelci, ktorí ich robili, si možno ani neviedli záznamy o svojich zákazníkoch.“

„To je pravda,“ prikývol Francis. „Musíme však nájsť spôsob, ako to zistiť, aby sme tých ľudí ochránili. Kým Kirbyho nezadržíme, musíme predpokladať, že sú v ohrození.“

„Čo robíte, aby ste ho chytili?“

„Rory práve rozbehol rozsiahle pátranie. Velí jednotke, ktorá sa snaží vystopovať jeho auto. Nevieme, kde sa skrýva, preto je dôležité, aby sme našli potenciálne obete. Žiaľ, možno nás k nemu privedie práve jedna z nich.“

Marni celú ďalšiu hodinu podrobne študovala obrázky, ale nikoho podľa nich nespoznala. „Pošli mi ich mailom a dám ich kolovať,“ navrhla. „Niektorí tých ľudí spozná.“

Francis zavrel laptop a dopil pohárik.

„Radšej už pôjdem.“

„Jedol si od raňajok?“

„Nie.“ Doteraz si to neuvedomil, no pri predstave jedla mu od hlavy zovrelo žalúdok.

„Cestoviny?“

Cestoviny v domácnosti Mullinsovcov sa očividne nemohli podávať bez červeného vína, a hoci Francis protestoval, Marni ho nepočúvala.

„Kde je Alex?“ spýtal sa Francis, vtahujúc špagety cez našpúlené pery.

„Zostal u priateľov.“

„Takže sa nechystá pokračovať v rodinnej tradícii?“

„Nechce mať dokonca ani tetovanie,“ zasmiala sa Marni.

„Keď bude starší, určite tomu príde na chuť,“ poznamenal Francis uštipačne.

„Porozprávaj mi o svojej rodine.“

Kde začať?

„Mám mamu a sestru.“

„Bývajú v Brightone?“

„Obidve majú roztrúsenú sklerózu. Mama je v domove s opatrovateľskou službou v Saltdeane a sestra býva v komplexe s asistenčnou službou v Hove. Takže je nezávislá, ale ak treba, vie, že pomoc má nablízku.“

Marni prikývla. „Aspoň sú dosť blízko, aby si ich mohol navštevovať.“

„Nenavštevujem ich tak často, ako by som mal.“

„A tvoj otec?“

„Už ho niet.“

„To je mi ľúto,“ poznamenala Marni a doliala mu víno.

Francis smutne pokrútil hlavou. „Nie je mŕtvy. Opustil nás, keď sestre diagnostikovali chorobu. Obaja sme boli ešte tínedžeri. Nevedel sa zmieriť s myšlienkou, že by sa mal starať o dvoch invalidov.“ Napriek rokom, ktoré odvtedy uplynuli, Francis nedokázal potlačiť trpkosť v hlase.

„Nechal ťa s ťažkým bremenom.“

„Ony nie sú bremeno,“ odsekol Francis. „Vždy tu pre ne budem, a práve ony sú dôvodom, prečo beriem svoju prácu tak vážne. Chcem, aby bolo o ne postarané čo najlepšie, a to stojí peniaze.“

„Prepáč, nechcela som ťa rozčúliť. A zatiaľ si počínaš úspešne, nie? Na detektíva inšpektora si mladý.“

To bola ťažká otázka.

„Veľa ľudí na John Street sa nazdáva, že ma povýšili nezaslúžene. A teraz ma odvolali z môjho prvého prípadu, čo môže ovplyvniť moju kariéru. Slovo úspešne by som asi nepoužil.“

„Ale dnes nastal veľký zlom. Bradshaw to určite ocení.“

„Vedieť, kto je vrah, a mať ho vo väzení sú dve odlišné veci. Je na úteku – môže jednoducho zmiznúť. Alebo môže spáchať samovraž-

du. Musíme ho dostať do súdnej siene. Čokoľvek iné je len babráctvo. A ak to vyjde, Bradshaw a Rory sa budú usilovať, aby si pripísali všetky zásluhy.“

O svojej rodine alebo práci sa nikdy s nikým nerozprával. Tak prečo to robí teraz s Marni Mullinsovou? Zaplavila ho únava.

„Prepáč, že tá s tým všetkým otravujem.“

„Životy iných ľudí nie sú nikdy otravné,“ namietla Marni. „Keby som si to myslela, nemohla by som byť tetovačka.“

„Ľudia ti rozprávajú o sebe, keď ich tetuješ?“

„Zakaždým. Pre niektorých je to takmer forma terapie.“

„Tetovala si ľudí vo väzení?“

Tá otázka ju šokovala.

„Prepáč. Nemal som vyzvedať.“

„Nie, to je v poriadku,“ odvetila. Potom pokrútila hlavou. „Nie, vo väzení som netetovala nikoho. Nebola som v dobrom zdravotnom stave. Nezvládala som to a ostatné ženy so mnou zaobchádzali ako s vyvrhelom. Bola som anglická suka, ktorá pobodala Francúza – nikto sa nikdy neobťažoval spýtať prečo, ani čo sa stalo. Vytvorili si vlastný názor.“

„Ako dlho si sedela?“

„Nie dlho – iba pár týždňov. Bola som v pokročilom štádiu tehotenstva s dvojčatami.“

Francisa to ohromilo. „Poslali ťa do väzenia, keď si čakala dvojčatá?“

„Sudca nebol obzvlášť súcitný človek.“

„Vedela si, že budeš mať dvojčatá?“ Spomínala, že prišla o dieťa, teraz Francisu prekvapilo, že to bolo jedno z dvojčiat.

Prikývla. „Napadli ma v sprchách a jedno z bábätiok som potratila. Previezli ma do nemocnice, aby mali pod kontrolou zostávajúcu časť môjho tehotenstva. Keď sa narodil Alex, väčšinu trestu som si už odsedela a sudca ma prepustil.“ Na okamih zmlkla. „Boli to smutné časy.“

„Prepáč,“ zopakoval Francis.

Rozhovor viazol. Francis rozmyšľal, ako nenápadne zmeniť tému.

Marni sa pohrávala s papierovým obrúskom.

„Mal si...?“

„Vedela si...?“

Obaja prehovorili naraz, potom znova zmĺkli.

„Pokračuj,“ vyzval ju Francis.

Marni pokrútila hlavou. „Nie, ty.“

No Francis už zabudol, čo chcel povedať.

„Radšej pôjdem. Ďakujem za jedlo a za víno.“

Vstal, aby odniesol prázdne tanieri od večere. Nohou sa zachytil o roh konferenčného stolíka a trocha sa zatackal.

„Pozor!“ Marni ho pridržala a stáli otočení jeden k druhému.

Francis sa usmial. „Tuším som trocha pripitý.“

„Myslím, že si dosť pripitý, Frank.“

„Nevolaj ma Frank.“ Skúmal tvár pred sebou a prvý raz si uvedomil, ako veľmi sa mu páči. „Prepáč. Zvyčajne nepijem, takže to nezvládam.“

„Nič sa nedeje,“ odvetila. „Ale nemôžeš šoférovať. Radšej by si mal zostať tu.“

Francisovi sa to zdalo ako dobrý nápad. Taký dobrý nápad, že si pomyslel, že by ju mal pobožkať.

A tak to urobil. Bozk mu opätovala. Francisovi to pripadalo ako začiatok niečoho.

Niečoho dobrého.

XIII

Keď sa na mňa otec hneval, veľmi ma to škrela. V mladosti šlo o školu. Neskôr o moje rozhodnutia. Moja práca v rodinnej firme mu nikdy nebola dosť dobrá. „Nesprávna objednávka. Nesprávna koža. Farba na tú tašku je hnusná. Čím častejšie sa to opakovalo, tým rýchlejšie sa moja láska menila na čosi iné – nenávisť a trpké, až z nej napokon nič nezostalo.

Teraz sa na mňa hnevá Zberateľ. Nedalo sa zatajiť, čo sa stalo, a v jeho hlase v telefóne bolo sklamanie a potom tvrdší tón. Zaiste sa mračil, pohrdavo sa usmieval a mne sa zachcelo vypariť alebo vrátiť čas. S ním, so Zberateľom, je to, pravdaže, iné. Má právo sa na mňa hnevať. Mám na svedomí neodpustiteľné chyby a Jem Walsh zomrel zbytočne. Z jeho vzácného skalpu je teraz iba očíslovaný kus dôkazu, nie nádherné umelecké dielo.

Za to všetko môže ten policajt Francis Sullivan. V televízii dávali jeho tlačovú konferenciu. Potom nedovolené unikol na môj pozemok, pošpinil jediné pre mňa bezpečné miesto a napokon sa za mnou rozbehol do kopca. Zničil všetku moju usilovnú prácu. Olutuje to, o to sa postarám.

Keď vidím jeho auto pred domom Marni Mullinsovej, kypí vo mne hnev. Čo robila tá žena s políciou na farme? Prečo je teraz s ňou?

Sadnem si a počkám, kým neodíde.

Svetlá na prízemí zhasnú, ale on stále neodchádza.

Cez otvorené okno počujem smiech. Jej smiech.

Môžem čakať.

Svetlá na poschodí zhasnú.

Musím čakať. Nemám na výber. Ale môj hnev blčí a čoskoro budem musieť konať.

FRANCIS

Francis si pritiahol na tvár perinu. Prečo jeho posteľ vonia inak, na-
parfumovane? Pod perinou otvoril oči. Mal na sebe boxerky. To nie
je jeho posteľ. Posteľnú bielizeň nespoznával.

Na koniec postele niečo sťažka dopadlo a škriabalo sa cez perinu.
Francis si náhlivo sadol a ocitol sa zoči-voči Pepperovi. Pepper vzru-
šene zabrechal a začal mu oblizovať líce.

Všetko si živo vybavil. Poháriky vodky, cestoviny, červené víno.
Bozkávanie Marni.

Vodka a víno – čo to bol za nápad?

Odstrčil Peppera a pozrel sa na hodinky. No došľaka! Už mal byť
v kancelárii a ešte sa musí ísť domov prezliecť. Pepper znova zaútočil
a bolesť v hlave sa presunula do zadnej časti lebky.

So zastonaním si znova ľahol. Víno a vodka? Niežeby sa ešte nikdy
neopil. Samozrejme, že sa opil. Ale dnešok na to nebol vhodný deň.
Ani celý tento týždeň.

„Si hore, Frank?“

Keď otvoril oči, zo susednej kúpeľne vchádzala do spálne Marni.
Bola nahá a podišla k posteli, akoby mala v úmysle znova do nej
vliezť. Určité časti z noci si nepamätal, ale keby sa medzi nimi niečo
stalo, pamätal by si to, nie? Spomínal si len na dlhý, veľmi dlhý bozk.
Na nič iné.

Marni si sadla na koniec postele tvárou k nemu a on sa vyhýbal pohľadu na jej prsia. Zlyhal. Boli krásne. Otvoril ústa, chcel prehovoriť, no kým si stihol rozmyslieť, čo povie, ozval sa zvonček pri dverách.

„O tomto čase?“ prehodila Marni. Vstala a vykročila k dverám spálne, kde viseli na háčiku dva župany.

Francis od nej nevládal odtrhnúť pohľad. Nie preto, lebo bola úplne nahá, čo by bol, samozrejme, dostatočný dôvod. Ani preto, aby videl, kam ide. Aj to bolo dosť jasné. Jeho pohľad upútalo tetovanie na jej chrbte. Videl ho prvý raz. Vedel, prirodzene, že má na chrbte tetovanie od Iwaa, nikdy ho však nevidel. Jej tetovania neboli jeho vec.

Ale toto tetovanie bolo.

Okamžite ho spoznal a srdce mu zamrelo.

Už ho videl. Vo vrahovej stodole.

Marni Mullinsová je terč.

Marni Mullinsová je na vrahovom zozname.

Tetovanie na Marninom chrbte bolo na jednom z obrázkov, ktoré si zlodej tetovaní pripol na stenu – párik oranžovozlatých kaprov koi, plávajúcich vo víriacich modrozelených vodách jazierka, a plačúca gejša v šarlátovom kimone s čiernou šerpou. Ibaže teraz vyzeralo ako živé, vlnilo sa, keď Marni prechádzala cez izbu, pôsobilo oveľa veľkolepejšie ako plochý obrázok.

Vrah je stále na slobode a chce ukradnúť tetovanie z Marninho chrbta.

„Marni...“

„Hneď, len vybavím toho pri dverách. Potom uvarím kávu.“

Francis sa nútil zostať pokojný.

Navliekol si vzorovaný župan, ktorý mala večer na sebe Marni, a počúval, ako jej pod nohami vŕzgajú schody.

Vzápätí sa spamätal a rozhliadol sa po spálni. Pri okne zbadal kôpku svojho zhúžvaného oblečenia. Nevšimál si búšenie v hlave,

zliezol z postele a opatrne sa postavil. Spáľňa sa zakrútila, a až keď sa zhlboka nadýchol, ustálila sa. Neisto prešiel ku kôpke oblečenia a z vrecka nohavíc vytiahol mobil.

Na tretí pokus sa mu konečne podarilo vyťukať správne heslo. Pozrel si fotografie, ktoré predchádzajúci deň urobil na farme. Áno, nemýlil sa. Živé tetovanie, ktoré práve videl na Marninom chrbte, sa nachádza na vrahovom zozname. Nečudo, že omdlela, keď ho uvidela na stene u zlodēja tetovaní. Ako mohol byť taký idiot, že si to neuvedomil? A prečo mu to, došľaka, nepovedala? Pri predstave, že Marni je v nebezpečenstve, ho premkol strach.

Vyťukal Roryho číslo. Marni potrebuje ihneď dvadsaťštyrihodinovú ochranu, až kým vrah nebude vo väzení. Nijaká odpoveď.

Mozog mu dnes pracoval spomalene. Vybehol zo spálne a panicky rozmýšľal, kde sú schody. Pepper sa rozštekal a vyrazil za ním, plietol sa mu pod nohy, každý krok bol riskantný.

„Marni! Marni, počkaj! Neotváraj!“

Bral dva schody naraz, Pepper sa mu stále plietol pod nohami.

„Mohol by to byť vrah...“

Bolo však neskoro. Ruku mala na kľučke, a kým stihol vysloviť slovo „vrah“, otvorila dvere.

Na schodoch stál Thierry Mullins, v ruke držal vrecko croissantov a dve kávy v téglíkoch. Obidvoch si premeral od hlavy po päty, všimol si, že Francis má na sebe iba trenírky. Potom vrhol na Marni skúmaný pohľad.

„*Qu'est-ce qu'il fait ici, lui?*“

Pepper si zastal pred Francisom a tlmene zavrčal.

MARNI

Marni pozerala z jedného muža na druhého. Francis vyzeral, akoby zbadal ducha. Lapal dych a opieral sa o stenu haly. Čo je to s ním? Thierry nahodil hrozivý výraz, Francis sa ho však určite nebál. Kým niekto z nich stihol prehovoriť, prešmykol sa okolo otca do haly Alex. Pepper sa k nemu prihnal, vrtel chvostom a dychčal.

„Ahoj, mami.“ Vtisol jej bozk na líce.

Božemôj, taký trapas... jej tínedžerský syn sa prediera medzi jej bývalým manželom a mužom, ktorý práve strávil noc v jej posteli. Mala na jazyku: „Nie, nespala som s ním“, ale nezdalo sa jej to vhodné.

„Ahoj, zlatko“, objala ho. „Aký bol výlet?“

Čo iné mohla povedať?

Alex ustúpil a neveriacky sa na ňu zahľadel. Potom preletel zrakom z Thierryho na Francisa a späť na Marni.

„Mami?“ To jediné slovo obsahovalo všetky otázky, na ktoré nechcela odpovedať.

Nikto neprehovoril. Bolo to trápne. Vrcholne trápne.

Alexov výraz kolísal medzi nahnevaným a zmäteným. „Podť, Pepper. Vypadnime odtiaľto.“

Pustil na zem vydúvajúci sa ruksak a vzal z otcových rúk kávu a croissanty. Slintajúci Pepper šiel za ním do kuchyne.

Thierry sa mračil na Francisu, v tvári mal výraz, ktorý Marni dobre poznala. Zvrátil obočie, hrýzol si peru, pričom chrľil prúd francúzskych nadávok. Francis ustúpil do tmavého výklenku haly, no všimla si, že mu očerveneli líca.

Thierry sa vystrel do celej výšky, takže sa naňho díval zhora.

„Takto chránite moju manželku pred zlodejom tetovaní? V jej posteli? To nazývate dôkladnou ochranou?“

Konečne zistil, ako chutí vlastná medicína.

„Bývalú manželku,“ opravila ho Marni. „Čo znamená, že to, s kým spím, nie je tvoja vec.“

Tie slová však oľutovala v okamihu, keď ich vypustila z úst. Poznala Thierryho výbušnú povahu. Vždy bol žiarlivý a ako katolík zastával názor, že aj keď sú rozvedení, bude naveky jej manželom. Pravdaže len vtedy, keď mu to vyhovovalo. Doslova počula, ako škripe zubami.

„A na syna nemyslíš?“

Keď sa však pretlačil okolo nej do haly, zašiel príďaleko.

„Thierry!“

Zastal pred Francisom so zaťatými päsťami. Francis iba v trenírkach bol vo výraznej psychologickej nevýhode, nehovoriac o nevýhode fyzickej, pokiaľ šlo o výšku a váhu.

„Radím vám, aby ste okamžite odišli z môjho domu, inak vás vyrážim!“ skríkol Thierry.

„To nie je tvoj dom!“ zvolala Marni rozzúrene.

Potiahla Thierryho za plece, no striasol ju, akoby bola len otravný hmyz.

Francis zdvihol ramená do obrannej pozície. Vyzeral ako amatérsky boxer z plagátu a Marni bolo jasné, že to nemôže byť vyrovnaný boj. Thierry sa vždy uchyľoval k špinavým trikom a políciu nenávidel takmer rovnako ako ona.

„Už aj prestaňte!“ skríkla.

„Nie ste obyvateľom domu a ako policajný dôstojník vás žiadam, aby ste odišli,“ precedil Francis strohým tónom.

Božemôj, toto sa neskončí dobre.

Thierryho päsť zasiahla Francisa zboku do nosa a lícnej kosti a hlavou narazil do zárubne dverí. Skĺzol do sedu, oboma rukami si zovrel nos a lapal po dychu. Marni zdesene hľadela, ako mu spomedzi prstov vyteká krv.

„Úžasné, Thierry. Práve si fyzicky napadol policajného dôstojníka. Opäť skončíš v base.“

Thierry si obzeral hánky prstov a iba niečo podráždene zavrčal. Typický Thierry. Pripomenulo jej to, prečo to medzi nimi nikdy neklapalo.

„Alex!“ zvolala. „Mohol by si priniesť nejaké papierové obrúsky?“

Kľakla si vedľa Francisa a jemne mu odtiahla ruky z nosa. Výdatne krvácal a na jednej strane už začínal opúchať.

„Nie je zlomený,“ prehodila a vzala od Alexa hrst obrúskov. Ten sa rýchlo vykradol z haly. Podala obrúsky Francisovi, aby zastavil krvácanie. „Nezatkneš ho, však?“

„Nie, ak okamžite vypadne,“ odvetil Francis hlasom priduseným od krvi a hlienu.

„Príjemnú zábavu,“ utrúsil Thierry a obrátil sa na odchod.

„Počkaj. Musím ti niečo povedať.“

Thierry si ju nevšímal a zamieril k dverám.

„Thierry, si na vrahovom zozname!“

Jej hlas hraničil s hystériou, čo prinútilo Thierryho zastať.

„O čom to, došľaka, hovoríš?“

Francis na ňu hľadel s vytreštenými očami.

„Zlodej tetovaní, Thierry. Si jeden z jeho terčov.“

Sedeli bok po boku na pohovke. Francis si stále utieral krv z nosa, Thierry mlčal. Bol taký ohromený, že neprehovoril, kým nehodil do seba whisky, ktorú mu Marni podala.

Alex potichu priniesol podnos s kávami. Najprv nápadne podal šálky rodičom a Francisovu potom s buchnutím položil na stôl. Atmosféra bola mrazivá.

Marni nervózne trhala papierové vreckovky, čakala, kým sa tí dvaja pozbierajú.

Francis sa spamätal prvý.

„Takže si to podme vyjasniť. Videla si obrázok vlastného tetovania a obrázok Thierryho tetovania na vrahovej stene?“

Marni prikývla, hryzúc si peru.

„Ktorý je Thierryho?“

„Tetovanie pád Lucifera.“

„Takže vy obaja ste terče. Preto si omdlela, však?“

„Áno.“

„Prečo si sa mi o tom nezmienila? Dokonca ani vtedy, keď som ti neskôr večer ukazoval tie fotografie znova?“ Hovoril úsečne a v jeho slovách znel potláčaný hnev. „Nemôžem uveriť, že si si to nechala pre seba. Vonku sa pohybuje veľmi brutálny, veľmi skúsený vrah – a ide po tebe.“

Marni bolestivo zovrela žalúdok. *Prečo mu to nepovedala? Pretože si nechcela priznať pravdu? Pretože si myslela, že sa dokáže ochrániť sama?*

Thierry nahlas zastonal. Ruky sa mu triasli.

„Marni, prečo si mi to nepovedala, len čo si to zistila? Prečo si mi to nepovedala?“

„Ja...“ nevedela, čo povedať.

„Ktoréhokoľvek z nás mohli zabiť v posteli.“

Naozaj to pobabrala.

„Marni, včera večer, kým som prišiel, bola si tu celkom sama,“ pokračoval Francis. „Čo keby bol pri dverách vrah a nie ja?“

„Nebola by som otvorila. Vedela som, že si to ty, lebo si zatelefonoval.“

„Toto nezvládnem,“ zamrmľal Thierry a vykročil do kuchyne.

„Zostaňte tu!“ vyštekol Francis. „Musím hovoriť s vami obidvo-
ma. Pracovne. Potrebujete ochranu. Marni, uvar ešte kávu, kým sa
oblečiem.“

Mizerní chlapi! Všetci si myslia, že ju môžu dirigovať. Toto je jej
dom a on nemá právo jej niečo prikazovať. Potrebuje cigaretu. Vyšla
von cez zadné dvere a zapálila si.

„Povedz mi, čo s ním máš?“ spýtal sa Thierry, ktorý vyšiel za ňou
von a oprel sa o zárubňu.

„Do toho ťa nič,“ odvrkla, vydýchnuv oblak dymu. „Stačí, ak vieš,
že si na vrahovom zozname, preto buď, prosím ťa, opatrný.“

„Pekné, že sa o mňa tak staráš.“ Už sa spamätal zo šoku. Teraz bol
na ňu nahnevany.

„Si Alexov otec. Nechcela by som, aby trpel, keby sa ti niečo stalo.“

Keď Francis zišiel dolu, Thierry bol už preč. Nedalo sa odhadnúť,
či sa Francisovi ulavilo, alebo ho to nahnevalo. Naliala im obom čer-
stvú kávu.

„Daj mi jeho domácu adresu a adresu miesta, kde pracuje – posta-
rám sa, aby bol pod dohľadom, kým sa to neskončí.“

„Ďakujem,“ odvetila. Potom zdvihla hlavu. „A rovnako sa posta-
ráš aj o mňa? Zavesí sa na mňa policajt?“

„To v každom prípade.“

Zamračila sa. „Mám Peppera. Nepotrebujem osobného strážcu.“

„Nemáš na výber.“

„Budeš to ty?“

„Nie, nebudem. Musím pracovať na prípade, nie plahočiť sa za
svedkyňou.“

„Takže nijaká osobná ochrana?“

Bolo také ľahké si ho doberať. Očervenel.

„Pozri, čo presne sa stalo minulú noc?“

„Och, Frank, ty si to nepamätáš?“

„Pamätám sa, že som ťa pobožkal.“ Vyzeral, akoby zahryzol do citróna.

Naozaj? Bolo to také príšerné?

„Nemusíš si robiť starosti. Nič iné sa nestalo. Potom si odpadol, a ver či never, nezvyknem mať pohlavný styk s policajtmi v bezvedomí. Respektíve s nijakými policajtmi.“

Frank si hľadel na nohy, líca mu znova očerveneli. „Mrzí ma to.“

„Nemusí. Som si istá, že sa ti uľavilo. Všimla som si, ako si spanikáril, keď si Thierry myslel, že sme spolu spali.“ Na jeden dúšok dopila kávu a vzhľadom na Francisovu očividnú lútosť sa rozhodla správať vecne. „Viem, že máš veľa práce, tak bež a vyber mi nejakého veľkého, silného osobného strážcu.“

Škoda, že si nezopakujú predošlú noc, lebo vedľa opitého Franka Sullivana, ktorý jej chrápal do ucha, sa vyspala najlepšie za celé mesiace.

Pozbieral si veci a bez ďalších slov odišiel.

Len čo sa dvere za ním zatvorili, Marni tresla pästou do steny.

„Nech ťa šľak trafi, Francis!“

RORY

Rory strávil väčšinu noci pri policajnej zátarase na Ditchling Road. Zastavoval autá hlavne preto, aby zistil, či niekto nevidel niečo nezvyčajné, a upozornil miestnych, aby sa mali na pozore. V dolapenie vraha veľmi nedúfal. Na stanicu sa vrátil po polnoci, keď premávka zredla, prezrel si záznamy z bezpečnostných kamier a napísal pre Bradshawa správu pre tlač. Bola to drina. Tlačové správy boli skôr Sullivanovou silnou stránkou ako jeho, no od polnoci o ňom nepočul. Napokon sa mu podarilo vytratiť domov, kde sa narýchlo osprchoval a hodil si krátkeho šľofíka, ale teraz je späť – a ešte odhodlanejší ako predtým vypátrať Kirbyho.

Už ani nevedel, koľký raz si skontroloval mobil, a zistil, že má zmeškaný hovor od Francisa. Nijaký odkaz. Nijaká správa. Zavolať späť, ale dvere vyšetrovacej miestnosti sa otvorili skôr, ako Francis odpovedal.

„Zlož, Rory. Som tu.“

Bol to Francis Sullivan, no takého ho ešte nikdy nevidel. Vlasý rozstrapatené, jeho oblek vyzeral, akoby v ňom spal, a nos mal napuchnutý a vykrivený. Keď prechádzal cez miestnosť, Rory si všimol náznaky dvoch monoklov, ktoré začínali meniť farbu.

„Čo sa ti, preboha, stalo? Nehovor, že si ho našiel.“

Francis padol na stoličku.

„Nemáme kávu?“ Hovoril trocha nezrozumiteľne.

„Máš opicu.“

Francis si zaboril hlavu do dlaní.

„A pobil si sa.“

Francis zastonal a Rory nedokázal potlačiť výbuch smiechu.

„Ako vyzerá ten druhý? A kto to bol?“

„Thierry Mullins.“

Rory pochopil, že existuje iba jediný dôvod, prečo by Mullins dal Francisovi do nosa. Nikdy by si nebol pomyslel, že Sullivan sa vyfarbí ako zvodca žien.

„Idem po kávu.“

Keď sa vrátil z bufetu, Francis sa už očividne spamätal. Sako mal prehodené cez operadlo stoličky, predok košele poľkávaný vodou a vlasy vlhké. Medzitým prišiel Hollins, sedel pri stole a zísal naňho.

Rory položil na stôl kávy a vytiahol z vrečka hrebeň. Podal ho Francisovi.

„Vďaka.“

„Hollins, prestaň vyvalovať oči a daj sa do práce.“

„Áno, seržant.“

Rory poinformoval Francisa o nočných aktivitách.

„Dobre. Našou prioritou je ochrana Marni Mullinsovej. Je na zozname terčov zloдея tetovaní.“ Francis ukázal na obrázky tetovaní pripevnených na vyšetrovacej tabuli. „A ak máš ešte niekoho nazvyš, na zozname je aj Thierry Mullins.“

„Zariadim to,“ odvetil Rory. „Hm... Chceš, aby Mullinsa obvinili z marenia policajného zákroku?“

Samozrejme, usiloval sa zistiť, čo sa medzi nimi stalo.

„Nie.“

Rory zdvihol obočie.

„A nemienim o tom diskutovať.“

Keď Sullivan začal študovať spis, dvere do vyšetrovacej miestnosti sa znova otvorili. Tentoraz stál na prahu Bradshaw.

„Povedzte mi, viete aspoň to, kde je Kirby?“ Znechutene si premeral Francisu od hlavy po päty. „A čo tu, doboha, robíte vy?“

Rory k nemu pristúpil. „Spolupracuje na prípade,“ odvetil. „Potrebujeme každú voľnú ruku.“

Bradshaw sa zamračil.

„Kirbyho totožnosť odhalil Sullivan... aj to, že býva na Stone Acre Farm. Potrebujem ho naspäť.“

Hoci mu na Sullivanovi osobne nezáležalo, uvedomoval si, že Francis je čertovsky inteligentný a vie, čo robí. A prenasledoval ho zlý pocit z toho, že ho udal, keď usporiadal tlačovú konferenciu.

„Čo mi tým chceš povedať? Že Sullivan robí tvoju prácu lepšie ako ty?“

„Nie tak celkom,“ odvetil Rory a vyzeral, akoby prekvapil sám seba, „ale určite má čo ponúknuť.“

Sullivan otvoril ústa, no vzápätí ich zavrel.

Hollinsovi, ktorý od svojho stola tajne načúval, takmer vypadla z rúk káva. Bradshawa to na okamih vyviedlo z miery, no potom sa obrátil späť k Rorymu.

„To som od teba nečakal, Mackay,“ vzdychol náčelník. Pozrel na Francisu. „Dobre. Hoci viem, že to nie je správne, ste naspäť v tíme.“

„V akom postavení?“ spýtal sa Francis.

„Ste v tíme dôstojník s najvyššou hodnosťou, tak, samozrejme, prevezmete velenie. Mám vám to vysvetliť podrobnejšie?“

„Nie, pane. Ďakujem vám, pane.“

„Neďakujte mi, kým prípad nevyriešite. Ako mienite postupovať?“

„Budeme sa ďalej vypytovať šoférov na Ditchling Road a tím neprerzhite kontroluje záznamy zo všetkých bezpečnostných kamier v meste. Už sme zverejnili niekoľko záberov z noci, keď zabili Evana Armstronga, na ktorých je muž s kapucňou... sme presvedčení, že je to vrah. Identifikovali sme aj ďalšie dva terče na obrázkoch z Kirbyho stodoly – Thierryho a Marni Mullinsovcov – a pridáme im

osobných strážcov. Burtonová pracuje na identifikácii tetovaní na ďalších obrázkoch.“

„A čo autá zaregistrované na jeho meno?“

„Nijaké sme nenašli,“ odvetil Rory. „Očividne nejaké auto má – lenže nie je zaregistrované v celoštátnej databáze vozidiel a nemáme ani nijaké informácie o poistení. Preverujeme stopy pneumatík z okolia farmy, zatiaľ sme však nezistili nič, čo by zúžilo pátranie.“

„Dočerta! V tejto chvíli už môže byť na míle ďaleko!“

Francis mlčal.

„Dobre, Sullivan. Možno tomu znova velíte, ale odteraz budete všetko konzultovať so mnou. Potrebujete získať pri kormidle trochu skúseností.“

„Isteže, pane,“ odvetil Francis. Hlas mal mrazivý. „Máte na mysli niečo konkrétne?“

„Musíme byť aktívni – mali by sme vylákať vraha z úkrytu.“

Rory sa okamžite dovätípil, kam to povedie.

„Čo navrhujete, pane?“ spýtal sa Francis.

„To je jasné, nie? Poznáme totožnosť niekoľkých ľudí, ktorých chce zabiť. Môžeme mu zamávať pred nosom Marni Mullinsovou ako návnadou.“

Francis vyvalil oči. „Nemyslím, že by sme to mali urobiť, pane.“

„Vý si to nemyslíte?“ zatiahol Bradshaw sarkasticky.

„Nie, pane. Ohrozilo by to život civila, ohrozilo by to Marnin život. Preto som sa nestal policajným dôstojníkom.“

„Nebudte smiešny, Sullivan. Budeme ju chrániť. Nebude jej nič hroziť.“

„Prepáčte, pane. Pokiaľ ide o mňa, neprichádza to do úvahy.“

Bradshaw sa zamračil. „Nemáte na výber. Je to moje konečné rozhodnutie.“

„Potom ma musíte znova odvolať z prípadu, pane. Nepostavím Marni Mullinsovú úmyselne do cesty sériovému vrahovi.“

Rory chcel dodať, že to isté sa týka aj Thierryho, no prerušilo ho zazvonenie telefónu. Volal Hitchins.

„Máme ohlas na tú rannú výzvu k občanom v televízii...“

„Počkaj. Dám ťa na hlasný odposluch.“

„Volal nejaký muž. Videl človeka, ktorý by mohol byť Sam Kirby – očividne vyzeral ako muž na záberoch z bezpečnostných kamier, ktoré sme zverejnili.“

„Kde?“ vyštekol Francis.

„V prístave.“

„Už aj ideme.“

XIV

Môj nôž. Môj nôž! Môj žabikláčik!

Viem, kde mi vypadol, ale nemôžem sa poň vrátiť. Už nikdy sa nemôžem vrátiť na farmu. Pátrajú po mne. A aj keby sa tam dalo vrátiť, nedostanem sa k nemu. Už ho majú oni. Policajti sú ako mravce, preliezajú každúcky centimeter môjho sveta, rozoberajú ho na kúsky, hodnotia moju prácu. Hodnotia mňa.

Budú ohromení. Nech sa prepadnú do pekla!

Mám ďalšie nože. Jasné, že mám. Ale ten jeden bol špeciálny, môj najobľúbenejší. Zberateľ mi ho priniesol z cesty do Japonska. Bude trvať niekoľko mesiacov, kým si nájdem náhradu. Najprv však potrebujem miesto na bývanie. Zberateľ má v prístave malý čln, iba jednu maličkú kajutu, spací vak. Poskytne mi oddychový čas, niekoľko dní. Kým nezistí, že ho používam. Myslím, že by ho to nepotešilo, hoci jeho úlohy môžem plniť ďalej. Už sa nevie dočkať dokončenia svojej zbierky. Naznačil, že chce rozbehnúť ďalší plán. Je veľmi ctižiadostivý – to je jedna z vecí, ktoré na ňom najviac obdivujem. Raz mi porozprával príbeh z detstva. Keď chodil do školy, zbieral karty z hry Top Cards. Mal, samozrejme, najlepšiu zbierku, no chýbala mu jedna vzácna karta s vysokým počtom bodov. Keď ju zobnal jeho najlepší kamarát, zúrili. Neskôr v ten týždeň, cestou domov zo školy, zavesil kamaráta cez zábradlie mosta, desať alebo dvadsať metrov nad širokou riekou, držal ho iba za jeden členok, kým mu nesľúbil, že sa tej karty vzdá. Zberateľ vždy dostane to, čo chce. Bojím sa ho a zároveň ho obdivujem. Keď s ním hovorím, dávam si veľký pozor,

aby mi neuniklo, kde bývam. A predovšetkým, musím preňho dokončiť prácu.

Vynorím sa a zasa zmiznem v tme. A čoskoro budem znova zabíjať. Už ma svrbia prsty.

FRANCIS

Keď Francis s Rorym zaparkovali pred kanceláriou bezpečnostnej služby prístavu, začalo sa stmievať. Pred dverami stál uniformovaný strážnik. Keď vystúpili z auta, podišiel k nim a predstavil sa im.

„Polícia?“ spýtal sa.

Francis prikývol.

„Som Alan Chapman. Ja som volal.“

Francis obišiel auto a postavil sa na chodník. „Povedzte nám, kde ste ho videli a prečo si myslíte, že je to zlodej tetovaný.“

„Ukážem vám,“ odvetil Alan.

Keď prechádzali po promenáde okolo radov mól, vyrozprával im podrobnosti.

„Videl som v televízii vašu výzvu a zábery z bezpečnostnej kamery. Vždy si také veci všimam, lebo v prístave sa premelie veľké množstvo ľudí. No nepredpokladal som, že váš človek by mohol byť práve tu.“

Zabočil z promenády doľava a viedol ich po širokom móle, ktoré malo dve úrovne. Na každej strane z neho odbočovali úzke drevené lávky a pri nich jeden vedľa druhého člny rozličných veľkostí. V strede hornej časti móla bolo mnoho jednoposchodových stavieb z vlnitého plechu, natretých nabielo a nažltlo.

„Čo je to?“ spýtal sa Rory.

„Sprchy, toalety, samoobslužné pracovne,“ odvetil Chapman.

„Čo ste videli a kde?“ zaujímal sa Francis.

„Bol som tu dole,“ ukázal na jednu z lávok. „Určite to bola táto, lebo si spomínam na veľkú loď na konci. Kotví tam natrvalo. Bol som tu, díval som sa na breh a zbadal som postavu, tmavé oblečenie, mikina, na hlave kapučňa. Rýchlo schádzala po móle.“

„A prečo vám pripadal podozrivý?“

„Zaujal ma spôsob, akým sa pohyboval. Mal trocha kolísavú chôdzu, ktorá mi pripomenula muža na záberoch z bezpečnostnej kamery. A jeho oblečenie zodpovedalo opisu, ktorý ste zverejnili. Niekoľko ráz sa rozhladol, akoby sa bál, že ho niekto sleduje, alebo nechcel, aby ho tu videli.“

„Nastúpil na niektorý z člnov?“ spýtal sa Francis.

Chapman pokrčil plecami. „Díval som sa inam. Do prístaviska na druhej strane vchádzala loď a robili okolo toho zbytočný rozruch. Keď som sa znova pozrel týmto smerom, muž už zmizol. Mohol nastúpiť na niektorý čln alebo sa vrátiť na pevninu.“

Rory si pošúchal bradu. „Stále nechápem, prečo si myslíte, že by to mohol byť náš vrah. Mikiny sú bežné oblečenie.“

„Roky pracujem v bezpečnostnej službe. Viem vycítiť, ak sa niekto správa podozrivo. Keď som sa vrátil do kancelárie, pozrel som sa na vaše zábery z bezpečnostnej kamery, na nejasnú postavu na New Road, na ktorú ste upozornili. Ako som povedal, ten muž mal podobnú chôdzu, podobné oblečenie a vyžaroval negatívne vibrácie. Pozrite, možno sa celkom mylím, no oplatí sa, aby ste to preverili.“

Zišli na koniec úzkeho móla a potom späť, ale všetky člny boli tiché, na palubách ani stopy po majiteľoch.

„Ďakujem, že ste nám zavolali,“ poznamenal Francis. Obrátil sa k Rorymu. „Zavolaj sem tím – nech skontrolujú všetky plavidlá pri tomto móle a aj pri dvoch susedných. Nech zistia, či je tam niekto, kto zodpovedá opisu.“

Vrátili sa späť ku kancelárii bezpečnostnej služby.

„Mohli by ste nám poskytnúť mená a adresy všetkých majiteľov lodí, ktoré tu teraz kotvia?“ spýtal sa Francis Chapmana.

„Samozrejme.“

„A máte na všetkých mólach bezpečnostné kamery?“

„Nie, na všetkých nie. Jedna je pri vchode do prístavu, dve na promenáde a najviac ich máme na parkoviskách.“

„Môžeme sa na ne pozrieť?“

Niekoľkohodinové skúmanie záznamov z bezpečnostných kamier a spojené úsilie Hollinsa a Hitchinsa, ktorí vypočuli majiteľov lodí a lode skontrolovali, neprinieslo nijaký výsledok.

Niežeby Francis pochyboval o Chapmanových slovách. Veril, že Chapman videl, čo tvrdil. Ale po nejasnej postave v mikine nebolo ani stopy a zo záznamov sa nedali vyvodiť nijaké závery. Francis nechal Roryho na stanici a potom sa vrátil cestou, ktorou prišiel. Chcel si overiť, či pred Marniným domom parkuje ochranka.

Potešilo ho, že tam našiel služobné vozidlo. Prehodil pár slov s dvoma policajtmi, ktorí nehlásili nič nezvyčajné. Keď sa vracal k svojmu autu, otvorili sa dvere Marninho domu.

„Frank?“

Podišiel k nej.

„Videla som ťa s nimi hovoriť,“ povedala bez úvodu, keď zastal na úpätí troch schodov, ktoré viedli k dverám. „Prosím ťa, odvolaj ich. Sledujú ma všade, kam idem. Neprospieva to môjmu duševnému zdraviu.“

„Vážne? Sú tu preto, aby chránili tvoj život. Myslel som, že ti poskytnú trocha istoty.“ Vystúpil na druhý schod, uvažoval, či ho pozve dnu.

„Viem sa o seba postarať,“ povedala Marni.

„Stavím sa, že to isté si myslel aj Evan Armstrong. Meral vyše meter osemdesiat.“

Marni vzdychla. „Požiadala som ich, aby odišli, no odmietli.“

„Vraveli mi to, ale poslúchajú moje príkazy, nie tvoje.“

„A ja k tomu nemám čo povedať?“

„Nie.“ Ustúpil naspäť na chodník.

Marni sa zamračila.

„Možno mi poďakuješ, keď chytia vraha, ktorý ti zamýšľa ukradnúť to krásne tetovanie z chrbta. V tejto chvíli netušíme, kde je. Prehľadávame celé mesto a južné pobrežie. Jeden chlap ho videl v prístave, o hodinu volal ďalší, že ho videl v Shorehame. Kým nebude sedieť v cele, budeš mať ochranu.“

„Mám psa a absolvovala som hodiny sebaobrany.“

„Pepper ťa neobráni pred mužom s nožom. A pravdepodobne ti nepomôže ani niekoľko hodín sebaobrany.“

Marni naňho hľadela so zovretými perami. Pohla sa, aby zavrela dvere, no potom si to rozmyslela. „Hodiny sebaobrany som brala preto, lebo mi hrozilo nebezpečenstvo. Nebolo to len nejaké hlúpe módne kondičné cvičenie. Učil ma bývalý vojak izraelskej armády. Ich metóda sebaobrany je *krav maga*.“

„Som ohromený.“

„Nemala som na výber. Existoval muž, ktorý pre mňa znamenal skutočnú hrozbu.“

„Ten, ktorého si pobodala?“

Prikývla, tvár mala bledú a napätú.

„Čo sa stalo?“ spýtal sa vlúdne.

Pokrútila hlavou. „Nič mimoriadne. Iba muž, ktorý bol mnou posadnutý.“

„Kde je teraz?“

„Vo väzení za niečo, čo s tým vôbec nesúvisí.“

„Kto to bol?“

„Thierryho dvojča. Znásilnil ma. Pobodala som ho.“ Tvárila sa nebojácne a neúprosne. „A teraz, prosím ťa, odvolaj svojich chlapov.“

MARNI

Muž bez tváre niesol Luka – bábätko, o ktoré prišla – na predlaktí. V druhej ruke držal dlhý zakrivený nôž, ktorý sa oslepujúco leskol. Bežali. Niekedy ich Marni prenasledovala, inokedy naháňali oni ju. Z diaľky jej mával Alex, a hoci sa usilovala bežať čo najrýchlejšie, nikdy sa k nemu nepriblížila.

Zobudila sa zaliata potom, prešla cez izbu a otvorila okno. Na ulici pod ňou parkovalo policajné auto a videla šoféra popíjajúceho kávu z kartónového pohára.

Káva vyrieši všetky problémy. Pozrela na čas na budíku na nočnom stolíku. O pol hodiny má byť v štúdiu. Má pred sebou nabitý deň, objednaných zákazníkov, potrebuje zarobiť nejaké peniaze. Káva a sprcha.

O štyridsať minút zaklopala na okienko policajného auta.

„Mohli by ste ma odviezť do práce?“ spýtala sa, keď rozladený policajt stiahol okienko. „Tak či onak tam pôjdete a ja už meškám.“

„Tak poďte,“ odvetil otrávene.

Nemohla mu to vyčítať. Čo je to za život... sedieť osem hodín v kuse v malom aute a pozorovať život iných ľudí?

Prvý zákazník už čakal pred dverami a tak to pokračovalo do konca dňa, hoci niektorí neprišli. Tešilo ju, že znova pracuje. Posledné týždne boli chaotické, pre schôdzky s políciou musela preobjednať

mnoho pravidelných zákazníkov. Dúfala, že toho sviniara už čoskoro chytia a život sa vráti do normálu. Bude tichý, pokojný, bez zvláštnych udalostí. Presne taký, aký má rada.

Na popoludnie mala dohovorené sedenie so Stevom, aby dokončila tetovanie tigra, na ktorom pracovala na akcii. Keď ho dokončí, bude to veľkolepý kúsok – oranžový tiger vystupujúci zo záplavy sýto purpurových chryzantém, z tesákov a pazúrov mu kvapká krv.

Steve prišiel skoro a musel čakať dvadsať minút, kým upratala a prevzala peniaze od predchádzajúceho zákazníka. Netrpezlivo vyliezol na masážny stôl.

„Myslíš, že to dnes stihneš dokončiť?“ spýtal sa.

„Možno,“ pokrčila plecami. Prezerala si tetovanie. „Ešte to potrebuje štyri alebo päť hodín, záleží na tom, či to vydržíš.“

Počas prvej hodiny tetovania Marni jednoducho vypla. Steve jej vysvetľoval, čo robí jeho obchodná spoločnosť, rozprával o akýchsi špičkových programovacích technológiách, čomu Marni nerozumela a vôbec ju to nezaujímalo. Neprestajne mlel, takmer sa nenaďchol, väčšinou o tom, o koľko je jeho spoločnosť lepšia než konkurencia. Zahĺbila sa do práce a napätie z uplynulých dní sa začalo vytrácať, myseľ sa jej prečisťovala.

„A čo máš nové ty, Marni? Ako sa má Alex?“ vyrušil ju Stevov hlas. Dúfala, že si nevšimol, že ho celý čas nepočúvala.

„Má sa dobre. Práve skončil ročník so samými jednotkami, takže život je jeden dlhý večierok.“

„Skvelé časy. Dobré si ich pamätám. Kam sa chystá ďalej?“

„Na univerzitu, dúfam – zemepis.“

„Zemepis? To ho nečaká veľká kariéra. Pošli ho za mnou, porozprávam mu o programovaní.“

„Dobre,“ zamrmlala Marni, sústreďujúc sa na prácu.

„A čo ty? Aké sú najnovšie správy o tom vraždiacom zlodejovi tetovaní?“

Ruka sa jej zachvela a Steve sa mykol. Vtom začula klapnutie poštovej schránky, Pepper sa rozštekala a vyrazil k dverám.

„Chvíľočku, Steve. Ak tú poštu nezachránim, Pepper ju zožerie.“

„Bez problému.“

Pošta ju v skutočnosti nezaujímal, bola to len dobrá výhovorka, aby s ním nemusela preberať vraždu.

Bol tam iba jeden list a Pepper ho postrkoval po dlážke, chcel z toho niečo mať.

„Nechaj to, Pepper. To nie je pre teba.“ Zohla sa a list zdvihla.

Keď uvidela francúzsku poštovú známku, musela sa zachytiť pultu. A keď spoznala písmo na adrese, premkol ju strach a zovrelo jej hrud.

Ďalší list od Paula.

Nemohla ho čítať. Nedokázala sa ani dotknúť obálky. Pozrela sa na poštovú známku. Poslali ho z Marseille. Vedela, že Paul je tam vo väzení. Rozmýšľala, ako ho prepašoval von a kto ho zaňho poslal. Pravdepodobne podplatený dozorca. Nevládala sa nadýchnuť, pri nútila sa pomaly rátať, aby sa upokojila. Položila list písmom na pult a zavrela oči.

Čo od nej chce? Prečo jej nedá pokoj?

Zakrútila sa jej hlava a znova otvorila oči, uprela pohľad na čierny flak na dlážke.

„Všetko v poriadku?“

Došľaka! Zabudla na Steva.

„Áno. Hneď som pri tebe.“

Prešla cez štúdio a strčila list do tašky. Hodnotila, čo dosiaľ urobila. Pomohol jej pri tom pohár studenej vody.

„Počuj, Steve, dnes to asi nedokončíme. Je mi ľúto, som vyčerpaná, naozaj sa necítim na dlhé sedenie. Objednám ťa o dva týždne, dobre?“

Steve sa zaškeril. „Vážne, Marni?“ Sklopil pohľad na svoje rameno. „Už tomu veľa nechýba. Prosím ťa, nemôžeme to dokončiť dnes? Priplatím ti.“

„Nejde o peniaze. Keď som unavená, nepracujem najlepšie.“ Unavená a vystresovaná. A potrebuje sa najesť – cukor v krvi jej klesá.

„Tak si urob prestávku. Daj si kávu a potom začneme posledný útok. Naozaj by som bol rád, keby sme to dokončili.“

„Prečo?“

„Chcem to niekomu ukázať.“

Tomu Marni rozumela. Všetci, ktorých tetovala, to vždy chceli mať hotové čo najrýchlejšie. Bola vyčerpaná, no priečilo sa jej sklamať zákazníka.

„Okej. Aj ty si dáš kávu?“

Vôbec sa jej do toho nechcelo, ale s kávou to bude znesiteľnejšie.

„Určite. Ďakujem, Marni. Tetuješ ako šampión.“

Má policajnú ochranu, sedia v aute pred jej štúdiom. Môžem tak ľahšie zistiť, kde sa nachádza. Minulú noc boli pred jej domom, sprevádzali ju domov, keď sa peši vracala z posedenia s priateľmi. Predtým ju diskrétno sledovali, keď šla vyzdvihnúť syna zo školského ihriska. A povedzme si rovno, život bude ľahší bez jej ustavičnej prítomnosti.

Zberateľ mi dal zelenú. Zavolať mi, že chce pokračovať so zbieraním úrody. Hľadá pre mňa nové bývanie, nech čo najrýchlejšie pokračujem. Bol oveľa pokojnejší než pri poslednom rozhovore – vecný, už nijaké obviňovanie. Musíme získať ďalšie tetovania, náhrady za pokožky, ktoré zhabala polícia, takže mám nový zoznam. Na prvom mieste je Marni Mullinsová – Zberateľ s ňou chcel pôvodne ešte počkať, teraz ju však stanovil ako prioritu. Jej tetovanie je skutočne nádherné, súdiac podľa obrázkov, ktoré som videl.

Keď našli obrázok jej tetovania na farme, pokladali zrejme za nevyhnutné prideliť jej osobných strážcov. Policajti sú však vonku pred štúdiom a ona je vnútri. Sú asi desať metrov od priechodu obchodu, pozorujú zamknuté dvere. A ja pozorujem policajtov, zatiaľ čo sa rozhodujem, čo s nimi urobím. Oklamem ich alebo ich zabijem prvých?

Musím však zvážiť, či riziká stoja za tú odmenu. Zberateľ stanovil vysokú cenu za tetovanie na chrbte Marni Mullinsovej. Ale toto nie je o peniazoch. Dočkal sa odo mňa sklamania. Polícia mi je na stope a termín dokončenia nášho projektu treba posunúť. Je pre mňa životne dôležité dokázať mu, že naďalej plním jeho príkazy, že si zaslúžim jeho dôveru.

Je neskoro, no Marni Mullinsová ešte stále pracuje v štúdiu. Pozorujem ju z uličky za radom obchodov. Kreslí, navrhuje nové tetovania, ktoré ponúkne zákazníkom. Je tam celkom sama, zatiaľ čo jej strážcovia sedia pred obchodom, popijajú kávu a fajčia.

Keď sa to stane, nebudú mať nijaký záchytný bod. O niekoľko hodín budú otrávení a ospalí. A ak bude Marni pracovať ešte dlhšie, stane sa to dnes v noci.

Ktovie, ako veľmi bude bojovať. Ktovie, či bude veľmi krváčať.

MARNI

Bol to dlhý deň. Keď dokončila Stevovo tetovanie, túžila už len po jednom – zamieriť domov a dať si horúci kúpeľ. Vedela však, že bude mať problém zaspať. Myšlienky mala rozlietané a žalúdok jej zvierala mučivá, nepoľavujúca úzkosť. Preto sa po rýchlej večeri s Alexom vrátila do štúdia, aby pracovala na návrhoch. Iba tak nájde duševný pokoj, ktorý tak potrebovala. Navyše nastal čas konečne niečo zmeniť.

Hodinu sa venovala iba kresbám pred sebou, nevnímala tmú vkrádajúcu sa do kútov štúdia. Sedela sama v malom kuželi svetla, chrbtom k oknu. Mala oblečený top s odhaleným chrbtom, ktorý vystavoval na obdiv hornú časť jej tetovania – mohol ho vidieť každý, kto prechádzal zadnou uličkou. Bolo to zámerné, hoci večer sa už trochu ochladilo.

Frank Sullivan nemá právo prikazovať jej, čo môže a čo nemôže robiť. A robí všetko pre to, aby vraha vylákala z úkrytu. V minulosti bola priveľmi často obeťou – dokazovali to neotvorené listy od Paula na toaletnom stolíku. Teraz prevezme velenie ona. Nedovolí Paulovi, aby ju ďalej desil, a nedovolí to ani zlodejovi tetovaní. Nech si ten sviniar po ňu príde. Postaví sa mu čelom.

No čo ak to bude niekto, koho pozná? V kútiku duše dúfala, že zlodeja tetovaní odhalí, zároveň sa však hrozila toho, čo by jej to poznanie mohlo priniesť.

Kreslenie, návrhy. Myslel jej blúdila, potrebuje sa sústrediť. Nová zákazníčka ju požiadala, aby navrhla celorukávové tetovanie v japonskom štýle, s najobľúbenejšími kvetmi jej mamy. A tak ako vždy pri práci na zákazku bolo dôležité, aby stvárnila želania zákazníka, nie vlastné nápady. Nakreslila záplavu rozkvitnutých pivónií – v duchu videla ich sýtoružovú a purpurovú farbu – a po okrajoch niekoľko smaragdovozelených listov. Navrch pridala skupinku motýľov a naspodok malú žabku vykúkajúcu spod lupienkov. Keď zdvihla hlavu, všimla si, že uplynula hodina.

Myšlienky jej znova zaleteli k prípadu, potom k listom z Francúzska a ceruzka sa jej zakolísala. Cítila sa zraniteľná.

Odložila výkres nabok a začala kresliť na nový hárok. Ak sa nedokáže sústrediť, mala by dať voľnú ruku aspoň ceruzke. Načrtla na stránku zopár výrazných kriviek, potom si ich premerala prižmúrenými očami, aby videla, čo pripomínajú.

Ťah nožom cez potetovanú pokožku. Hneď po ňom príliv červene.

Doširoka otvorila oči a odvrátila pohľad od papiera.

Pepper odľukoval pod stolom, sklonila sa, aby ho poškrabkala za ušami. Nič sa nedialo. Vonku v tme nikto nebol, nenazeral dnu.

Otočila papier na stole a zbadala tvar veľkej valiacej sa vlny v štýle japonského umelca Hokusai. Znova vzala ceruzku a pustila sa do kreslenia ešte odhodlanejšie. Tentoraz sa jej podarilo premôcť úzkosť, ktorá vírila v jej vnútri. Čas bežal a kopa kresieb na kraji stola rástla. Keď si šla von zapáliť, vzala Peppera so sebou, potom si pichla inzulin a s čerstvou šálkou kávy sa vrátila k návrhu pivónií, ktorý odložila. Bola takmer jedna hodina po polnoci, Pepper vrčal, aby šli domov, no práve sa dostávala do tempa.

Hlasné buchnutie od zadných dverí jej prudko zvýšilo hladinu adrenalínu. Zovrelo jej žalúdok a vlasy na temene sa jej zježili.

„Haló?“ zvolala, odstrčila stoličku a opatrne vstala.

Pepper zavrčal a vyrazil z ležoviska. Obaja videli, ako sa otvorili zadné dvere do štúdia a čierno odetú postavu, ktorá sa k nim hnala. Marni zazrela strieborný záblesk. Zovrelo jej každú čiastočku tela. Stuhla. Nevládala dýchať ani myslieť. Všetko sa spomalilo.

Útočník držal v pravej ruke nôž. V ľavej ruke zvieral zhúžvaný kus látky. Na tvári mal kuklu. Marni bez rozmýšľania zaujala obranné postavenie. *Krátko, jednoduché, opakované údery.* Tá mantra jej prebehla hlavou, keď zdvihla ruky, aby muža zastavila.

Pepper zaútočil prvý. Priskočil na obranu paničky, zúrivo brechal a vrhol sa útočníkovi na nohu. Marni využila mužovo prekvapenie a pokúsila sa mu podkopať druhú nohu, ale nebola dosť blízko, nemalo to náležitý švih. Muž sa rýchlo zahnal nožom, sekol Pepperu do chrbta, presne medzi lopatky. Pepper zaskučal od bolesti, pustil mu nohu a odvrátil hlavu, keď muž vytahoval nôž. Rana sa rozšírila a na bielu srst Pepperovho chrbta vytryskla krv. S buchnutím padol na dlážku a chrčal, lebo mu z pľúc vyrazilo dych.

„Ty svinar mizerný!“ zvrieskla Marni.

Muž sa na ňu vrhol s nožom a na ruke pocítila škrabnutie. Zvrtla sa, aby sa mu vyhla, o krok ustúpila, lovila v pamäti techniky sebaobrany, ktoré sa učila.

Vedela, čo má robiť. Tvrdé, prudké údery do ozbrojenej ruky muža na okamih vykoľajili. Ďalšie kopnutie. Muž však rýchlo ustúpil dozadu a vystrel ruku s látkou. Pustil nôž, zvrtol sa bokom a zovrel jej krk. Videla, ako sa jej k tvári dvíha látka. Zapchá jej ústa a nos. Usilovala sa mu vytrhnúť, bol však silnejší a takmer o hlavu vyšší.

Kde sú tí poondiaty policajti, keď ich človek potrebuje?

V nose ju zaštipal pach éteru. Pritlačil jej látku na tvár, Marni vedela, že ak sa nadýchne, bude to jej posledný vedomý nádych. Mohla by zadržať dych tak na minútu a pol, možno na menej, ak bude bojovať. Uvoľnila telo a celou váhou sa naňho natlačila, odtís-

kala ho. Musel o niekoľko malých krokov cúvnuť. Vycítila, kde stojí, a z celej sily mu dupla na priehlavok pravej nohy.

Zajačal a v tom zlomku sekundy sa jej podarilo vytrhnúť si krk z jeho zovretia. Obrátila sa k nemu tvárou a pustili sa do boja. Marni stále cítila na tvári zápach zvyšku éteru, čo ešte znásobilo jej hnev. Toto teda nie! Prudko mu vrazila kolenom do slabín, on však nepovolil zovretie, ďalej jej zvieral ramená.

Pepper zavrčal a usiloval sa pohnúť, čo prinútilo Marni pozrieť sa tým smerom. Okolo neho bola kaluž krvi, v prítmí čierna, šírila sa po dlážke. Útočník využil jej nepozornosť a kopol ju do nôh, sťažka dopadla na zem. Vzápätí bol na nej, obkročmo si na ňu sadol, dvíhal ruku s látkou napustenou éterom.

„Prečo?“ vyrazila udýchane, zápasiac pod jeho váhou. „Prečo ich kradneš?“

Napriek tomu, že mal na tvári kuklu, sklonil hlavu a odvrátil sa, akoby sa usiloval skryť svoje črty.

„Ty sviňa úchylná!“ Hnev jej dodal energiu na obranu. Zúfalo pod ním zápasila, mykala hlavou zboka nabok, aby sa vyhla éteru. Nedovolí mu, aby vyhral. Nemieni tu zomrieť. Nemieni zomrieť teraz.

Lenže útočník to mal pod kontrolou. Tvrdo ju udrel zboku do hlavy a miestnosť sa zakrútila. Zalapala po dychu a cez zahmlený zrak videla, ako sa k nej približuje ruka držiaca látku.

„NIE... NIE...“

Zvrieskla tak nahlas, ako vládala, slová prešli do jačania.

Jej myseľ bojovala, ako sa z toho dostať, no ruky jej znehybňovalo jeho telo. Mohla by kopnúť, bol však príďaleko, aby ho zasiahla. Zmietala sa pod ním, ale bolo to zbytočné.

Kukla mala dve dierky na oči a štrbinu na ústa. Ten úchylák sa usmieval, sklonil sa bližšie a žmúril na ňu. Vychutnával si jej strach – videla mu to v očiach aj v jeho úsmeve. Taký úsmev vidala už predtým na krutých, slabošských tvárach.

Nie, toto nesmie byť posledné, čo vidí.

Zhlboka sa nadýchla, a keď jej látka dopadla na tvár, pevne zovrela ústa. Potom, pozbierajúc všetky sily, ktoré jej ešte zostali, prudko vyrazila hlavou vpred a nahor. Čelom mu vrazila do nosa. Ozvalo sa zachrapčanie a hlava mu odletela dozadu. Náraz ju bolel ako čert, no vysoký, prenikavý výkrik bolesti jej prezradil, že jeho to bolelo viac.

Pritisol si obidve ruky na nos a látka jej z tváre spadla. Znova mohla dýchať. Cítila, ako sa váha jeho tela presunula, a využila jeho chvíľkovú slabosť, aby si spod neho vyslobodila ruky. Prevalila sa na bok, čím ho vychýlila z rovnováhy a podarilo sa jej ho odstrčiť.

Napriek neodolateľnému nutkaniu vyskočiť na nohy a ujsť vedela, že to je to posledné, čo by mala urobiť. V zlomku sekundy by ju zrazil. Namiesto toho naňho zaľahla, zovrela mu ramená a pritisla ho k zemi.

Obaja sťažka dychčali a Marni si uvedomila, že keď znova lapí dych, vyvinie ešte úpornejšie úsilie, aby sa vyslobodil. Musí ho rýchlo vyradiť z boja. Schmatla ho vzadu za kuklu a tresla mu tvárou o zem. Jeho výkriky stlmili podlahové dosky. Zopakovala to a potom ešte tri razy. Bolo jej to jedno. Prežila a jeho bolesť ju nezaujímal.

Metal sa menej, no stále neprestal. Marni sa rozhliadla, zúfalo premýšľala, čo ďalej. Pod stolom sa niečo zalesklo. Nôž. Spomalila dýchanie, aby upokojila tep, a zvažovala, či naň dočiahne a pritom udrží útočníka na mieste.

A potom čo? Bodne ho?

Pred obchodom sa ozval hluk a cez predné dvere vrazili dnu dvaja osobní strážcovia. Rýchlo muža znehybnili a pomohli Marni vstať. Keď mu jeden z nich nasadzoval putá, Marni sa vrhla cez izbu k miestu, kde ležal nehybný Pepper v kaluži vlastnej krvi.

„Nie, nie, prosím... no tak, Pepper, prosím ťa, nezomieraj!“

Nežne si ho pritiahla na kolená a objímala mu hlavu. Hrud' sa mu dvíhala, ale dýchal nepravidelne a plytko.

„Zavolajte veterinára, prosím, prosím!“ skríkla na jedného z policajtov.

„O chvíľočku, miláčik,“ šepľala Pepperovi.

Keď policajti útočníka zneškodnili, zavolali posily.

Marni zavrela oči. Nezniesla by, keby stratila Peppera. Držala ho v roztrasených rukách, srdce jej bilo opreteký, ťažko dýchala, telo mala ešte vždy zaplavené adrenalínom. V priebehu niekoľkých minút obchod obsadila polícia.

„Marni?“ To je Frankov hlas. „Čo sa tu stalo? Krváca ti rameno.“

„Som v poriadku,“ odvetila roztrasene, ranu si nevšímala. „Je to on? Dostali ste zloděja tetovaní?“

Jeden z uniformovaných policajtov vytiahol útočníka na nohy. Francis sa postavil pred neho. Muž bol oveľa vyšší a robustnejší ako Francis – mal vyše meter osemdesiat.

„Sam Kirby?“

Muž neodpovedal. Francis sa vystrel a zovrel mu kuklu. Strhol mu ju a zalapal po dychu.

Všetci zalapali po dychu.

Zloděj tetovaní bola žena.

FRANCIS

Sam Kirby. *Samantha*. Zlodej tetovaní. ŽENA. Francis sa z toho nevedel spamätať. Po celý čas od chvíle, keď Marni našla telo Evana Armstronga, mu ani na okamih nezišlo na um, že by vrahom nebol muž. Prečo? Na to bola jednoduchá odpoveď – tie vraždy boli fyzicky náročné. Mŕtve telá sú ťažké a vrah obete premohol, odsekol im údy, stiahol pokožku a potom sa ich zbavil. Keby niekto naznačil, že vraždy spáchala žena, vysmialo by sa mu celé oddelenie.

Teraz to, samozrejme, pochopil, keď videl rozmery Sam Kirbyovej. Vysoká, robustná, svalnatá. Určite mala na tú prácu dosť sily – ale mala na ženu aj potrebnú agresivitu? Ženské sériové vrahyne sú pomerne zriedkavé, a väčšina zo zadokumentovaných použila jed alebo zabíjali deti či starých ľudí. Nespomínal si, že by sa stretol s vrahyňou, ktorá by napadla a vraždila mužov takým spôsobom ako Sam Kirbyová.

Navyše, Marni Mullinsová úmyselne robila to, čo jej zakázal, a to Francisu ešte viac rozzúrilo. Ako sa mohla takto vystaviť nebezpečenstvu a nepovedať mu o tom? Ako jej to vôbec zišlo na um? Bolo to vrcholne nezodpovedné a Francis potláčal nutkanie, aby ju neschmatol za plecía a nepotriasol ňou.

„Čo keby sa jej to podarilo?“ skríkol na ňu v chaotických minútach po demaskovaní. „Mohlo dôjsť k vražde a ja by som musel hľadiť na tvoj skrvavený, z kože stiahnutý chrbát.“

Neskôr ho samého zaskočilo, ako zareagoval, ako sa jeho city prehlbili. Nezniesol predstavu, že Marni by bola ďalšou obeťou zloдея tetovaní. Vďaka bohu, osobní strážcovia začuli jej výkriky. Keď prišli, Marni už možno mala veci pod kontrolou, ale boj sa ľahko mohol zvrtnúť aj iným smerom.

Cestou do Bradshawovej kancelárie bol ešte vždy roztrasený. Nepochyboval o tom, že žena, ktorú predchádzajúcu noc zatkli, je zlo-dej tetovaní. Vlámala sa do Marninho štúdia s nožom v ruke a pred zadnými dverami našli príručnú tašku so súpravou nožov, umelo-hmotným potahom a igelitovými vreckami so zipsom. V jednom z bočných vreciek bola škatuľka liekov na predpis s nálepkou – be-tablokátory predpísané pre Sam Kirbyovú. A keď jej stiahli z rúk latexové rukavice, videli, že na chrbtoch rúk má vytetované dve kr-vácajúce srdcia. To dokazovalo spojitosť s útokom na Dana Cartera a Rose Lewisová si už vychutnávala súvislosť forenzných dôkazov z tašky, z farmy a z predchádzajúcich miest činu.

Francis zaklopal na Bradshawove dvere a vošiel.

„Kde je Mackay?“ spýtal sa Bradshaw, skôr ako prekročil prah.

„Ide za mnou. Ešte chcel skontrolovať papiere o zadržaní.“

Bradshaw súhlasne prikývol.

„Dobrá práca, Sullivan. Nepochyboval som o tom, že napokon vraha chytíte. Vidíte, mal som pravdu, keď som navrhol, aby ste použili jeden z terčov ako návnadu. Vylákalo to vraha z úkrytu. Skvelé.“

„Ďakujem, pane.“ Francis zaťal zuby, aby odpovedal zdvorilo, a sadol si na stoličku pred Bradshawovým stolom. „V skutočnosti všet-ky zásluhy treba pripísať Marni Mullinsovej. Prišli sme na hotové. A keby to bola so mnou najprv prebrala, nikdy by som s tým úsko-kom nesúhlasil.“

Bradshaw zdvihol obočie, ale Francis mu nemienil prezrádzať, aký je na Marni rozzúrený.

„Ste si istý, že tá žena je skutočne náš vrah? Stále sa mi to akosi nezdá. A ak áno, nemyslíte, že mohla mať dajakého komplica?“

„V tejto chvíli dôkazy jednoznačne nasvedčujú, že osoba, ktorú sme hľadali, je Kirbyová,“ odvetil Francis. „V každom prípade to ešte dnes potvrdia technici.“

„A spolupáchateľ? Máte niekoho v hľadáčku?“

„Zatiaľ sme nenarazili na nič, čo by naznačovalo, že mala spolupáchateľa.“

„Myslíte, že tá žena konala sama? Boli to fyzicky veľmi náročné vraždy.“

„Pane, je to statná žena. Vysoká, silná, veľmi svalnatá. Tipoval by som, že veľa posilňuje.“

„Hmmm...“ Nezdalo sa, že Bradshawa presvedčil. „Máme záznam z bezpečnostnej kamery z noci, keď zomrel Evan, a svedecké výpovede z neúspešného útoku. Nič z toho nenasvedčovalo, že to bola žena.“

„Ako som povedal, má mužskú postavu. Záznamy z bezpečnostnej kamery sú zrnité, a pokiaľ ide o výpovede svedkov – predpokladali, že je to muž, a ostatné im naskočilo samo.“ Francis pokrčil plecami. „Som si absolútne istý, že je to ona, pane.“

V tej chvíli vošiel Rory, obidvom kývol a sadol si na voľnú stoličku.

„Všetko v poriadku?“ spýtal sa Bradshaw.

„Všetko som do bodky preveril,“ odvetil Rory. „Len čo jej umyjú tvár, zavedú ju do vyšetrovacej miestnosti.“

„Potrebujete lekárske ošetrenie?“

„Prezrel ju službukonajúci lekár. Zlomený nos, nateraz postačí vrecko s ľadom. O pár dní, keď to odpuchne, posúdia to dôkladnejšie. Dali jej lieky proti bolesti.“

„Dobre. Radšej by sme mali ísť dolu. Sullivan, budete viesť výsluch. Rory, pôjdeš s ním. Ja to budem sledovať... Len to, preboha, nezbabrite. Potrebujeme mať stopercentnú istotu, a ak to nejako

ohrozíte...“ Zmlkol. Vedeli, čo chce povedať, nemusel to vysvetlovať.

Francis vstal a Rory šiel za ním von.

„Náčelník si myslí, že mohla mať komplica,“ poznamenal Francis, keď brali dva schody naraz.

„Ja si to nemyslím,“ odvetil Rory.

„Ani ja. Je silná. Dokázala by odvliecť tie telá sama.“

Keď prišli, Sam Kirbyová už sedela vo vyšetrovacej miestnosti a so spútanými rukami si pridržovala na nose vrečko s ľadom.

Krátke sivé vlasy mala rozstrapatené a krvou poľfkávané šaty nahradila neforemná sivá tepláková súprava. Sedela ako muž, so široko rozkročenými nohami, a nahlas dýchala cez ústa.

„Môžeme jej zložiť putá?“ obrátil sa Francis na službukonajúceho seržanta pri dverách.

Seržant odomkol putá. Francis si všimol, že Kirbyová mu to niako neulahčila, hoci to bolo pre jej pohodlie. Pošúchala si zápästia a zagánila na Francisa a Roryho červenými, krvou podliatymi očami, pod ktorými sa už šírili purpurové modriny.

Rory spustil magnetofón a odrecitoval čas, dátum a mená prítomných. Prečítal Kirbyovej jej práva. Kirbyová ho nehybne pozorovala.

„Môžete, prosím, potvrdiť, že ste Sam alebo Samantha Kirbyová?“ spýtal sa Francis.

Keď ju oslovil, Kirbyová uprela pohľad na strop za nimi. Francis zopakoval otázku, hoci nedúfal, že dostane odpoveď.

„Slečna Kirbyová,“ zopakoval. Pohľadovo sa usmiala. „Vyšetrujeme váš útok na Marni Mullinsovú, ku ktorému došlo dnes po polnoci. Vyšetrujeme aj niekoľko vražd a pokus o vraždu, ktoré sa stali v Brightone v priebehu minulých týždňov. Ak budete spolupracovať, môže vám to iba pomôcť.“

Jej predstieraný úsmev na opuchnutých perách pripomínal skôr grimasu, ale bola to prvá reakcia na ich prítomnosť.

„Mohli by ste nám povedať, kde ste sa zdržiavali v týchto dňoch a hodinách? V nedeľu dvadsiateho ôsmeho mája medzi polnocou a piatou hodinou ráno? V utorok...“

„Nie je koniec, kým nie je koniec.“ Hlas jej prenikavo zaškrípala, keď mu skočila do reči.

Francis si všimol, že na prstoch má tmavé škvrny od nikotínu. „Môžete nám vysvetliť, čo tým vyhlásením myslíte?“

Neodpovedala, len sledovala jeho pohľad na svoje ruky. Znova si pošúchala zápästia – boli hrubé a putá jej určite boli tesné – a potom sa znova zahľadela na strop.

„Myslíte tým, že vraždy sa ešte neskončili?“ naliehal Francis. „Viem, že ste si vybrali ďalšie obete z obrázkov, ktoré sme našli v stodole. Teraz ich už nebudete môcť zabiť, však?“

„Nie je koniec, kým nie je koniec. Nie je koniec, kým nie je koniec.“

Francis si pošúchal palcom a ukazovákom oči.

Rory otvoril fascikel, ktorý ležal na stole pred nimi. Ukázal jej fotografiu Evana Armstronga, tú, na ktorej predvádza rodičom nové tetovanie.

„Poznáte tohto muža?“ spýtal sa.

Kirbyová sa na fotografiu ani nepozrela. „Nie je koniec, kým nie je koniec.“

Rory vrhol pohľad na Francisa.

Ozvalo sa zaklopanie a do miestnosti vošiel službukonajúci seržant.

„Môžete na slovíčko?“

Vonku na chodbe predstavil Francisa uhladenému mužovi s drahým kufríkom. Bol plešivý a bystrými tmavými očami rýchlo hodnotil Francisa a okolité prostredie.

„To je pán Elphick,“ povedal seržant.

Francis zdvihol obočie. „Áno?“

„Som právnym zástupcom slečny Kirbyovej,“ vyhlásil Elphick. „Rád by som videl svoju klientku, presvedčil sa, ako sa s ňou zaobchádza. Počul som, že v priebehu zatýkania ju zranili.“

Francis naňho vrhol pohrďavý pohľad. „Nie v priebehu zatýkania. Vašu klientku, ako zistíte, zranili pri útoku na Marni Mullinsovú, ktorej sa vďaka bohu podarilo ubrániť a zadržať slečnu Kirbyovú.“

„To je vaše vysvetlenie udalostí. Som presvedčený, že moja klientka mi porozpráva iný príbeh.“ Prešmykol sa okolo Francisa do vyšetrovacej miestnosti.

O tom nepochybujem, pomyslel si Francis.

Rory pretočil pásku dozadu.

„Pokračujeme vo výsluchu obvinenej o tri päťdesiat ráno. Teraz v prítomnosti...“

„George Elphick, právny zástupca obvinenej,“ odrecitoval advokát. Poznal zvyklosti.

Francis si všimol, že Kirbyová sa teraz tvári tak samolúbo, ako sa len môže tváriť človek s rozbitou perou a zlomeným nosom.

„Pokračujem vo vypočúvaní,“ vyhlásil Francis. „Slečna Kirbyová, poznali ste alebo ste sa niekedy stretli s Jemom Walshom?“

„Nie je koniec.“

Elphick sa naklonil ku klientke a niečo jej zašepkal. Pokrčila plecami a on energicky kývol hlavou.

„Bez komentára,“ odvetila.

A to bolo všetko. *Nie je koniec* nahradilo *bez komentára*. Franciso-
vi bolo jasné, že nemá význam pokračovať. V prítomnosti právnik-
a zo Sam Kirbyovej nič užitočné nedostanú. Niežeby na tom záležalo. Mali viac než dosť forenzných dôkazov a teraz vedeli, na čo sa majú sústrediť – na mimoriadne vysokú ženu –, a bol si istý, že ju nájdu na viacerých záberoch z bezpečnostných kamier z noci a miest činu.

„Výsluch sa prerušuje,“ vyhlásil a Rory vypol magnetofón.

Rory vstal, zahľadel sa na Kirbyovú, ktorá sa sústredila na vlastné ruky.

„Viem, kde som vás už videl,“ poznamenal. „Boli ste na pohrebe Evana Armstronga, však?“

Samozrejme. Francisovi celý čas čosi víťalo v hlave a bolo to práve toto. Videl ju už predtým a Rory mal pravdu – bolo to na pohrebe Evana Armstronga. Je to tá obrovská žena, ktorá si sadla v kostole vedľa nich.

George Elphick vstal. „Žiadam kompletne psychiatrické vyšetrenie klientky, kým jej položíte ďalšie otázky,“ vyhlásil. „Je pravdepodobné, že nie je spôsobilá čeliť súdnemu procesu.“

Nebola to prekvapivá taktika, no vtom sa otvorili dvere a do miestnosti vrazil Bradshaw. „Pán Elphick, ak sa budem čo len sekundu domnievať, že bránite mojím dôstojníkom vo vykonávaní svojich služobných povinností, vznesiem voči vám obvinenie, dobre si to zapamätajte!“

„To nebude potrebné,“ odvetil Elphick. „Každý sudca pochopí, že vyšetrenie je v najlepšom záujme mojej klientky. Dobrú noc.“

Klientke už nepovedal ani slovo, no nezdalo sa, že by jej na tom záležalo. A keď jej seržant nasadil putá, aby ju odviedol späť do cely, rozosmiala sa. Vtedy konečne nadviazala očný kontakt s Francisom.

„Rozmyslela som si to.“

„Čo?“

„Chcete vedieť, kto som?“

XVI

Toto je muž, ktorý ma porazil, a teraz, keď sa mu dívam do tváre, mám pocit, že s ním musím nadviazať kontakt. Raz ho zabijem. Najprv však musí vedieť, kto som. V minulosti ma priveľa ľudí nechápalo a podceňovalo. Tento ma už podceňovať nebude. Predstavím sa mu taká, akou som bola, keď mi otec venoval pozornosť, alebo dokonca ešte vtedy, keď ma ľúbil.

Policajt vyzerá šokovaný mojou náhlou zmenou správania. Nemôže to však, samozrejme, pochopiť.

Znova sedíme vo vyšetrovacej miestnosti, iba on a ja.

„Tak do toho,“ povie. „Povedzte mi, kto ste.“

Rozprávam mu svoj príbeh. Hodnotím jeho reakcie na veci, ktoré hovorím, a tie reakcie mi prezrádzajú, aký je on. Poznaj svojich nepriateľov, vravel vždy Ron.

„Chcete vedieť, čo zo mňa urobilo takú, aká som dnes?“

Prikývne. Vidím v jeho očiach triumf. Myslí si, že získa priznanie. Pochybujem, že to obstojí na súde – pán Elphick sa o to postará.

„Moja rodina odjakživa pracovala s kožou. Kirbyho kože. Firmu založil môj praprastarý otec pred stovkou rokov. Spoločnosť mala prejsť na mňa, ale prešla na môjho brata Marshalla. Otcovho miláčika. Máte súrodenca, detektív Sullivan?“

Neznateľne prikývne. Má dosť rozumu, aby sa dal zatiahnuť do takej debaty, no chce, aby som ďalej rozprávala. Túto hru budeme hrať.

„Povedzte mi o ňom,“ nadhodím.

„O nej. Mám sestru.“

„Máte ju rád, detektív?“
Spôsob, akým sa na to spýtam, v ňom vyvolá odpor.
 „Povedzte mi o svojom bratovi,“ vyzve ma a ja nedokážem odolať.
 „Marshall mi ukradol právo prvorodeného. Nemal sa narodiť. Vytlačil ma z rodinného podniku a potom ho zničil. Zmechanizoval každý krok výrobného procesu. Kupoval lacné kože a vyrábal z nich braky. Zbieral smotanu, až kým sme podnik nemuseli predať za babku.“
 „Čo ste urobili?“
 „Vytlačili ma z hniezda.“
 Už len tie slová ma ničia.
 „Bol vám otec vzorom?“ spýtam sa.
 Tvárou mu prebehne letmý záblesk bolesti. Inú odpoveď nepotrebujem.
 „A keď ste odišli z domu?“ pýta sa.
 „Stala som sa učnicou u Rona Doughertyho. Mal v Prestone pri parku obchod s preparovaním živočíchov. Poznali ste ho?“
 „Spomínam si naň.“ Odpovedá napäto a stručne.
 „Pracovala som tam roky ako Ronova asistentka. Bol mi v mnohých smeroch otcom. Poskytol mi domov a prácu, a oveľa viac.“
 „Stali ste sa preparátorkou?“
 „Naučil ma všetko, čo som potrebovala vedieť. Pravdupovediac, boli sme najlepši v branži.“ Už ma to nudí. „Povedzte mi, prečo nenávidíte svojho otca?“
 „To nie je pravda.“
 Klame. Zasmejem sa.
 „Viete, že táto záležitosť sa neskončila.“

MARNI

„Marni?“ Thierry vždy vyslovoval jej meno spôsobom, akým ho nevyslovoval nikto iný. Jeho hlas ju vyvádzał z miery a zároveň upokojoval. Otvorila oči.

Ležala v posteli v nemocničnej izbe. Jediná ďalšia posteľ oproti nej bola prázdna. Cez svetlé, nedbanlivo zatiahnuté závesy presvietali slnečné lúče, a keď zaostrila pohľad, zažmurkala. Po oboch stranách postele sedeli ľudia. Thierry a Alex na jednej strane, Francis na druhej. V tej chvíli si uvedomila, že atmosféra v izbe by sa dala krájať.

Všetko sa jej vrátilo. Do štúdia vtrhol zlodej tetovaní. Bitka. Odmaskovanie zúrivej ženy, ktorá mala na chrbtoch rúk vytetované krvácajúce srdcia. Marni sa sťažka nadýchla.

„Nikdy ti neodpustím, že si sa vystavila takému nebezpečenstvu,“ zašomral Thierry.

Nevšímala si to. Priveľmi dramatizuje.

„Kde je Pepper?“

Thierry si posunul stoličku dopredu a chytil ju za ruku. „Má sa dobre. Ty si sa však správala ľahkomyselne.“ Pohladkal jej palcom chrbát ruky... dôverne známe gesto.

„Kde je?“

„*Merde*. Pepper nie je dôležitý. Mohla si zomrieť. Hrozne si ma vydesila, *chérie*.“

„Daj mi pokoj, Thierry. Ako vidíš, som živá.“

Marni naňho zagánila a vytrhla si ruku z jeho zovretia. Thierry sa zatváril ublížene, chcel jej ju znova chytiť, no schovala si ju pod prikrývku.

Alex na ňu hľadel s doširoka otvorenými, vyľakanými očami. „Ako si to mohla urobiť, mami? Mala si nám to povedať.“

„Boli by ste mi v tom zabránili.“

„To si teda piš, že by sme boli zabránili,“ odvetil.

„Nemusíš to hovoriť takým karhavým tónom, ďakujem,“ odvrkla podráždene. „Som tvoja mama, nezabúdaj.“ Synove obavy v nej však vyvolali hrejivý pocit a slabé bodnutie viny.

Francis si odkašľal. „Budem potrebovať tvoju výpoveď, Marni. Keď na to budeš pripravená.“

„Nie! To vy ste ju dostali do tejto šlamastiky! Dajte jej už pokoj! Musí odpočívať. Nechápem, čo tu vôbec robíte.“ Thierry vyskočil a v jeho postoji sa zračilo čosi hrozivé.

Francis sa naňho cez posteľ zamračil. „Marni je dôležitá svedkyňa v prípade viacnásobnej vraždy.“

„To je vaša vina. Vy ste ju vystavili nebezpečenstvu.“

„Nevystavil,“ namietla Marni. „Nemal poňatia, čo chcem urobiť.“

Thierry pohľadovo odfrkol. Znova si sadol a usiloval sa ju chytiť za ruku.

„Kedy môžem ísť domov?“ spýtala sa.

„To závisí od lekárov,“ odvetil Francis. „Zrejme si mala slabý otras mozgu.“

Marni sa pozrela na svoje obviazané ľavé rameno. „A toto?“

„Deväť stehov. Budeš tam mať jazvu,“ poznamenal Thierry.

„Došľaka!“ Obrátila sa k Francisovi. „Kedy chceš tú výpoveď?“

„Kedykoľvek na to budeš pripravená.“

„Cítim sa dobre. Ak dostanem trocha kávy, môžeme začať.“

„Non. Musíš odpočívať. To je smiešne!“ zvolal Thierry.

„Thierry, viem posúdiť, či som na to pripravená. Mal by si odísť.“

Thierry podráždene vstal. „Okej. Viem, kde nie som vítaný. Alex, ideme.“

„Vrátiš sa neskôr?“

Thierry na ňu zagánil, no prikývol. „Daj mi vedieť, keď odíde.“

Pri dverách sa obrátil. „Inšpektor, môžete na slovíčko?“

Francis vstal a vyšiel za nimi von.

Marni búšilo v hlave. Posledné, čo potrebuje, sú dvaja muži, ktorí o ňu bojujú, najmä, keď sa nijako mimoriadne nezaujímajú ani o jedného z nich. *Naozaj nie?* Zrazu ju premohla únava. Zavrela oči a vedome uvoľnila napätie v tvári. Konečne je v bezpečí. Vrahyňa je vo väzení a už sa nemá čoho báť.

Dvere sa otvorili a hneď zatvorili.

„Marni?“ Bol to ženský hlas.

Keď otvorila oči, zbadala, že Angie Burtonová jej podáva šálku. „Francis mi povedal, že chcete kávu.“

Posunula sa vyššie na vankúšoch. „Ďakujem. Kde je?“

„Určite za vami príde, len čo bude môcť,“ odvetila. Zdanlivo priateľský úsmev sa jej neodrážal v očiach.

Dvere sa znova otvorili a vošiel Francis.

„Vďaka, Angie,“ prehodil.

„Nemáš za čo. Daj mi vedieť, keby si ešte niečo potreboval.“ Teraz sa skutočne usmievala a Marni vedela, čo má za lubom. Chcela sa mu zavďačiť.

„Ako sa cítiš, Marni? Nepotrebuješ lieky proti bolesti?“

„Je mi dobre. Čo chcel Thierry?“

„Iba sa mi vyhrážal ťažkým ublížením na zdraví, ak tá znova vystavím nebezpečenstvu.“

Marni odfrkla. „Nevšímaj si ho. Má len silné reči.“

„Robil si o teba starosti. A oprávnene. Správala si sa bláznivo.“

Marni sa posunula vyššie na vankúšoch. „Dostala som zlodēja teťovaní do väzenia, nie?“

„A takmer si prišla o život.“

„Namiesto toho, aby si sa na mňa hneval, mal by si sa mi poďakovať, že som urobila tvoju prácu.“

Francis sa naježil, ale nič nepovedal. Tváril sa, akoby mu vrazili dýku do chrbta.

„Kašlem na teba,“ utrúsila. „Som unavená a mal by si odísť. A nemusíš sa vracat.“

XVII

Odviezli ma z Brightonu. Natlačenú ako sardinku v mizernej policajnej dodávke. Celý čas s putami na rukách. Ten neschopný právnik mal tomu zabrániť. Smradlavé väzenie uprostred ničoho. Musím sa dostať von. Zberateľ ma musí dostať von. Zviera mi hruď. Nemôžem dýchať.

Ublížim každému, kto sa ma dotkne. Dozorcovi alebo väzňovi.

Must sa to skončiť. DOSTAŇ MA ODTIALTO.

Kde je? Povedal, že ma ochráni. Jeho právnik ma ubezpečil, že to vybaví, dostanú ma von. Nemôžem tu zostať, neprežila by som to.

Zberateľ by ma nezhadil. On nie.

Všetkému je na vine Marni Mullinsová. Moje prsty túžia po noži. Chcem vyrezať jej nádherné tetovanie. Rozpárať jej chrbát na kúsky. Rezať jej pokožku tupým nožom. Dať jej to pocítiť. Počuť, ako vrieska, keď mi bude po rukách stekať jej teplá krv.

Dám si s ňou načas. Rozrežem ju na kúsky. Aj toho ryšavého policajta. Oboch ich zabijem.

Nie je koniec, kým nie je koniec.

Kde je Zberateľ? Kde je? Prečo neprichádza?

MARNI

Lekár bol mladý a fešný. Marni sa zamyslela, či už nedosiahla vek, keď jej všetci zamestnanci verejného sektora budú pripadať mladší ako ona. No keď jej posvietil maličkým ostrým svetielkom do očí a vyhlásil, že do nasledujúceho rána musí zostať v nemocnici na pozorovanie, už sa jej vôbec nezdal sympatický.

„Vážne?“ spýtala sa. „Cítim sa dobre.“

„Bolest hlavy?“

„Okrem nej.“

Pomaly jej odmotal obväz z ramena a Marni sa mykla, keď uvidela dlhý čerstvý rez v mäse, zvrásnený v pravidelných odstupoch pevnými čiernymi stehmi. Prechádzal rovno cez spodnú časť jej rukávového tetovania, rezal krídlo anjela pomsty obalujúce jej rameno. Bola to Thierryho práca, prvá z niekoľkých, ktoré pre ňu urobil – a pohľad na ňu v nej vyvolal spomienky na ich lásku. Uvažovala, či ešte niekedy pocíti niečo také intenzívne. S tými spomienkami sa však vrátili aj spomienky na Paula, ktoré sa nedali oddeliť – temná tretia strana trojuholníka –, a predlžujúce sa tieň všetkého, čo nasledovalo.

Lekár zacmukal. „Na môj vkus je to trocha červené.“ Dotkol sa pokožky na každej strane rany. „Je to horúce. Asi je tam infekcia – ale podávame vám antibiotiká, takže v priebehu dvadsiatich štyroch

hodín by mala ustúpiť. Pošlem sestru s čistým obvazom a ráno sa na vás prídem pozrieť.“

„Nepresvedčím vás, aby ste si to rozmysleli?“

„Je to pre vaše dobro, pani Mullinsová. Utrpeli ste šok, preto chceme nejaký čas sledovať aj hladinu vášho cukru v krvi. Prosím, vydržte to s nami.“

Keď odišiel, Marni sa pozrela na ranu. Pokrútila zápästím a do ramena jej vystrelila bolesť. Miestami vyzerala rana hlboká. Chvalabohu, že ju nemá na pravej ruke.

Prišla sestra a obviazala jej ľavé rameno. Marni trpezlivo čakala, kým neodišla. Nastal čas, aby uskutočnila svoj plán.

Opatrne vstala a izba sa zakrútila, každý pohyb sprevádzalo búšenie v hlave. Cez otvorené dvere uvidela kúpeľňu. Neisto k nej vykročila a vďačne zovrela rám dverí, keď sa k nemu dotackala. Oprela sa o umývadlo a ošpliechala si tvár studenou vodou. V zrkadle vyzerala bledá a unavená a asi o desať rokov staršia. Vlasy mala špinavé a mejkap z predošlého dňa rozmazaný po lícach.

Nezostane tu. Vrahyňa je vo väzení a ona sa musí dostať domov, vykúpať sa a potom sa vyspať vo vlastnej posteli. Iba tak sa bude cítiť lepšie.

Vrátila sa do izby a rozhliadla sa po svojom oblečení. Ležalo pokrčené na stoličke pod oknom. Top a džínsy boli pofrkané krvou, ale jej to bolo jedno. Lepšie ako krátky nemocničný župan s otvoreným chrbtom. Tašku našla v malej skrinke pri posteli a fľaštička s liekmi proti bolesti stála na nočnom stolíku. Boli predpísané na jej meno, hodila ich do tašky a zazipsovala ju.

Keď odchádzala z nemocnice, nikto ju nezastavil, hoci celý čas očakávala, že niekto zakričí jej meno. Vrahyňa je vo väzení a policajnú ochranu odvolali. Nikto nemal dôvod venovať jej pozornosť. Dolu vo vestibule uvažovala, či zavolať Thierryemu, aby ju prišiel vyzdvihnúť, no pravdepodobne by ju presvedčal, aby tu zostala ešte

ďalšiu noc. Pred hlavným vchodom bolo stanovište taxíkov. Overila si, či má v peňaženke ešte nejaké peniaze, a postavila sa do radu. O pár minút bude doma, zavrie a zamkne za sebou vchodové dvere a celý svet môže ísť do pekla.

Keď už sedela v taxíku, po chrbte jej prebehli zimomriavky. Uvedomila si, že sa nechce vrátiť do prázdneho domu. Alex bol u Thierryho a Pepper stále u veterinára.

„Môžete ma odviezť na Gardner Street, prosím?“

„Samozrejme,“ odvetil taxikár.

Pôjde do štúdia a bude trocha kresliť. Kreslenie bol jediný spôsob, ako sa vyrovnáť s citovým zmätkom, ktorý zažívala – útok, to, čo videla na Stone Acre Farm, Pepper, Frank Sullivan, Thierry, vždy prítomný príznak Paula... Nič z toho nesúviselo s jej minulosťou, no keď sa cítila ohrozená, pretrvávajúca úzkosť tie udalosti vždy vyniesla na povrch.

Taxikár ju vysadil pred štúdiom, a hneď ako vystúpila, vedela, že sem nemala ísť. Musela strhnúť z dverí policajnú pásku – dokonca si nebola istá, či môže vojsť dnu. Zaplavili ju udalosti z predošlého večera a stála pred dôkazmi toho, čo sa udialo – Pepperova krv, prevrátený masážny stôl. Na jej stole príšerný neporiadok a všade tmavé šmuhy z prášku na snímanie odtlačkov prstov.

Toto je však jej priestor a nebude sa pred tým, čo sa stalo, krčiť v kúte.

Unavene začala upratovať. Umyla z dlážky Pepperovu krv, usilovala sa nevdychovať jej pach. Zdravou rukou postavila masážny stôl a utrela z neho čierny prášok. Nemohla si pomôcť, rozplakala sa. Dojala ju Pepperova odvaha a bola hrdá aj sama na seba. Napadli ju už aj predtým, no tentoraz sa nezrútila a nevzdala. Použila zručnosti, ktoré sa naučila, a zachránila si život. Možno aj niekoľko ďalších, keďže vrah je už za mrežami. Zatiaľ čo polícia chcela zvaliť vinu na nesprávneho muža, ona urobila, čo bolo potrebné, aby ochránila svoju komunitu.

Upratovanie jej zabralo asi dve hodiny, a keď skončila, v hlave jej znova búšilo a kreslenie už nepripadalo do úvahy. Prázdny či neprázdny dom, pôjde domov a vlezie do posteľe.

Vtom jej zazvonil mobil, akoby to bolo načasované.

„Áno?“

„Marni, kde, došla, si?“ Thierry.

„V štúdiu.“

„Som v nemocnici. Povedali mi, že si sa odhlásila.“

„Áno. Nemohla som tam už vydržať ani minútu.“

Thierry zavrčal. „Hlupaňa!“

„Voláš mi, aby si ma urážal?“

„Idem po teba. Odveziem ťa domov.“

„Ďakujem.“

Nie je až taký zlý.

Vzala si tašku a kresliace potreby a presvedčila sa, či sú zadné dvere zamknuté. Niektoré, zrejme na Francisov príkaz, namontoval dočasnú visáciu zámku, aby napravil škodu, ktorá sa stala, keď Sam Kirbyová vykopla dvere. Trvalejšia oprava môže počkať do konca týždňa.

Vyšla von prednými dverami, zastala na chodníku a čakala na Thierryho. Pomaly sa stmievalo a väčšina obchodov a kaviarní v susedstve bola zatvorená. V polovici Gardner Street vyčnieval nad ulicou z vývesného štítu zábavného klubu pár obrovských nôh v červeno-bielych pásikovaných pančuchách – vždy jej vyvolali úsmev na tvári. Skočila po tomto štúdiu, keď sa prvý raz rozišli s Thierryom a musela odísť z Tatouage Gris. Dnes si nevedela predstaviť, že by robila niekde inde.

Vyzerala Thierryho starý jaguár. Aspoň sa pohodlne odvezie domov.

Na ceste sa vynorili reflektory, no auto prešlo okolo nej. Nebol to jaguár, iba biela obchodná dodávka, a tak čakala ďalej. Bolesť hlavy na čerstvom vzduchu pomaly ustupovala a ona túžobne premýšľala

o teplom bublinkovom kúpeli. Usmiala sa. Bola na seba hrdá, predstavovala si budúcnosť. Dokázala niečo sama sebe a nikdy na to nezabudne. Nie je obeť.

Už viac nie som ničia obeť.

Na temene pocítila výbuch bolesti a hodilo ju dopredu. Zovrela ju ruka. Pritisla jej čosi na ústa, a keď sa nadýchla, svet sčernel.

FRANCIS

Omša nepriniesla Francisovi takú úľavu, v akú dúfal. Prvý raz sa stretol s osobou, ktorá bola stelesnením zla. Samozrejme, chytanie vrahov bolo hlavnou náplňou jeho práce, a bolo to tak odvtedy, čo sa stal detektívom strážnikom. Tentoraz to však bolo iné, osobnejšie, lebo viedol vyšetrovanie a takú zvrátenosť nikdy predtým nezažil. Zaplavila ho vlna odporu, bol zhnusený všetkým, čo videl na farme, aj úsmevom Sam Kirbyovej, a keď skončil s jej výsluchom, cítil sa špinavý.

V Kostole svätej Kataríny sa ako vždy trochu upokojil, no ani jedna modlitba či čítanie ho v ten večer nezaujali. Nijako neutíšili jeho bolesť a úľavu mu nepriniesol ani zvučný hlas otca Williama. Kládol si stále tú istú otázku. Ako môže existovať také zlo? Otázku, ktorú si ľudstvo kladie celé veky, otázku, na ktorú Boh nikdy neodpovedal.

Myšlienky mu zaleteli k sestre, potom k mame. Mama mu nikdy nevyčítala, keď mu v návšteve zabránila práca, ale sestra svoje pocity neskrývala. Samozrejme, cítil sa vinný – neurobil dosť ani pre jednu z nich. Pred omšou vzal Robin na návštevu k mame, no neskončilo sa to dobre. Mama, takmer celkom slepá a pripútaná na invalidný vozík, preplakala väčšinu času, ktorý s ňou strávili. Chcela vedieť, či sa im ozval otec, ktorý sa, samozrejme, neozval. Odkedy odišiel, uplynuli roky, no stále bol centrom maminých myšlienok, čo bolo bolestné pozorovať.

Robin mu vyčítala, že mamu dosť často nenavštevuje, a za každým, keď od nej odchádzal a nechával ju samu vo vlastnom svete, v osamotenosti jej izby, cítil sa príšerne. Dnešné popoludnie nebolo výnimkou. Mamin záujem o život za štyrmi stenami slabol a Robin zakrývala vlastný strach z budúcnosti prudkou podráždenosťou. Keď mamu pobožkal na rozlúčku, líce mala mokré od slz. Budúcnosť jej už nič nesľubovala.

Sklopil oči a sklonil hlavu. Otec William prednášal poslednú modlitbu, Druhý list Korintanom, kapitola 13. Francis presunul váhu na kolenách, ľutoval, že omša sa skončila tak rýchlo.

Keď sa malá skupinka veriacich vytratila, sadol si opäť na lavicu a zahľadel sa na namaľovaných anjelov za krížom. V kostole bolo ticho, ozýval sa len šuchot nôh, lebo organista ešte nezačal hrať na večernú pobožnosť. Predklonil sa, zložil si hlavu do rúk, modlil sa za Robin, za mamu a za silu, ktorú potreboval na prácu, prosil o odpustenie za chvíle, keď podľahol rozptýleniam a sklamaniu. Otec William mu rýchlo stisol plece, keď sa vracal uličkou k oltáru.

Na zvonenie mobilu nebol vhodný čas, lenže ten, samozrejme, zazvonil. Otec William pokrútil hlavou, v tvári sa mu zračila mlčanlivá výčitka. Francis ho okamžite vypol, ale stihol zachytiť meno volajúceho. Thierry Mullins. Volá mu, aby sa mu znova vyhrážal? Strčil mobil do vrečka a znova sklonil hlavu v tichej modlitbe.

Keď o pol hodiny vyšiel z kostola, bolo zamračené a oveľa chladnejšie ako predtým. Kostol stál na kopci a cintorín sa zvažoval k Dyke Road a na druhej strane k North Street. Francis už pokojnejšie vykročil po známom tehlovom chodníku, potom prešiel cez kamenný priechod na úpäti, ktorý viedol na Wykeham Terrace. Kráčať po chodníku k dverám otcovho veľkolepého viktoriánskeho gotického domu. Ten dom mal vždy rád, hoci tam strávil iba krátky čas ako dieťa. Sivobiele múry a odkvapy s cimburím vyzerali v jeho detských očiach ako zámok. Otec ho zanechal neobývaný už pred viac

ako desiatimi rokmi, a tak Francisovi pripadalo celkom logické, aby sa doň nastahoval, keď potreboval vlastné bývanie – ako prechodné riešenie. To bolo pred tromi rokmi a doteraz nič iné nehládal.

Vytiahol z vrecka mobil a znova ho zapol. Rozmýšľal, čo má v chladničke na večeru, keď pípla esemeska.

Marni sa stratila – zavolajte mi.

Poslal ju Thierry dve minúty po tom, čo mu v kostole zazvonil telefón. Po nej nasledovala ďalšia.

Ozvíte sa. Je to vážne.

Potom ďalšie dve, podobné.

Francis stlačil gombík s Thierryho číslom.

„Vďakabohu!“ zvolal Thierry, keď sa spojili. „Odhlásila sa z nemocnice a šla do štúdia. Mal som ju vyzdvihnúť, ale nie je tu.“

„Možno ju unavilo na vás čakať a odišla pešo,“ namietol Francis. Usiloval sa potlačiť znepokojenie v hlase.

Nie je koniec...

„Neberie mobil. A nečakala dlho... trvalo mi len desať minút, kým som sem prišiel. Prešiel som hore-dolu po celej ulici. Niet po nej ani stopy. Ešte by nestihla prísť domov, a prečo by odchádzala, keď čakala na odvoz?“

„Čo sa podľa vás stalo?“

„Ako to mám vedieť?“ vybuchol Thierry. „Prosím vás, vyhláste po nej pátranie.“

„Nehovoríte mi všetko, však?“ Niečo v Thierryho hlase naznačovalo, že vie viac, ako priznáva.

„Nemyslím, že to má s tým niečo spoločné, no môjho brata dvojča mali zhruba v tomto čase prepustiť z väzenia. Je medzi nimi zlá krv.“

„Váš brat je muž, ktorého pobodala, mám pravdu?“

„Povedala vám, čo sa stalo?“

„Len niečo. Naznačujete, že váš brat mohol prísť sem? Čo plánoval?“

„Nie... Neviem. Iba sa chcem uistiť, že Marni nič nehrozí.“

„Stretneme sa v štúdiu.“

Francis o desať minút zastavil pred Marniným štúdiom na Gardner Street, bolo mu jedno, že parkuje na žltej čiare. Thierry naňho čakal vnútri v prednej časti obchodu.

„Dvere boli otvorené?“ spýtal sa Francis, keď vbehol dnu.

Thierry pokrútil hlavou. „Mám kľúč. Občas som tu s ňou pracoval.“

„Nejaký náznak, kam mohla odísť?“

„Nič.“

Francis prešiel dozadu. „Musela tu stráviť istý čas – upratala neporiadok zo včerajška.“

„Určite, z nemocnice odišla okolo piatej.“

Francis sa pozrel na hodinky. Bolo takmer pol ôsmej.

„Kedy ste s ňou hovorili naposledy?“

„Okolo siedmej. Bol som v nemocnici a ona bola tu. A kým som sem prišiel, odišla.“

Nemalo to logiku. Zlodejka tetovaní je za mrežami. Marni nič nehrozí. Francis dúfal, že iba nepočkala na Thierryho. Ale prečo potom neberie mobil?

„Váš brat Paul je stále vo väzení vo Francúzsku?“

„Pokiaľ viem áno.“

„Nie ste si tým istý?“

„Mama bude vedieť, či je vonku.“

Rýchlo vytukal číslo a potom zarapotal niečo po francúzsky. Keď dohovoril, v tvári sa mu zračila úľava.

„Paul je stále vo väzení. Majú ho prepustiť na podmienku, no ešte sa tak nestalo. Mama nič viac nevedela.“

Takže to nebol Paul. To im však veľmi nepomohlo – Marni bola stále nezvestná. Francis sa vydesil. Existovala kopa možností. Znova vytiahol mobil.

„Rory, vyhlás pátranie po nezvestnej Marni Mullinsovej. Okolo siedmej zmizla zo štúdia na Gardner Street.“ Chvíľu počúval, mračil sa. „Áno, myslím si, že môže byť v nebezpečenstve. Urob to. Okamžite.“

Nie je koniec...

MARNI

Odváži sa otvoriť oči? Je späť v nemocnici? Leží na studenom tvrdom povrchu. Leží na dlážke, na boku a mozog jej signalizuje, že sa nemôže pohnúť. Panika, nával adrenalínu. Usiluje sa zdvihnúť pravú ruku k tvári, ale nemôže. Má ju za chrbtom priviazanú zápästím k druhej ruke. Je zviazaná a rýchly pokus pohnúť sa jej prezrádza, že aj členky má zviazané.

Skríkne o pomoc. No z hrdla jej vyjde iba zachrípenie.

Otvorí oči. Nemá to význam – jej svet je čierny. Určite má zaviazané oči. Pošúcha si líce o plece a pocíti, že má okolo hlavy oviazaný kus látky, nemôže ho posunúť natoľko, aby videla. Cez pásku neprevitá ani lúč svetla. Otvára oči do látky, no nič nevidí.

Tisícnásobné nočné mory.

Pevnejšie zavrie oči. Má pocit, že počuje plakať dieťa – Luka. V dialke sa zjaví Alex. Beží od nej preč, nesie Luka a ona je bezmocná, nemôže ísť za nimi. Zahryzne si do líca a bolesť ju preberie.

Načúva. Ticho má vlastný zvuk, šumí v tme, zvoní v ušiach, úporná melódia, ktorá pulzuje s rytmom krvi v jej žilách. Jediný spôsob, ako sa jej zbaviť, je sústrediť sa na vlastné dýchanie. Musí sa pohnúť. Prevrátila sa z boku na chrbát, drviac si plecيا, potom na druhý bok. Dlážka je studená. Bok a plece, na ktorom leží, ju bolia.

Pritiahla si nohy k telu a presunula váhu, usilovala sa posadiť. Teraz sa môže predkloniť a oprieť si hlavu o kolená. Niekoľkokrát sa zhlboka nadýchla a cítila sa lepšie. Môže jasnejšie rozmýšľať. Keby si čupla, možno zistí, kde sú dvere.

Tá myšlienka ju prekvapila – ako rýchlo zvládla situáciu, v ktorej sa ocitla? Kde to, došľaka, je? Kto jej to urobil? Strach bol ako ihly ľadovej sprchy prenikajúce pokožkou. Jej nepriateľom nie je tma ani ticho. Je to človek, ktorý ju sem dopravil.

Môže to byť iba jediný človek. Paul.

Nie. To nie je možné.

Znova zakričala o pomoc a tentoraz znel jej hlas hlasne a zreteľne. Kričala asi minútu, potom prestala, načúvala, dúfala, že začuje niekoho prichádzať. A čo ak to bude Paul? Oľutovala, že robila hluk.

Ak to nie je Paul, kto iný by jej to urobil? Prečo?

Je zima. Je tma. Zúfalo potrebuje vodu. Je sama. Už dávno potrebuje inzulín a jedlo. A bojí sa. Veľmi dobre vie, čoho je schopný.

Ďalšiu hodinu liezla dookola a mapovala hranice svojho väzenia. Bola to veľká miestnosť, narazila do rozličných kusov nábytku, jedna či dve boli stoličky, ďalšie kusy nerozpoznala. Na jednej stene pocítila zárubňu a dvere. Ten objav ju zdvihol na kolená, a keď sa plec om oprela o kľučku, podarilo sa jej vstať. Obrátila sa a hmatala rukami po kľučke. Stisla ju a potlačila dvere. Nepohli sa. Boli zamknuté.

Zaplavilo ju sklamanie. Močový mechúr sa jej uvoľnil. Horúci moč jej stekal po nohách a vsakoval do džínsov, jeho zápach zaútočil na jej nozdry.

Klesla opäť na zem a rozplakala sa.

RORY

Šéf vtrhol do vyšetrovacej miestnosti ešte bledší ako zvyčajne, prerývane dýchal z behu po schodoch.

„Nič?“ spýtal sa Roryho.

Rory pokrútil hlavou. „Pátranie po nezvestnej osobe sme vyhlásili len pred chvíľou.“

„Kamery?“

„Práve sa na ne chystáme.“

„No tak, Rory. Vieš tak dobre ako ja, že ak ju čo najskôr nenájde-
me, naše šance sa rapídne zmenšia.“

Rory to vedel a vedel ešte viac. Napríklad, že čím viac času uplynie, tým pravdepodobnejšie ju nájdu mŕtvu. Aj keby objavili niečo na kamerách, dozvedeli by sa iba to, kde bola vtedy – nie, kde je teraz. To šéf nepotreboval počuť vzhľadom na stav, v akom sa už nachádzal.

„Angie,“ ozval sa Francis. „Tento zoznam čísiel som dostal od Thierryho Mullinsa – priateľa, rodina, ľudia, ktorým mohla volať. Prejdi ho a zisti, či niekto z nich vie, kde by sa mohla nachádzať.“

Angie si vzala zoznam k stolu a začala telefonovať.

„A čo chlapec?“ spýtal sa Rory. „Možno niečo vie.“

„Thierry ide do svojho bytu, aby sa ho spýtal. Dá nám vedieť.“

„Jej sestra nič nevie,“ oznámila Burtonová a už aj vytáčala ďalšie číslo.

Rory si premietol na obrazovku záznam z bezpečnostnej kamery na Gardner Street. Francis študoval zábery cez jeho plece. Žiaľ, kamera bola nastavená v takom uhle, že vchod do Božského tetovania bol mimo záberu.

„Došľaka s tým – to nám nepomôže.“

„Len si to pozrime,“ prehodil Rory pokojne. „Ak odišla pešo, uvidíme ju ísť po ulici týmto smerom, a ak išla iným smerom, objaví sa na zábere z ďalších kamier, keď zabočí na North Road.“

Rory spustil prehrávanie. Začal od siedmej, presne v čase, keď Thierry volal Marni z nemocnice. Po ulici prešlo niekoľko ľudí, väčšina obchodov a kaviarní bola už zatvorená. Autá prechádzali ulicou iba občas – bola úzka, jednosmerná, priveľmi úzka na parkovanie, vďaka čomu mali dobrý výhľad na chodníky a vchody dverí.

Francis nervózne prešľapoval za ním.

Prezreli si to niekoľkokrát, hľadali medzi chodcami Marni, ale nebolo po nej ani stopy. Ako Rory očakával, zábery im nepriniesli nič užitočné.

„A čo North Road? Môžeš založiť film, kde sa križuje s Gardner Street?“ spýtal sa šéf.

Ďalšiu polhodinu si premietali nové zábery, zúfalo po nej pátrali.

„Akoby sa rozplynula vo vzduchu,“ vzdychol Francis.

„Nemohla odísť zadnými dverami?“

„Nie. Boli zamknuté znútra. Vyšla spredu. Začni znova, Rory, a prever poznávacie značky všetkých áut.“

Uplynuli ďalšie dve hodiny, hoci im to pripadalo oveľa dlhšie.

Francis prechádzal hore-dolu po vyšetrovacej miestnosti, štekal otázky tímu a telefonoval s Thierryom. Alex nevedel nič, ani nikto iný, komu Thierry volal.

„Rory, máš niečo?“

„Zatiaľ nič, šéfe. Prvé tri autá – preveril som ich v databáze. Všetky sú miestne, nijaké viditeľné spojenie.“

Zlatá hodina dávno uplynula, a ak Marni uniesli, jej šance na prežitie sa každou minútou zmenšovali.

„Šéfe?“

„Čo je?“

„Toto auto,“ Rory ukázal na malú bielu dodávku. „Je zaregistrované na spoločnosť, ktorá prenájíma vozidlá.“

„Podme.“

Keď Francis vykročil k dverám, takmer vrazil do uniformovaného policajta, ktorý vchádzal.

„Inšpektor Sullivan?“

„Áno?“

„Toto práve doručili na recepciu.“ Podal mu veľkú červenú tašku, čo sa nosí cez plece. „Nejaký chlap ju našiel po záverečnej v uličke neďaleko Gardner Street. Zdá sa, že patrí tej nezvestnej žene Marni Mullinsovej.“

Francisovi to nemusel vysvetľovať – okamžite tašku spoznal.

Keď mu ju policajt podal, ozvalo sa z nej zvonenie mobilu. Francis ju hodil na najbližší stôl a začal sa v nej prehrabávať. Keď našiel mobil, na displeji sa ukázalo Thierryho meno a Francis prevzal hovor.

„Marni? Nie, kto je to?“ ozval sa Thierryho vylakaný hlas s náznakom nádeje.

„Francis. Práve nám priniesli jej tašku. Našli ju na Gardner Street.“

„*Merde, merde!*“

„Máme stopu. Zhruba v čase, keď zmizla, prechádzala po ulici prenajatá dodávka. Požičovňa áut je na Cannon Place. Otvárajú o šiestej ráno – prídte tam.“

Už chcel zavesiť, keď Thierry skríkol: „Počkajte!“

„Čo je?“

„Sú v taške jej lieky?“

„Lieky?“ Francis otvoril tašku a nazrel dovnútra.

„Je diabetička. Potrebuje inzulínové injekcie.“

„Netušil som, že je diabetička.“

„Veľmi dobre ju nepoznáte, však?“

Francis zbadal na dne tašky malé priesvitné vrečko s lekárskou výbavou. Vytiahol ho. „Čo sa stane, ak ich vynechá?“

„Ak sa jej zníži hladina cukru v krvi hoci len na pár hodín, upadne do kómy.“

FRANCIS

Rory telefonoval a Francis šoféroval. „Nikto to neberie, šéfe. Ešte nemajú otvorené.“

„Skúšaj ďalej.“

Nebolo to ďaleko a ulice boli prázdne. Francis pridal plyn a zapol modrý maják.

„Potrebujem informácie, kto si od vás prenajal túto dodávku...“ Rory sa konečne dovolal a odrapotal evidenčné číslo. „Polícia. Máme podozrenie, že ju použili pri trestnom čine.“ Zmĺkol a potom s nadávkami prerušil hovor. „Doriti aj s ochranou osobných údajov. Chce príkaz. Ten chlap zrejme pozerá priveľa detektívok.“

„Samozrejme, má pravdu,“ utrúsil Francis. „Dúfajme, že keď uvidí príkaz, bude mu to stačiť.“

Hnal sa po Old Steine a nedal prednosť na kruhovom objazde. Marninu tašku s liekmi pohadzovalo na zadnom sedadle z jednej strany na druhú. Keď na Kings Road a na pobreží zrýchlil, zatrúbil naňho nahnevany vodič vauxhallu.

„Nijaké správy od Hollinsa?“ spýtal sa Francis Roryho. Zavola mu, aby vypočul majiteľov ďalších áut, ktoré videli na záberoch z kamier, hoci pochyboval, že im to niečo prinesie.

„Nie, šéfe. Len pred desiatimi minútami odišiel z domu a má to ďalej ako my.“

„Došľaka! Nemôžem si pomôcť, stále uvažujem...”

„O čom?”

„O tých slovách *nie je koniec*.”

„Veď Kirbyová je za mrežami. Nezistili sme nič, čo by naznačovalo, že mala komplica. Nechápem, ako by to mohlo súvisieť.”

Francis pokrútil hlavou. „Mám z toho zlý pocit, Rory.”

Preleteli okolo bieleho priečelia honosného hotela Grand a zaskrípali brzdy, keď Francis náhle zabočil doprava na Cannon Place. Požičovňa áut sa nachádzala na konci ulice. Francis prudko zastal, spolu blokujúc vchod na malý dvor, na ktorom parkovali autá na prenájom. Vyskočili z auta a bežali do kancelárie. Znútra počuli hádku.

„*Putain!* Okamžite mi povedzte, kto si od vás prenajal bielu doďávku!” ozýval sa vnútri Thierryho nezameniteľný hlas.

„Nemôžem.” Druhý hlas znel priškrteno.

Keď Francis s Rorým vrazili do kancelárie, uvideli prečo. Thierry držal mladého muža oboma rukami za golier košeľe a doslova ho ťahal cez nízky pult.

Rory Thierryho nadvihol a prirazil ho o protiľahlú stenu. Mladý muž sa oprel o pult na svojej strane a sťažka vydychoval. Na menovke mal napísané Amit.

Francis vytiahol príkaz a ukázal ho mladému mužovi.

„Bože, to bolo rýchle. Len teraz som vám volal,” zachripel Amit.

Francis si s Rorým vymenili pohľady. „My sme volali *vám*.”

„Práve som vytočil deväť deväť deväť o pomoc. Tento chlap vošiel a začal sa mi vyhrážať.”

„Konečne vyklopte tú informáciu!” skríkol Thierry.

„Nemôžem vám podávať informácie, pane,” odvetil Amit, teraz už trochu smelšie, keď mal podporu dvoch policajných dôstojníkov.

„Držte hubu!” osopil sa Rory na Thierryho. „Nechajte to na nás!”

Francis sa obrátil k Amitovi. „Potrebujem zistiť, kto si prenajal túto dodávku.“ Podal mu útržok papiera s údajmi o aute. „Domnievame sa, že ju použili včera večer pri únose.“

Amit sa nerozhodne zahľadel na papier, nebol si istý, čo sa od neho očakáva.

Francis znova zamával príkazom. „Je to nalichavé. Ohrozený je ľudský život.“

Nastala krátka potýčka a Thierry sa vytrhol Rorymu. Zastal pred pultom vedľa Francisa. „V ohrození je život mojej *manželky*.“

„Samozrejme. Je mi to ľúto,“ odvetil Amit. „Len dodržiavam pravidlá spoločnosti.“

Francis vrhol na Thierryho varovný pohľad. „To je v poriadku. A teraz nám, prosím, poskytnite tú informáciu.“

Amit sa obrátil k počítaču a naťukal podrobnosti. „Mám to. Prenajala si ju jedna IT spoločnosť, ktorá sa volá Algoritmiks. Majú ju už niekoľko týždňov.“

„Máte adresu?“ spýtal sa Rory.

Vonku sa ozval hlasný zvuk policajnej sirény a vzápätí vbehli dnu dvaja uniformovaní policajti.

„Čo sa tu deje? Vy ste volali?“ oslovil starší z nich Amita, zatiaľ čo si nahnevane premeriaval Francisa, Thierryho a Roryho.

Francis tretí raz vytiahol príkaz. „Detektív inšpektor Sullivan.“

„Prepáčte, pane,“ zajachťal policajt. „Prijali sme odtiaľto núdzové volanie. Výhražné správanie.“

„Už sme to vybavili. Ďakujem, že ste prišli, je to vyriešené.“

„V poriadku, šéfe.“

Policajti vycúvali.

Amit podal Francisovi vytlačené údaje z počítača. „To je adresa spoločnosti.“

Francis ju nahlas prečítal. „Gorse Avenue, East Preston. Kde, došľaka, to je?“

„East Preston? Smerom na Littlehampton,“ odvetil Rory.

„Poďme,“ zavrčal Thierry.

„Ďakujem, Amit,“ prehodil Francis, keď vykročili k dverám.

„Dúfam, že tú dámu zachránite!“ zavolať za nimi Amit.

Keď si Francis sadol na sedadlo vodiča, začul, že sa za ním otvorili dvere. Obzrel sa a uvidel Thierryho, ako sa štvorá na zadné sedadlo.
„Čo to, preboha, robíte?“

„Idem s vami.“

„V nijakom prípade. To je policajná záležitosť.“

„Nevystúpim z auta. Chodte už.“

„Traja sú viac ako dvaja,“ prehodil Rory. „Ktovie, čo tam objavíme.“

„Práve to ma znepokojuje,“ vzdychol Francis a dupol na plyn.

„Po pobreží, potom na A 259,“ navigoval ho Rory. „Modrý maják?“

„Modrý maják,“ prikývol Francis. „A bezpečnostné pásy.“

Stlačil plyn a v duchu sa pomodlil. Prosil. Sľúbil by čokoľvek, len aby bola Marni v bezpečí.

MARNI

Spala alebo len upadla do dajakého snového stavu? Ťažko povedať a ani na tom nezáležalo. Teraz je hore. Tlačí ju tvrdá dlážka, ťažký závoj studeného vzduchu jej sťažuje pohyb. Zapácha, džínsy má prilepené na telo, lepkavé a vlhké. Je jej nevoľno, no zároveň je hladná, hoci chuť na jedlo potláča strach.

Chcela si sadnúť, okamžite sa jej zakrútila hlava, pred zaviazanými očami jej plávali žlté bodky. Stratila pojem o čase a mieste, netušila, ako dlho tu leží. Nevedela dokonca ani či je deň, alebo noc, potrebovala jedlo a vodu a ešte naliehavejšie inzulín.

Zhlboka sa nadýchla a z plných pľúc skríkla o pomoc, kričala tak dlho, ako vládala. Dýchala a kričala. Dýchala a kričala – kým sa jej znova nezakrútila hlava a musela si ľahnúť.

Mysel' sa jej zahmlievala, myšlienky sa jej vymykali spod kontroly. *Čo keby si začala obhrýzať vlastné rameno ako potkan v pasci? Mohla by jesť svoje vlasy, zahryznúť si do líca?* Lákala ju predstava, že upadne do kómy, no bojovala proti nej. Po chvíli si už nevedela spomenúť, čo jej hrozí, prečo bojuje. *Nebolo by lepšie, keby naozaj stratila vedomie?*

Prebral ju náhly hluk, po hodinách ticha ostrý ako výstrel z pištole. Otváranie dverí. Dovnútra vniklo svetlo a na spodnej strane pásky cez oči rozoznala tenkú bledú čiaru.

„Pomôžte mi,“ zachripela.

Priblížili sa k nej kroky.

„Pomôžte mi. Potrebujem vodu. Potrebujem jedlo.“

Usilovala sa posadiť. Ruka na pleci ju zastavila. Pritisla ju znova na dlážku.

„Pssst.“

Chcela sa vzoprieť, ale nemala dost síl.

Hlavu jej zovrela ruka. K perám sa jej pritisol okraj plastovej fľaše. Vďaka pila. Studená, veľmi studená voda. Prehĺtanie bolo bolestivé, no také vítané, že takmer vzlykala od vďačnosti. Napila sa dosýta, fľašku mala stále pritisnutú k perám, tak pila ďalej.

Prečo ju ten človek nerozviazal a nezložil jej pásku z očí?

Odvrátila hlavu od fľaše a počula, že ju položil na zem.

„Som diabetička. Potrebujem jedlo. Potrebujem inzulín.“

Ruka jej položila hlavu späť na dlážku a kroky sa vzdalovali.

Čia ruka? Čie kroky? Pripadalo jej čudné, že k nej prišiel niekto úplne anonymný s neznámymi úmyslami.

Mohol by to byť Paul?

„Prečo ma nerozviazete? Prečo mi nepomôžete?“

Dvere sa zatvorili a kroky za nimi stíchli. Hrdlo jej zovrela panika. Bála sa, že vyvráti vodu, ktorú práve vypila. Nech bol ten človek ktokoľvek, nebol to jej záchranca, ale jej únosca. Hlava sa jej zakrútila, svet sa zakrútil. Dlážka pod ňou sa naklonila a začala zrýchlene dýchať.

Dvere sa znova otvorili a opäť počula kroky. Ten muž – podľa chôdze sa domnievala, že je to muž – ju zdvihol do sedu. Na pery sa jej pritislo čosi mäkké a sladké. Kúsok si odhryzla. Šiška? Bola oschnutá, no vyhľadovane sa na ňu vrhla, nestarala sa, že lekvár jej steká po brade. Glukóza sa jej dostane do krvného obehu až o desať, pätnásť minút, aj tak ju však zaplavila úľava.

Keď šišku dojedla, muž ju nechal ležať pri stene. Počula, ako prechádza po miestnosti, nevedela rozoznať, čo robí. Čo bude ďalej?

Aké má šance, že mu ujde? Nemala by s ním nadviazať kontakt a prosíkať ho, aby ju pustil?

„Ďakujem za jedlo,“ zachripela, stále si oblizujúc cukor z perí.

Neodpovedal.

„Kto ste? Čo odo mňa chcete?“

Stále nijaká odpoveď.

„Prosím vás, pustite ma. Nevidela som vašu tvár. Neviem, kto ste. Neurobte niečo, čo by ste neskôr ľutovali.“ Hnusil sa jej strach, ktorý počula vo vlastnom hlase.

Ticho narušil zvuk, ktorý poznala. Brúsenie noža, rytmické a pravidelné. Zmocnil sa jej strach, zovrel jej hrdlo, drvil jej vnútornosti tak ostro, ako brúska ostrila kov.

„Prosím...“

„Marni, nemám v úmysle oľutovať ani jedinú vec, ktorú ti urobím.“

Pomalá, lenivá reč. Povedomá. Mužská. Ten hlas už počula, ale kde? Nebol to Paul. Prízvuk nebol francúzsky.

„Rozviažte ma, prosím. Zabavili ste sa, no teraz bude lepšie, ak ma pustíte.“

Zvuk brúsenia ani na okamih neprestával.

„Čo so mnou chcete?“

Brúsenie prestalo. Marni zadržala dych.

„Čo s tebou chcem? Myslel som, že to je jasné.“

Ten hlas.

Kroky sa k nej priblížili.

„Keďže tu nezostaneš nažive, potom toto netreba.“ Strhol jej z očí pásku. Marni zastonala, keď jej spolu s ňou strhol aj zopár vlasov.

Po hodinách v tme bola oslepená. Pevne zavrela oči a čakala, kým sa biele záblesky rozplynú, potom ich pomaly otvorila a so sklonenou hlavou hľadela na zem. Keď sústredila zahmlený pohľad na vlastné chodidlá a členky, zaligotal sa pred ňou vyleštený betón. Zrazu si uvedomila svoje vlhké, zapáchajúce džínsy.

Skĺzla pohľadom nabok a uvidela ďalší pár nôh. Nové tenisky, neobnosené, voľné nohavice, priveľmi dlhé, na členkoch ohrnuté. Pomaly prechádzala pohľadom po mužovom tele – nohy do X, nohavice v páse priveľmi tesné, prevísajúce brucho. Oblečené mal čierne tričko s golierom a s logom spoločnosti, o akej nikdy nepočula. Na ramene mal tetovanie. Tetovanie, ktoré dokončila len pred niekoľkými dňami. Keď sa ich pohľady stretli, Steve sa na ňu usmial a ju zamrazilo až do špiku kostí.

Och, panebože!

„St... Steve?“

Steve? Počítačový magor s tetovaním tigra?

Cukor v krvi jej zvýšil nával adrenalínu.

„Rozkošná Marni. A celá moja.“

Náhle sa od nej odvrátil a vykročil k stolu, na ktorom ležali nôž a brúska.

Od strachu jej vyschlo v ústach. Nevládala rozmýšľať. Mimovoľne sa vzoprela, usilovala sa uvoľniť si putá, napokon to vzdala. Keď sa rozhládla po miestnosti a začala vnímať okolie, prestala myslieť na útek. Akékoľvek racionálne úvahy stratili zmysel. Zaplavil ju strach.

Miestnosť mala tvar veľkého obdĺžnika, bola väčšia, ako si predstavovala pri obmedzenom skúmaní, keď mala zaviazané oči. Neboli tam nijaké okná – je v podzemí? Čierne steny pokrýval akýsi druh najmodernejšieho pružného obloženia. Videla ho už predtým v nahrávacích štúdiách. Zvukotesné. Zamrazilo ju. Strop tvorila nočná mora hliníkových rúr a mreží. Na jednej z kratších strán obdĺžnika bola biela obrazovka a pred ňou niekoľko nízkych pohoviek čalúnených tmavočerveným zamatom. Súkromné kino.

To však nebolo všetko. Za pohovkami v strede miestnosti stálo sedem dokonale vyleštených betónových podstavcov, každý vysoký asi meter dvadsať. Marni zažmurkala a znova zaostрила pohľad, preskakujúc očami z jedného na druhý. Do hrdla jej stúpala žľč, spaľo-

vala jej vnútro. Na každom podstavci stála konštrukcia z hrubého strieborného pletiva, vyleštená a lesknúca sa v ostrom svetle. Rám bol sformovaný do tvarov častí ľudského tela – ruka, noha, trup, hlava. Jedna konštrukcia, vyššia ako ostatné, mala tvar celého tela. Štyri rámy boli prázdne. Ďalšie tri akoby boli potiahnuté kúskami jemnej, hebkej kože. Potetovanej kože.

Marni potlačila nutkanie na vracanie, keď si uvedomila, na čo sa pozerá.

Tá *koža* bola ľudská pokožka. Ruka Giselle Connollyovej s osobitým biochemickým tetovaním. Plece Evana Armstronga s polymérnym vzorom a noha, ktorú nespoznala, s elegantným akvarelom páva. Ľudská pokožka premenená na kožu, uchovaná a vystavená na obdiv.

Miestnosť sa zakrútila a Marni sa zosunula na bok.

„Och, vidím, že obdivuješ moju zbierku. Úžasná, však?“

„Ty... To sú predsa trofeje Sam Kirbyovej.“

„Pravdaže. No ja som si ich objednal. Pracovala pre mňa.“

Nemalo to logiku. Nechápala.

„A ty, Marni Mullinsová, ty budeš zo všetkých najkrajšia.“

Vykročil k nej a Marni sa pritisla dozadu k stene. Zohol sa a priblížil k nej tvár. Keď sa pred ním prikrčila a zafňukala, zľahka ju pobožkal na pery. Potom jej nežne pritlačil na ústa a nos zložený látku. V hrdle ju zaštipal pach éteru. Svet opäť sčernel.

RORY

Rory už zažil dosť rýchlych policajných jázd po Brightone, a tak ako pasažier nebol nervózny. Ibaže to bolo predtým, než absolvoval jazdu s majákom s Francisom Sullivanom za volantom. Len čo vyrazili z Cannon Place, Francis prudko strhol volant, aby sa vyhol doručovateľovi, ktorý vyšiel spoza otvorených dverí dodávky.

Thierry vzadu si rýchlo zapol bezpečnostný pás.

„Kristepane, šéfe, ty si zložil skúšky z jazdy pre pokročilých, však?“

Francis sa zamračil a zažmúril na cestu pred sebou. Vzápätí sa ocitli za mikrobusedom. Francis zapol sirénu.

„Do toho!“ zvolal Thierry. „Berte ho!“

Šofér mikrobusedu konečne spomalil a zatiahol vozidlo na chodník.

„A teraz pridajte!“ kričal Thierry.

Francis skočil na plynový pedál a prehňali sa cez Hove, modrý maják blikal, more mali po ľavici a mesto sa mihlo po pravej strane.

„Rory, skús Hollinsa.“

Rory zavolať a chvíľu počúval. Hollins navštívil majiteľa prvého auta, ktoré videli na zábere z bezpečnostnej kamery.

„Iba ocko, ktorý rozváža deti,“ oznámil, keď dohovoria. „Vyzdvihol dcéry z plaveckého kurzu. Tréner mu vraj potvrdí, že dievčatá vyzdvihol. Podľa Hollinsa to nie je on.“

„A čo druhé auto?“

„Hollins je na ceste k majiteľovi.“

Francis skočil na brzdy, keď sa pred nimi zjavilo BMW. Roryho telefón odletel pod sedadlo a Thierry tlmene zahrešil po francúzsky. Francis znova spustil sirénu a preleteli okolo neho.

„Ste si istý, že ideme na správne miesto?“ spýtal sa Thierry.

„Nie,“ odvetil Francis. „Vôbec nie. Ale lepšiu stopu nemáme.“

„Oplatí sa ju preskúmať,“ poznamenal Rory. „Ak chcete niekoho uniesť, dodávka je lepšia ako auto. A načasovanie sedí.“

„*Merde!*“

Rory nevedel odhadnúť, či tá nadávka patrila šéfovmu šoférovaniu auta, alebo tomu, že konajú len na základe tušenia. Na tom však nezáležalo. Jediné, na čom záležalo, bolo dostať sa na udanú adresu a nájsť Marni.

Mihli sa cez most nad riekou Adur, za ktorým sa cesta rozširovala a viedla rovno. Nebola na nej nijaká premávka. Modrý maják stále blikal, Francis ho nevypol.

„Ako je to ešte ďaleko?“ spýtal sa Roryho.

Rory skontroloval mapu na mobile. „Štyri alebo päť míľ, v centre Worthingu musíme zabočiť doprava.“

Malé prímorské mestečko sa začalo prebúdzat k životu, cestu zrazu pretínala križovatka za križovatkou. Napätie v aute stúpalo, keď Francis obratne kľučkoval pomedzi prekážky.

„*Putain!*“ Thierryho hrešenie zosilnelo. „Kde ste sa učili šoférovať?“

Modrý maják na prednom skle stále blikal a Francis prerušovane stláčal sirénu, aby upozornil vodičov pred sebou. Napokon sa dostali z najhoršieho, minuli Worthing a Goring a cesta sa napojila na hradskú s niekoľkými jazdnými pruhmi.

„Na treťom kruhovom objazde doľava.“

Odbočka ich zaviedla na juh, späť k moru. Keď Francis znova zrýchlil, Rory uvidel vpredu blikajúce červené svetlá. Vyzváňal pri nich zvonec.

„Železničný prejazd, šéfe.“

„Viem. Vidím ho.“

„Je uzavretý.“

„Viem.“

„To nezvládneme.“

Francis neodpovedal, len ďalej zrýchľoval.

Závory pred nimi sa už začali spúšťať.

„Frank! Zastav!“ V Roryho hlase zaznela panika, bielymi hánkami zovrel palubnú dosku a vtlačil sa do sedadla.

„Nie, v nijakom prípade!“ zvolal Thierry, rovnako vyľakaným hlasom.

„To sa nám nepodarí!“

Závory boli dolu, vyzeralo to, že Francis ich chce jednoducho preraziť.

Rory inštinktívne, bez rozmýšľania schmatol volant a skrútil ho k sebe. Druhou rukou zašmátral po ručnej brzde. Francis mu v tom chcel zabrániť, Roryho konanie ho zaskočilo. Auto sa so zaskučaním vymklo spod kontroly a vrazilo bokom do nízkeho múru priľahlého staničného parkoviska. Okolo nich prehrmel s hlasným trúbením vlak. Rory pustil volant, klesol späť do sedadla a zrazu si uvedomil, že airbag pred ním sa nafúkol.

Pozrel sa na Francisa, ktorý zúfalo bojoval s vlastným airbagom. Keď sa mu ho podarilo vypáčiť z volantu, pokúsil sa naštartovať zhasnutý motor. Naskočil na prvý raz a Francis zaradil spiatočku. Modrý maják stále blikal a červené svetlá na prejazde blikali tiež. Zvonec vyzváňal ešte hlasnejšie.

Rory sa obzrel.

„Ste v poriadku?“ spýtal sa Thierryho.

Thierry vychrlil prúd nadávok, čo Roryho nijako neprekvapilo. Aspoň bol nažive a pri vedomí. Z miesta, kde si zahryzol do pery, mu tiekla krv.

Francis sa na tri razy obrátil o stoosemdesiat stupňov a znova boli otočení správnym smerom. Zvonec prestal vyzvárať. Červené svetlá prestali blikať. Závory sa zdvihli a Francis dupol na plyn.

„Už nikdy ma neoslov Frank.“

MARNI

Marni vnímala dva pocity – bolesť a chlad. V zápästiach a pleciach cítila ostrú kľčovitú bolesť, akoby niesli celú váhu jej tela. Tesné putá sa jej zarezávali do zápästí. Ruky mala neprirodzene vykrútené vysoko nad hlavou. Obidve ako kusy ľadu, takmer necitlivé, no dlhý rez na ľavom predlaktí páľil. V krku pod ovísajúcou hlavou jej pulzovala bolesť. Stála k niečomu priviazaná. A mrzla. Cítila na pokožke studený vzduch. Na celej pokožke. Keď si uvedomila, že je nahá, otvorila oči, a strach rýchlo prevládol nad ostatnými pocitmi a prinútil ju mykať povrazmi.

Stále bola v Stevovom suterénnom kine pripútaná ku krížu svätého Andreja čelom k jednej stene. Niekoľko centimetrov pred tvárou videla iba pružný zvukotesný materiál. Kým bola v bezvedomí, Steve jej vyzliekol šaty a priviazal ju ku krížu. Cítila neznámu kvetinovú vôňu. Vychádzala jej z pokožky, jej vlhkosť zintenzívňovala pocit chladu. Pach moču bol preč, pri predstave jeho rúk na svojom tele sa jej zdvihol žalúdok.

Zakrútila sa jej hlava. Šiška ju zachránila pred upadnutím do kómy, ale bez injekcie inzulínu dlho nevydrží. Už onedlho sa jej roztancujú za očnými viečkami čierne bodky a znova stratí vedomie.

Možno to bude lepšie.

V miestnosti bolo ticho. Od strachu omdlievala, no bolesť udržiavala jej myseľ jasnú. Postavila sa na špičky, aby uvoľnila tlak v ramenách, a keď sa jej trocha rozprúdila krv, ostrá bolesť ju upokojila. Rozmýšľala o Stevovi, či je to jeho pravé meno. Strávila vyše dvadsať hodín tetovaním jeho ruky a spomínala, o čom sa rozprávali. Veľmi sa zaujímal o tetovania a o samotný proces, to však u jej klientov nebolo nič nezvyčajné. Neznášal bolesť, hoci nepatril k najhorším. Rozprával viac o sebe, i keď pri spätnom pohľade si nespomínala na veľa konkrétnych faktov. Pracoval v počítačovej firme – nudné – a všetko ostatné boli jeho názory – čo si myslí o tomto, čo si myslí o tamtom, prečo je jeho názor rozumnejší ako názory iných. S triaškou si vybavila, ako sa jej vypytoval na telo Evana Armstronga, pričom celý čas vedel, čo sa mu stalo.

V žiadnom ich rozhovore necítila jeho empatiu voči niekomu inému. Neprikladala tomu váhu. Až teraz si uvedomila, ako sebecky to znelo. Vtedy ho počúvala iba na pol ucha, väčšinu pozornosti venovala práci.

Ako by obrátila toto poznanie vo svoj prospech? Ako by ho využila a presvedčila ho, aby ju pustil?

Počula, že dvere sa otvorili, a zovrela jej žalúdok. Priblížili sa kroky a potom sa zjavil v jej periférnom videní. Usmieval sa, no nebol to úsmev. Bol to žiadostivý úškrn.

„Si veľmi krásna, Marni. Je takmer škoda znesvätiť také dokonalé telo. Ale tvoje tetovanie bude perlou mojej zbierky.“

Marni stuhla krv v žilách a mimovoľne sa zaprela do povrazov.

Prikročil k nej a prešiel jej rukou po chrbtici.

„Tíško.“ Jeho hlas znel tak blízko jej ucha, až sa roztriasla.

„Prosím ťa, Steve...“

„Prosím ťa, čo?“

„Prosím ťa, pusti ma. Môžem ti urobiť ďalšie tetovania. Mohla by som ti urobiť úžasný kúsok na chrbte. Toto nemusíš robiť.“

„Ale musím. Chcem dokončiť svoju zbierku, lebo tá bláznivá ženská to pobabrala.“

V hlase sa mu mihol náhly záblesk hnevu, čo Marni ešte viac vyľakalo.

„S... Sam Kirbyová?“ Potláčala triašku v hlase.

„Mala zozbierať všetky tetovania a potom zmiznúť. Dobré som jej zaplatil.“

„Zatkli ju.“

„Viem. Platím jej právnika.“

Marni chcela, aby hovoril ďalej. Keby sa ľudsky zblížili, bude preňho ťažšie ju zabiť. Nemôže však očakávať empatiu v postavení, v akom sa nachádza. Musí začať od neho. Zlomok sekundy uvažovala, či ju príde niekto zachrániť. Thierry ju mal vyzdvihnúť – určite to oznámil polícii.

Zahlnala neradostné myšlienky. Musí sa o seba postarať sama. Čas plynie, cukor v krvi jej znova klesá.

„A teraz musím dokončiť prácu bez nej.“

„Nemusíš. Tie kúsky, ktoré máš, stačia.“

„To nie je celá zbierka. Niekoľko z nich má polícia. Vzali ich z farmy. A okrem toho, ja chcem predovšetkým *tvoje* tetovanie. A tiež Thierryho.“

Marni stuhla krv. Ak sa z toho nedostane, ak sa jej to nepodari ukončiť tu a teraz, ten šialenec pôjde po Thierryym. Pomyslela si na Alexa a srdce jej pukalo.

„Vieš, ako sa to robí? Ako máš vyrezať pokožku z môjho tela, ako ju vypracovať? Nepotrebuješ na to zlodejku tetovaní?“

Dúfala, že ho to rozčúli, a nemýlila sa.

„Pravdaže to viem urobiť sám. Díval som sa, ako sťahuje pokožku. Díval som sa, ako ju vypracúva. Nie je to nijaká vesmírna veda.“

„Ja iba nechcem, aby si moje tetovanie zničil, keď mi ho budeš sťahovať.“

Pristúpil o krok bližšie a Marni sa zachvela. Pri strachu zabúdala na bolesť v zápästiach, no zakaždým, keď sa vystupňoval, narástli aj duševné muky. Pomaly jej prešiel oboma rukami po chrbte. Pritisla sa k drevenému krížu, jeho dotyku sa však nemohla vyhnúť.

„Marni, možno by som ti to mal vysvetliť. Ľudské telo je umelecké dielo samo osebe. A tvoje špeciálne. No keď sa k nemu pridá tetovanie, vynesie ho to na vyššiu úroveň. Živé umelecké diela, teplé na dotyk. Nijaký iný umelecký smer nie je taký dynamický ako tetovanie.“

„Ale ty ich zabíjaš. To sa nezhoduje s tým, čo si práve povedal.“

„Keď ľudia zomrú, ich tetovania zomrú s nimi. Zhnijú ako každý ďalší kúsok mäsa. Týmto zachraňujem veľké umelecké diela. Tak ako to robia v Japonsku s tetovaniami členov Jakuzu. Zachovaná pokožka sa tak stáva nadradenou živej pokožke.“

„Ibaže ty kvôli tomu zabíjaš ľudí. V Japonsku čakajú, kým zomrú prirodzenou smrťou.“

„Umenie je dôležitejšie než ľudia. Viem to od detstva. Ľudské telo je majstrovské umelecké dielo prírody, a keď ho skrášlime vlastnými dielami, jeho krása sa zvýši. Umenie musí pretrvať celé veky takým spôsobom, akým ľudia nemôžu. A umenie je čisté a pravdivé, zatiaľ čo ľudia klamú, chvastajú sa a smilnia. Uchovávam to, čo je dôležité, odhadzujem, na čom nezáleží. Vytváram majstrovskú umeleckú zbierku. Určite to chápeš, Marni. Ty sama si veľká umelkyňa.“

Bombastické voloviny, žiadalo sa jej vykriknúť, no vedela, že musí držať jazyk za zubami.

„Ale ak ma zabiješ, nikto iný už nebude mať úžitok z môjho umenia.“

„Ďalšia výhoda z tvojej smrti. Moje tetovanie bude ešte vzácnejšie a unikátnejšie.“

„Mýliš sa, Steve. A to, čo robíš, nie je správne.“

Vycítila jeho úder, skôr ako prišiel. Udreľ ju zovretou pästou do hlavy. Pred očami jej vybuchli hviezdičky.

Steve od nej odišiel. V ušiach jej hučalo. Nepočula, čo robí. *Čas sa kráti. Zhlboka dýchaj. Nie rýchlo, pomaly. Nedýchaj zrýchlene.* Z miesta, kam ju uderel, sa vo vlnách šírila bolesť. Tvrdo si zahryzla do pery, aby ju prehlušila, ochutnávajúc vlastnú krv.

Toto nemôže byť koniec. Musí toho ešte toľko urobiť. Nedovolí tomu sviniarovi, aby bolo po jeho. Musí sa z toho nejako dostať. Ne-
jako.

„Je mi ľúto, že ti ubližujem, Marni.“ Vrátil sa k nej. „Toto ťa upokojí.“
Pritisol jej niečo jemné na tvár, bolo to ako pohladkanie.

„Č... čo je to?“

„Toto?“ Pohladkal ju tým po líci. „Evanovo tetovanie, Evanova
pokožka.“

Marni sa mykla. Pripadala jej ako najjemnejšia jelenica.

„Sam pri tomto tetovaní vykonala skvelú prácu. Mala veľký talent
a teraz vychádza nazmar.“

Marni prišlo nevoľno. Ústa jej zaplavili sliny. Keď sa nadýchla, zací-
tila vôňu ľudskej kože, silnú a prasaciu. Zdvihol sa jej žalúdok, v hrdle
ju kyslo páliło. Zataľa zuby a zovrela pery, musí zostať pokojná.

„Tvoja pokožka bude ešte jemnejšia, keď ju vypracujem,“ dodal.
„Taká jemná, taká krásna.“

Druhou rukou sa jej znova dotýkal chrbta, cítila, ako prechádza
prstami po obrysoch jej tetovania.

„Och, Marni, neviem sa rozhodnúť, či chcem väčšmi teba alebo
tvoje tetovanie. Si pre mňa výnimočná, si tvorkyňa umenia. Moje
predchádzajúce obete mali umenie na svojich telách, no myseľ
mali prázdnu. Ale ty, ty si stelesnením samotného umenia. Tvorky-
ňa a živé dielo veľkej krásy. Ak ťa však nechám nažive, zradíš ma.
A hoci ťa veľmi chcem – a naozaj ťa veľmi chcem –, dôverujem iba
umeleckému dielu na tvojom tele.“ Schmatol ju za vlasy a mykol jej
hlavu dozadu, teraz jej hľadel rovno do očí. „To znamená, srdiečko,
že musíš zomrieť.“

FRANCIS

Napriek veľkej preliačine na spolujazdcovej strane auta Francis nezmiernil rýchlosť, keď rezali úzke ostré zákruty uličiek dediny East Preston. Thierry si vzadu ošetroval peru, zatiaľ čo Rory študoval mapu v mobile, aby našiel najkratšiu cestu na Gorse Avenue.

„Doľava na Vicarage Lane.“ Francis prudko zabočil, až pneumatiky zaskučali. „Doprava na Fairlands... doľava na Sea Road...“

Na chodníku klebetili dve mladé mamičky so športovými kočíkmi, s otvorenými ústami sledovali, ako okolo nich prefrčalo auto s blikajúcim modrým majákom, a na Sea Road musel Francis skočiť na brzdu, aby nezrazil mačku.

„Panebože,“ zamrmľal Thierry.

Napokon dorazili na Gorse Avenue.

„Vypni maják,“ upozornil ho Rory. „Spomal!“

Gorse Avenue lemovali po každej strane veľké domy a nikam neviedla. Bola to slepá ulica obývaná boháčmi. Samé prístavby, zimné záhrady, tenisové kurty a nekryté bazény. Domy na južnej strane cesty smerovali na pláž, nebolo ťažké predstaviť si záhaľčivý životný štýl miestnych obyvateľov.

„Myslel som, že hľadáme adresu nejakej firmy,“ poznamenal Francis.

Rory pokrčil plecami. „Možno nejaký podnikateľ, ktorý riadi spoločnosť z domu.“

Po divokej jazde z Brightonu im ich pomalý, tichý postup cez privilegovanú štvrt pripadal neskutočný. Nestretli nijaké auto a na ulici neboli nijakí chodci ani ľudia v záhradách.

„Tu je to!“ zvolal Rory. „Napravo.“

Ukázal na rozložitú modernú stavbu, ktorá sa celkom líšila od eduardovských víl a rezidií v štýle art deco, okolo ktorých prešli. Budova z vlnitej ocele s ostrými hranami a zaoblenými múrmi ako-by vôbec nemala okná – prinajmenšom na strane do ulice. Francis zastavil auto na trávnom okraji pred vedľajším domom. Nezabočil na príjazdovú cestu, nemienil prepáť kľúčový moment prekvapenia.

„Ako budeme postupovať, šéfe?“

Francis vzdychol a pošúchal si tvár.

„Záleží na tom, či je niekto doma. Nemáme príkaz na domovú prehliadku, takže musíme postupovať podľa predpisov. Thierry, počkajte tu.“

„To teda nie! Idem s vami.“

„Nie. To je policajná záležitosť.“

„Marni je moja manželka. A potrebuje inzulín.“

„Bývalá manželka.“ Čo je to s tými dvoma? Francis nie po prvý raz uvažoval, prečo sa rozviedli.

Francis vystúpil z auta. Rory a Thierry vystúpili tiež. Thierry niesol malé vrečko s Marninými inzulínovými injekciami.

„Dobre. Nijaké vášne, nijaké teatrálnosti.“ Francis hľadel na Thierryho, keď to hovoril. „Hľadajte dodávku a potom ma nasledujte.“

Pokračovali po ceste – nebol tam nijaký chodník, iba úhľadne pokosená tráva – a zamierili na príjazdovú cestu. Pred domom sa vynímal bledomodrý Aston Martin.

„Ten si teda dožičí“, zamrmľal Rory.

Po dodávke nebolo ani stopy, no neďaleko domu zbadali garáž.

Francis na ňu ukázal a zmenili smer.

Rory skúsil predné dvere garáže. „Zamknuté.“

Francis ju obišiel. K bočným dverám viedla cestička, vrchná polovica dverí bola zasklená. Nazrel dnu. Za rozobraným harleyom uvidel malú bielu dodávku. Vyzerala ako tá na zábere z bezpečnostnej kamery, ale videl ju iba zboku, takže nevedel rozoznať poznávacie číslo.

Za ním sa zjavil Rory. „Rozhodne je to ona. Určite.“

„Výborne, nastal čas vypočúť pána... ako sa volá majiteľ?“ spýtal sa Francis.

„Harrington. Steve Harrington,“ odvetil Rory. Ťukal do mobilu. „Na googli je uvedený ako majiteľ Algoritmiks. Spoločnosti, ktorá si prenájala bielu dodávku.“

Mlčky sa vrátili okolo domu k vchodovým dverám. Na malej striebornej doštičke bolo napísané *Algoritmiks*. Pod ňou bolo tlačidlo domáceho telefónu. Francis ho stisol.

„Lutujeme. Dnes nie je pracovný deň.“ Ženský mechanický hlas. „Zavolajte, prosím, na telefónne číslo uvedené nižšie.“

Francis sklopil pohľad. Na kovovom štítku pod telefónom bolo vygravírované číslo.

„Mám ho vytočiť?“ spýtal sa Rory.

„Nie. Počkej tu pre prípad, že niekto príde. Ja idem na rýchly prieskum. A zavolaj posily, rýchlo!“

Francis sa znova pustil okolo domu, Thierry mlčky kráčal vedľa neho. Keď prišli na dolný koniec budovy, uvideli záhradu – obyčajný trávnik zvažujúci sa k pieskovej pláži vzdialenej asi pätnásť metrov. Na prízemí bola prázdna betónová terasa, vyzerala nepoužívaná – nebol na nej nábytok. Na prvom poschodí bola väčšia terasa, aj tá sa pýšila iba osamelou stoličkou obrátenou k moru. Zadná časť domu na rozdiel od prednej bola celá zo skla, nie z kovu. Francisovi pripomínala obrovské akvárium. Prepychový život za sklom, dovedený do extrému, hoci tu, samozrejme, nebol nik, kto by nazeral dnu cez obrovské okná. Uvažoval, či je pláž súkromná, alebo si tam môžu

urobiť piknik aj bežní ľudia a stráviť hodinu či dve pozorovaním, ako si boháči užívajú nedeľné popoludnia.

Nazrel cez okná. Celé prízemie tvoril jeden veľký otvorený priestor – kancelária. Na radoch stolov boli v polkruhoch zoradené obrazovky počítačov, no stála tam iba jedna, najmodernejšia ergonomická kancelárska stolička. Pracuje pre Algoritmiks iba jeden človek, ktorý zarobí dosť peňazí na taký výstredný životný štýl?

„Thierry, skúste všetky dvere na prízemí. Ak nájdete nejaké otvorené, zavolajte ma. Nechodte dnu.“

Francis začal vystupovať po oceľovom schodisku, ktoré viedlo na terasu na prvom poschodí. Každý krok na kove zazvonil, pohyboval sa čo najpomalšie. Nechcel upozorniť na ich prítomnosť, keby bol náhodou niekto v dome. Z jedinej stoličky na terase sa nepochybne dali dokonale pozorovať východy a západy slnka. Francisovi však vyrazil dych pohľad dovnútra domu.

Oprel sa rukami o sklo, zaclonil si oči pred svetlom ranného slnka a neveriacky hľadel dnu. Ani nevedel, ako by to opísal. Umelecká inštalácia? Živý obraz? Boli tam vypchaté zvieratá. Celé šíky vypchatých zvierat. Neboli v sklených vitrínach ako tie, ktoré videl ako dieťa v prírodovedeckom múzeu, ale vonku. Zinscenovaný boj, zviera proti zvieraťu, bojovali so zmenšenými ľudskými zbraňami, oblečené v miniatúrnych ľudských odevoch. Rojalisti proti parlamentaristom. Psy proti mačkám. Králik útočiaci na munga. Líšky bojujúce s hadmi. Veľké zápasiace mačky. Zvieratá boli zranené, dobodané, mali odseknuté hlavy. Zuby a pazúry červené od krvi. Časti tiel roztrúsené a zmasakrované.

Bolo to pozoruhodné a zvrátené zároveň, takú scénu mohla vytvoriť len úplne chorá myseľ. Francisovi sa rozbúchalo srdce a zaplavil ho strach. Nie o seba. Premáhala ho chladná hrôza pri pomyslení, že Marni je možno niekde tu vydaná napospas príšere, ktorá vytvorila ten zvrátený obraz pre vlastnú zábavu.

„*Putain!*“ zahrešil Thierry, keď zastal vedľa Francisu.

Francis si priložil prst na ústa, potom skúsil kľučku sklenených dverí, ktoré viedli na terasu. Otvorili sa a Francis bez rozmýšľania vošiel dnu. Thierry sa pohol za ním.

Miestnosť páchla stuchlinou ako staré kožušinové kabáty a vo vzduchu vírili chumáče prachu. Mal silný pocit, že v dome nie sú sami. Vznášala sa tam slabá vôňa kávy a niekde bolo otvorené okno, cítil prievan. Francis si zošuchol z nôh topánky. Prešli cez izbu a vyšli na podestu, z ktorej viedli schody hore i dolu.

„Choďte hore, ja pôjdem dolu,“ zašepkal Thierrymu. „Ak budete potrebovať pomoc, zakričte.“

Thierry prikývol. „Musíme ju nájsť. Potrebuje inzulín, teraz už naliehavo.“

Opatrne prešiel k ďalším dverám.

Francis schádzal v ponožkách po schodoch, jeho nohy nevydávali nijaký zvuk. A prvý raz vo svojej kariére policajného dôstojníka si želal, aby mal pištoľ.

MARNI

Marni sa zhlboka nadýchla.

„Môžeš mať obidvoje, Steve,“ hlesla. Hlas mala trochu priškrtený. Chcelo sa jej vracať. Nemohla uveriť, čo navrhuje, ale pud sebazáchovy bol silnejší ako odpor, ktorý cítila.

„Čo tým myslíš?“ Prižmúril oči.

„Ako si povedal, moje tetovanie je živé umelecké dielo. Nechaj ma nažive a môžeš ho vidieť každý deň. Môžeš sa ho dotýkať a bude teplé. Môžeš pozorovať, ako sa pohybuje, keď sa pohnem. Predstav si, že by si mal vo svojej galérii živý exponát.“

Steve nepovedal nič. Zrejme tú možnosť zvažoval a dych sa mu zrýchlil. Znova ju pohladkal po chrbte, tentoraz jednou rukou zabľúdil aj na jej nahý prsník.

Marni si tvrdo zahryzla do pery, aby sa nepovracala.

„Mohol by som ťa držať tu dolu v kletke. Ako exponát v mojej vlastnej malej zoologickej záhrade. Tá predstava sa mi páči.“

„Áno,“ prikývla Marni, to jediné slovo zo seba vytisla z posledných síl.

„Mohol by som sa s tebou milovať každý deň.“

Každodenné znásilňovanie. Je to naozaj lepšia voľba ako smrť?

„Je to veľmi dôvtipný nápad, zlatko. Mohli by sme to niekoľko dní skúsiť, aby sme zistili, ako nám to pôjde.“

Vzdychol, pritisol sa jej k chrbtu. Marni pocítila, ako jej jednou rukou šmátra medzi nohami, mykla sa a vrazila bokom do dreva kríža. Steve odtiahol ruku a tvrdo ju plesol po zadku.

„To by nikdy nefungovalo,“ zasyčal, „ty by si nebola ochotná partnerka. Musel by som na teba striechnuť ako jastrab. Stále by si sa snažila ujsť. Nebol by to taký pekný obrázok, aký sa mi usiluješ vykresliť.“

„Ak ma necháš nažive, budem ti taká vďačná...“

„Kašlem na súcit. Pokladáš ma za blázna, Marni?“

Ustúpil od nej a vzdialil sa.

„A pripravilo by ma to o použitie tohto na tvoju zamatovú pokožku.“

Počula, ako čosi dvíha a vracia sa. Ani to nemusela vidieť, vedela, čo to je... on jej to však chcel ukázať.

Strieborná čepeľ sa ligotala a blýskala, keď ju otáčal vo svetle, držal ju len pár centimetrov od jej tváre. Ostrie sa zakrivovalo od rúčky, boli na ňom vyryté zložité vodotlačové vzory. Taký nôž Marni ešte nikdy nevidela.

„Sam ma naučila o nožoch všetko – o najlepších čepeliach na rezanie a o najlepších čepeliach na sťahovanie kože. Sú to dva úplne odlišné postupy a vyžadujú si odlišné nástroje. Poviem ti, ako to urobím.“

Marni pevne zavrela oči. Bodaj by to mohla urobiť aj s ušami.

„Najprv spravím rez okolo pokožky, ktorú chcem stiahnuť. U teba presne okolo okraja tvojho nádherného tetovania. Na to použijem krátky rovný nôž. Potom ho vymením a použijem tento.“ Strčil jej ho pod nos.

Povzbudzuj ho, nech pokračuje.

„A ovládaš aj celý postup uchovávaní?“ Marni prebehli po chrbte zimomriavky. Bol to beznádejný rozhovor, no možno by jej mohol nejako zachrániť život. „Porozprávaj mi o Sam a o tom, čo si sa od nej naučil.“

„Sam je nadaná preparátorka. Roky som kupoval jej práce – zbieram vypchaté zvieratá.“

Marni si pomyslela na starý obchod neďaleko Preston Park, kde preparovali živočíchy. Predtým ako ho zavreli, tam občas chodievala a dívala sa do výkladu.

„Chcela si rozšíriť zručnosti a čoskoro sme zistili, že sa obidvaja zaujímame o pokožku. Ukázala mi, ako sa uchovávať zvieracie kože, a uvažovali sme, či sa dá uchovať ľudská pokožka. Spočiatku sme len tak nezáväzne tárali, no postupne som pochopil, že by sa takej práci nebránila. Keď som jej povedal, že chcem zhromaždiť nejaké tetovania, viac než ochotne mi vyšla v ústrety.“

Marni sa prilepil jazyk na podnebie. Nebola schopná prehovoriť.

„Žiaľ, teraz ju zatkli a tú prácu musím dokončiť sám.“ Škrabol špičkou noža do dreva kríža. V laku zostala malá biela ryha. „Keď ti stiahnem tetovanie z chrbta, budem ho lúhovať v soľnom roztoku a potom v mnohých chemikáliách, ktoré rozložia bielkoviny v pokožke a rozpustia tuk.“

Marni sa od nevoľnosti zakrútila hlava. Cukor v krvi bol už nebezpečne nízky. Ak stratí vedomie, pravdepodobne sa už nikdy nepreberie.

Steve ďalej mlel, už sa nevedela sústrediť na to, čo hovorí. „... zmeny kyslosti... tupý nástroj na zoškrabovanie chlpov... Sam ma to naučila, keby náhodou...“ Pred očami sa jej zatmelo, ale rozhodla sa nevzdať. Zahryzla si do líca a zastonala od bolesti.

„A najdôležitejšie, čo ma naučila, bolo, ako si správne nabrúsiť nôž. Je nesmierne dôležité, aby som použil tú najostrejšiu čepeľ. Táto je ako diamant.“

Ľadovú, bezvládnú ruku jej pritisol na drevo kríža. Kým si uvedomila, čo sa deje, zarezal jej nožom do dlane. Až keď nôž odtiahol, pocítila páľčivú bolesť.

„Vidíš? Ostrejší ako skalpel. Presnejší.“

Zavzlykala. Nemohla sa premôcť. Po ruke jej stekala horúca krv. Steve to uchvátené pozoroval. Potom k nej pristúpil, vyplazil jazyk a krv oblízal.

„Och, Marni,“ vzdychol. Hlas mu prekypoval vzrušením. „Myslím, že nastal čas na moju zábavu.“

FRANCIS

Dom bol neprirodzene pokojný a tichý. Rory čakal pred dverami na posily a Thierry bol niekde na horných poschodiach. Francis mal pocit, akoby bol celkom sám, jeho tiché kroky sprevádzalo iba slabé bzučanie klimatizácie. Zišiel po schodoch, aby preskúmal kancelársky priestor na prízemí. Srdce mu búšilo.

Takmer všetky obrazovky boli vypnuté, iba jedna tlmene svietila, prenášala zábery z bezpečnostnej kamery spred domu. Na príjazdovej ceste videl Roryho, ako hovorí do mobilu. Na opačnom konci kancelárskeho priestoru bolo niekoľko dverí. Dvoje boli zavreté, jedny trocha odchýlené. Pritisol na ne ucho a načúval. Vtom sa ozval prenikavý ženský výkrik, preťal vzduch prúdiaci spopod dverí.

Marni!

Nemohol si byť istý, či je to ona, no nech to bol ktokoľvek, potreboval pomoc. Strčil do dverí a ocitol sa navrchu ďalšieho schodiska. Počul ženský nárek prehlušovaný zvukom mužského hlasu, no slovám nerozumel. Zastal. Potrebuje plán. Nemal však predstavu, čo je dole, takže to bolo ťažké. Pozrel sa dolu schodmi a na úpäť schodiska uvidel ďalšie pootvorené dvere. Prinajmenšom mu poskytnú aký-taký úkryt, aby zistil, čo sa deje.

Nestrácaj čas. Chod!

Rýchlo zbehol po schodoch, v duchu sa modliac, aby sa neprezradil. Zavrzganie schodu mohlo mať katastrofálne následky, a nielen preňho. Pri predstave, že Marni je vydaná napospas šialencovi, ktorý má na svedomí krvavé výjavy na poschodí, sa mu rozbúchalo srdce a jeho odhodlanie zosilnelo. V takej situácii sa ešte nikdy neocitol. Zatknutia, ktoré zažil, boli zvyčajne dôkladne pripravené a mali plnú policajnú podporu. Dúfal, že práve o tú žiadal Rory mobilom.

Keď stál pripravený pri druhých dverách, v duchu sa pomodlil, potom sa prežehnal a vklzol do miestnosti.

Všetko ho zasiahlo naraz – Marni na kríži, jej chrbát ako jasnočervená lesklá plocha, ukradnuté tetovania v drôtených rámoch, muž stojaci chrbtom k nemu so zakriveným nožom, z ktorého kvapká krv.

„Nehýb sa! Polícia!“

Muž sa obrátil a premeral si Francisa od hlavy po päty.

Francis sa cítil ako nahý, nikdy tak netúžil po zbrani. Kiežby tu s ním boli Thierry a Rory. Bola chyba, že sa rozdelili.

„Frank, si to ty?“ Hlas plný zúfalstva, chrapľavý a roztrasený.

„Áno, Marni.“

„Och, aké sladké,“ zatiahol muž. „Už sa poznáte. Takže, Frank, ja som Steve. Spomínaš si? Stretli sme sa v Marninom štúdiu.“

Skočil k nemu so zakrvaveným nožom pred sebou. Francis podobný útok očakával, vyhol sa mu a zastal tak, aby bol medzi nimi jeden z betónových podstavcov. Steve zavrčal, zmenil smer, chcel dochytiť Francisa na druhej strane podstavca. Francis plecom prevrátil podstavec. Chcel ho vraziť Stevovi do boku, no ten odskočil a podstavec sa neškodne zrútil na betónovú dlážku. Strieborný rám a jeho vzácny obsah poskočili po zemi a narazili do protitľahlej steny.

Marni natrčala krk, aby videla, čo sa deje.

„Pomôž mi!“ skríkla.

Francis sa v zlomku sekundy rozhodol, radšej pomôže Marni, ako by mal bojovať so Stevom. Schmatol z nízkeho stolíka druhý nôž,

a kým sa Steve spamätal, rýchlo prerezal kábel, ktorým mala priviazaný členok ku krížu. A teraz je aspoň ozbrojený. Vystrel sa, držiak nôž pred sebou, pokrčil kolená a zaujal obranné postavenie.

Steve sa naňho so zúrivým revom znova vrhol, zboku ho nabral ľavým plecom a rozohnal sa pravou rukou s nožom. Francis cúvol, skrčil sa a hlavou vrazil Stevovi do brucha. Zvalili sa na zem. Stevovi vyletel nôž z ruky, nohami prudko kopal Francisu do žalúdka, chcel mu zasiahnuť slabiny, a tak ho vyradiť z boja. Francis sa zahnal nožom, rozpáral Stevovi nohavicu a do nohy zarezaný nôž ťahal ďalej, aby ho čo najcitelnejšie zranil. Steve zastonal a posunul sa dozadu, z Francisovho dosahu. Ten musel nôž z jeho lýtky vytrhnúť, aby oň neprišiel.

Obaja sťažka dychčali. Steve zdrapol svoj nôž a vyteperil sa na nohy. S nepríčetným pohľadom a rozšírenými nozdrami skočil na protivníka, ktorý ležal na dlážke, lapajúc dych.

Francis pozbieral všetky sily, prevalil sa na brucho a kľakol si. Steve sa mu zavesil na chrbát, Francis pocítil cez kabát škrabnutie noža. Bleskovo sa zvrtol, vyskočil na nohy a ocitol sa pred Stevom, ktorý naňho omámené vyvaloval oči. Francisovi zostával len zlomok sekundy, aby sa pripravil na ďalší útok. Pohol sa dopredu, aby Steve nemal dost miesta na bodnutie do hrude. No teraz mohol skočiť zaňho a bodnúť ho do chrbta. Vtedy si uvedomil, že v ruke drží nôž.

Použi ho. Použi ten nôž.

Nebol však dosť rýchly. Steve to predvídal a predlaktím ho tvrdou tresol do pleca. Francis začul prasknutie kľúčnej kosti a nôž mu vypadol z ruky. Pravú ruku mal nevládnú a z pleca do zápästia mu vystrelila prenikavá bolesť. Steve sa potešene usmial a výhodu využil. Pritisol Francisu k prázdnomu betónovému podstavcu a priložil mu nôž na hrdlo.

„Dajaké posledné slová?“

Francis však na nejaký prejav ani nepomyslel. Mykol sa a kolenom vrazil Stevovi do slabín. Nebol to veľmi tvrdý ani presný zásah, ale

nôž ho už neohrozoval. Steve zajačal, zatackal sa dozadu a usiloval sa pozbierať. Sklopil zrak, prešiel si rukou po krvou nasiaknutých nohaviciach a tlačil na ranu v lýtku, aby zastavil krvácanie. Tvár mal sivú, hľadel na Francisa zúrivými, krvou podliatymi očami.

Francis nemotorne ľavou rukou zdvihol nôž. Prerezal putá Marni na druhej nohe. Potom horko-ťažko prerezal šnúry zväzujúce jej zápästia. Ešteže nôž bol dostatočne ostrý. Zalapal po dychu a takmer v bezvedomí padol na zem.

„Nedotýkaj sa jej!“ zvriskol Steve. „Je moja!“

Francis sa panicky rozhliadol. Ani jeden z nich nebude v bezpečí, kým Steva nezastaví. Prehodil si nôž do nevládnej pravej ruky a vytiahol z vrečka mobil. Ťukol na Roryho zrýchlenú voľbu, nespúšťajúc pohľad zo Steva. Obsadené.

Došľaka!

Bol vyšší ako Steve, o dobrých desať centimetrov, mal tak dlhší dosah. Lenže teraz, keď mohol používať iba ľavú ruku, na tom veľmi nezáležalo. Navyše Steve bol ťažší, robustný, a mal nízko ťažisko. Ako má postupovať, kým príde Thierry? Určite už ide dolu.

„Thierry!“ zareval.

Steve už zasa stál, pomaly, oblúkom sa blížil.

Ak sa mu pohne v ústrety, Marni ostane bez ochrany. No ak zostane pri Marni, kým sa k nemu Steve dostane, aj tak ju bude mať na dosah. Pohol sa vpred. Môže dajako odvrátiť Stevovu pozornosť od Marni?

Pred chvíľou klesla na dlážku a odvtedy sa nepohla. Nepočul ju dýchať, neodvážil sa obzrieť, či sa jej dvíha a klesá hrud'. Dlhé rezy na každej strane jej chrbta stále krvácali – kútikom oka videl, ako sa krv šíri po dlážke. Čo najskôr potrebuje lekára.

Prineskoro si uvedomil, čo má Steve za lubom. Keď zakričal na Thierryho, prezradil sa, že tu nie je sám. Bola to obrovská chyba. Steve to nepredpokladal – domnieval sa, že pomoc nepríde. Zabuchol dvere, zamkol a strčil si kľúč do vrečka.

„Tvoj príchod všetko mení,“ prehodil Steve. Stál chrbtom k dverám, stále sťažka dychčiac. Nohu, do ktorej ho Francis bodol, nezaťažoval, tenisku mal presiaknutú krvou. „Marni mala byť jediný človek, ktorý tu zomrie. Teraz zomrieš aj ty.“

Francis v okamihu zvážil svoje možnosti.

Odlákaj ho od dverí. Zval' ho na zem. Vezmi mu kľúč. Aké má šance, že sa mu to podarí?

„Tak do toho, ty sviňa!“ Bola to riskantná stratégia, môže ukončiť jeho život. Dúfal, že strata krvi oslabí Stevove reakcie.

Mýlil sa.

Steve k nemu zúrivo priskočil, vo svetle sa zablysol nôž. Francis odskočil za prvý podstavec. Steve sa pohol jedným smerom, Francis druhým. Obchádzali betónový podstavec. Francis doň zrazu prudko strčil. Podstavec spadol na zem a o kúsok minul Stevovu zdravú nohu.

„Trápnny vtíp,“ zasyčal Steve a ustúpil za najbližšiu pohovku.

Francis sa rozbehol, skočil na pohovku a preletel vzduchom. Nemal nijaký plán – no ak nebude konať, on aj Marni zomrú.

Ich telá sa zrazili a zrútili sa na zem. Francis sa usiloval Steva premôcť, váľali sa po betóne, vtom mu Steve skrútil pravú ruku a mykol ňou dozadu. Francisovi zaplavila plece prenikavá bolesť. Zakrútila sa mu hlava a sekol nožom Steva do ramena. Steve ho pustil a prevalil ho na chrbát. Obkročmo si naňho sadol, s kolenami na jeho pleciach ho tisol k zemi, drvil mu zlomenú kľúčnu kosť.

Francis sa pod ním zmietal, chcel sa vyslobodiť. Metal ľavou rukou, no protivníka nezasiahol.

Ozvalo sa hlasné búchanie na dvere a hlasy.

Steve ďalej tlačil Francisa k zemi. Na hrdlo mu pritisol zakrivený nôž.

„Vinu pripíš sebe!“ skríkol Steve. „Porušil si základné pravidlo, keď si sem vošiel bez posíl.“

Kľučka zarachotila.

„Šéfe, si tam?“

Francis chcel odpovedať, no Steve mu okamžite pritisol čepeľ na priedušnicu. Francis iba pridusene zachrčal.

Do dverí čosi ohlušujúco narazilo.

Steve šibrinkoval nožom, na okamih ho spustil Francisovi na hrud'. Francis zároveň pocítil, že mu ktosi berie z ruky nôž, ktorý zvieral. Pozrel dohora a zbadal Marni. Krčila sa za Stevovým ľavým plecom a s ukazovákom pritisnutým na pery ho varovala, aby bol ticho. Bola biela ako stena, tvár mala zaliatu potom a celá sa triasla, no odhodlanie v jej očiach dodávalo Francisovi nádej.

Zdvihla nôž a zaujala pozíciu. Steve zrazu vycítil zmenu vo Francisovom správaní a obrátil sa smerom, kam sa Francis díval.

„Nikdy som si nemyslela, že to ešte niekedy urobím,“ povedala Marni.

Nezaváhala. Bodla ho do prsného svalu a šmykla mu nožom krížom cez hrud'. Zvalil sa z Francis na zem, aby sa dostal preč, Marni sa naňho vrhla a znova ho bodla. Steve sa zvrtol, chcel ju zneškodniť, Francis sa na oboch prevalil. Musí Marni od Steva odtiahnuť, kým na ňu zaútočí nožom. Všetci traja sa preplietli na dlážke slizkej od krvi. Francis pocítil bolesť. Marni vykrikla. Počul, ako mu nôž škrabol o kosť. Dvere sa rozleteli a dnu sa vrátili Rory a Thierry. Pribehli k nim, odtrhli ich od seba, šmýkajúc sa na krvi. Thierry zdvihol Marni do náručia a Rory trieskal Stevovi ruku o zem, kým nepustil nôž.

Francis lapal po dychu, v hrudi ho páliło. Sklonil hlavu, predok bielej košeľe mal nasiaknutý krvou. Oprel sa chrbtom o pohovku. Marni sa v Thierryho náručí nehýbala, oči mala otvorené, očné bulvy vyvrátené. Steve si zvieral krk, pomedzi prsty mu striekala krv.

„Šéfe?“ ozval sa Rory.

„Žijem,“ zachripel.

MARNI

Prebudiť sa v nemocnici sa zmenilo na otravný zvyk. Marni zažmurkala a rozhliadla sa. Bola v tej istej izbe ako naposledy, iba pohľad z okna bol iný. Thierry ju držal za ruku a nežne sa usmial, keď sa zobudila.

„Vezmeš ma domov?“ spýtala sa. Vyšlo z nej iba zachrípenie. Hrdlo ju bolelo, akoby prehltla balík žiletiek. Rozbalených.

„Ani náhodou, zlato. A už neujdeš.“

Priložil jej k perám plastový pohár. Voda bola vlažná a odstáta, ale chutila vynikajúco. Lačne pila, kým pohár neodtiahol.

„Pomaly,“ upozornil ju.

„Ako dlho som tu?“

„Dva dni. Keď ťa priviezli, bola si v kóme a pobodaná. Špička noža ti zachytila slezinu a roztrhla ju.“

Marni si pri jeho slovách uvedomila, že ju bolí celé telo. Opatrne zdvihla prikrývku, na sebe mala nemocničný župan, takže zranenie nevidela. Chrbát akoby mala dorezaný a v ľavej ruke jej bolestne pulzovalo.

„Operovali ťa,“ pokračoval Thierry. „Zrejme si bola v kritickom stave, hoci to nepriznali.“

Marni tomu nemohla uveriť, Thierry sa však tváril veľmi vážne. Vyzeral vyľakane. Zavrela oči.

„Mami, ako sa cítiš?“

Nevšimla si Alexa, ktorý sedel za ním v tieni.

„Alex, poď sem.“

Pristúpil k posteli a čo najjemnejšie ju objal. Mykla sa.

„Mám pocit, že potrebujem spať aspoň tisíc rokov.“

„Takže tentoraz neujdeš?“ spýtal sa Thierry.

Otvorila oči a pokrútila hlavou. Usmiala sa na nich – vidieť ich spolu bolo upokojujúce a cítiť Alexovu teplú ruku na svojej bola tá najlepšia vec na svete.

„Mami, báli sme sa o teba. Už nijaká policajná práca na čiastočný úväzok, dobre?“

„Sľubujem.“

„Som hladný,“ prehodil Alex. „Keď sa vrátim, celé mi to rozpovieš.“

„Pravdaže,“ súhlasil Thierry. „A keď už vieš, že mama je v poriadku, môžeš sa opäť venovať tomu, čo je dôležité.“ Vylovil z vrecka drobné. „Pri výťahoch je predajný automat.“

Marni pozorovala, ako Alex odchádza z izby, a potom prehovorila.

„Neprichádza do úvahy, aby to Alex celé počul.“

Thierry prikývol. „Na čo sa pamätáš?“

„Bola som zviazaná. Steve a Frank bojovali. Bolo tam veľmi veľa krvi.“ Dych sa jej zasekol v hrdle. „Je...“

„Francis je v poriadku. Steve ani veľmi nie, ale žije. Čo máš stále s tými nožmi?“

Usmieval sa na ňu ako kedysi, kým im manželstvo nezničila búrka problémov a vzájomných obvinení.

Očné viečka mala ťažké a celé telo akoby bola jedna obrovská bolesť. Cítila však, že je v bezpečí, a so vzdychom sa ponorila do teplého náručia spánku.

Keď sa znova prebrala, vonku bola noc. V izbe vládlo prítmnie, iba zo stolnej lampy na nočnom stolíku sa šírila slabý lúč svetla. Bolo jej zima. Prikrývku mala odkopnutú na konci postele a nemocničný župan ju sotva zakrýval. Keď si sadla, aby si ju napravila, pocítila ostrú, bodavú bolesť v boku. Prerývane sa nadýchla.

V tej chvíli si všimla v kresle v kúte izby schúlenú postavu – nech to bol ktokoľvek, jej výkrik ho vyburcoval zo spánku.

Zmocnila sa jej panika.

To nie je možné...

„Thierry?“

Postava vstala a vynorila sa na konci postele.

„To som ja, Francis.“

Zaplavila ju úľava. „Frank.“

Sadol si na stoličku pri posteli, na ktorej predtým sedel Thierry.

„Thierry povedal, že si sa prebrala, no keď som sem prišiel, znova si spala. Nechcel som ťa vyrušiť.“

„Ako dlho si tu?“

„Od siedmej.“ Pozrel na hodinky. „Je po desiatej.“

Vzal jej obidve ruky do svojich.

„Zachránila si mi život, Marni. Keby si mi nevzala ten nôž a nepoužila ho, Steve Harrington by ma bol zabil.“

Marni sa vrátili záblesky spomienok. „Ty si mi tiež zachránil život. Keď si prišiel, práve mi chcel vyrezať z chrbta tetovanie.“

„Obidvaja sme to urobili práve včas.“

„Ďakujem ti.“

„Neďakuj mi. Sklamal som ťa. Mal som si uvedomiť, že ti ešte niečo hrozí.“

„To si nemohol vedieť. Sam Kirbyová bola vo väzení.“

„V podstate mi však povedala, že sa to ešte neskončilo.“

Marni pokrčila plecami. Hrozne to bolelo.

„Obvinia ma?“ spýtala sa. Vlastne ani nechcela počuť odpoveď.

Francis sa zamračil. „Z čoho?“

„Bodla som Steva, nie? Čo ak zomrie?“

„Preboha, Marni, to bola sebaobrana. Pravdaže ťa neobvinia. Budeš musieť svedčiť na súde, ale to je všetko.“

„Postavia ho pred súd?“

„Predtým, ako som sem prišiel, hovoril som s jeho lekárom. Je presvedčený, že sa uzdraví, takže ho, samozrejme, postavia pred súd. Obvinia ho z vraždy spolu so Sam Kirbyovou – hoci nezabil obeť vlastnou rukou, tie zločiny si objednal. A podľa práva je rovnako vinný. Obidvoch uväznia na veľmi dlhý čas.“

„Vyriešil si prípad.“

„Samozrejme. Čo si očakávala?“

Obidvaja sa rozosmiali a potom si celkom nečakane Francis priložil jej ruku k perám a pobožkal ju. Smiech v Marninom hrdle odumrel, vystriedalo ho čosi oveľa silnejšie. Ich pohľady sa stretli.

Francis vyhrkol: „Existuje jedno staré príslovie, že ak zachrániš niekomu život, patrí ti. Nevie, odkiaľ pochádza...“

„Takže podľa tej teórie patríme jeden druhému?“

Usmial sa na ňu. „Mohlo by to tak byť.“

„Naozaj?“ spýtala sa Marni, zošpúliac pery. „Patriš mi?“

„A ty mne.“

„To je pekné.“ Oprela sa o vankúše a zavrela oči.

„O čom rozmýšľaš, Marni?“

„Uvažujem, ktorú časť tvojho tela potetujem ako prvú.“

Francisovi padla sánka. „Nie, nie, tak to nechodí.“

„Chodí.“

„Nie.“

„Si môj. Urobím ti tetovanie. A vyberiem si aké.“

„Nie.“

Marni namočila ihly do čierneho atramentu. Toto si poriadne vychutná. On nie, no to je cena, ktorú človek platí za tetovanie.

„Pripravený, Frank?“

„Tak ako vždy.“

Na bledú pokožku chrbta mu vytetovala prvú čiernu čiaru a zasmiela sa.

„Au!“

„Aký je to pocit, keď ťa tetujú?“

„Môžeš prestať? Nevedel som, že to bude tak veľmi bolieť.“

Pokračovala.

„Nerob si starosti. Sedíš ako šampión.“

POĎAKOVANIE

Som nesmierne vďačná mnohým ľuďom za podporu a pomoc počas zrodu knihy *Zlodej tetovaní*. Najmä dvom ženám za ich neochvejnú vieru, že trojminútová ukážka sa môže stať čímśi viac, a za veľkorysú podporu, ktorú mi poskytli počas písania. Moja úžasná agentka Jenny Brownová z asociácie Jenny Brownovej mi na festivale Bloody Scotland poskytla príležitosť predniesť môj nápad a ponúkla mi zastupovanie s príslubom toho, čo príde – som ti naveky vďačná. Ďalšou osobou je moja skvelá redaktorka Sam Eadesová z vydavateľstva Trapeze – zúčastnila sa na prvom stretnutí a trpezlivo a s pochopením ma previedla tvorivým procesom, dostala zo mňa to najlepšie a stále vyžadovala viac – ďakujem ti, Sam. Tým, že si nastavila latku tak vysoko, som lepšou spisovateľkou.

Veľmi som zaviazaná aj Medzinárodnému festivalu detektívnej literatúry Bloody Scotland – predviesť sa ako neznáma a neoverená autorka pred skupinou vydavateľov a agentov je nesmierne cenné. Tie tri minúty, keď som na pódiu festivalu predniesla svoj nápad, mi zmenili život.

Vyjadrujem vďaku a obdiv svojej oddanej korektorky Sophie Wilsonovej, ktorá sa nikdy nestážovala, keď musela meniť desiatky pomlčiek na spojovníky a dvojité úvodzovky na jednoduché – uisťujem vás, že v ďalšom rukopise to už nebude potrebné. Pomohla mi aj vyhnúť sa mnohým pohromám, keď si všimla slabé miesta v debovej línii a opravila mi najhoršie chyby. A ďakujem aj svojmu náhodnému a anonymnému čitateľovi poslednej korektú-

ry Macovi, ktorý vychytal všetky chyby, ktoré by som bola určite prehliadla.

Moja vďaka patrí mnohým ďalším priateľom. Chcem poďakovať najmä mimoriadne nadanému tetovaciemu umelcovi Mattovi Gordonovi, nielenže mi vytetoval na rameno úžasnú chobotnicu, ale počas dvadsiatich piatich hodín tetovania mi poskytol množstvo informácií o tomto umení a o ľuďoch, ktorí sa mu venujú. Ďakujem aj Woodymu z Brightonskej tetovacej akcie nielen za pomoc pri výskume a overovaní, či je môj rukopis autentický, ale aj za to, že nemal námietky, keď som jeho akciu využila na beletristické účely. Jess Stockerová z tetovacieho štúdia Kapitola XIII v Brighton mi pomohla pochopiť, aké je pre ženy pracovať v odvetví, kde dominujú muži, a ako rastie vplyv ženských tetovacích umelkýň.

Nesmierne ďakujem hlavnému policajnému inšpektorovi (vo výslužbe) Davidovi Hammondovi zo staffordshirského policajného zboru, že dozrel, aby som sa nedopustila veľkých chýb, pokiaľ ide o policajné postupy, a doktorke Jo Harrisovej z Imperial College School of Medicine za podobnú pomoc v lekárskejších záležitostiach.

Ďakujem Marion Urchovej z agentúry Adventures in Fiction, ktorá ma počas svojich prednášok o autorskom písaní veľa naučila a urobila zo mňa spisovateľku, akou som dnes.

Moju vďaka si napokon zaslúži mnoho ďalších kolegov spisovateľov, priateľov a členov rodiny. Boli mojimi diskusnými partnermi, čitateľmi, podporovateľmi a dodávateľmi nevyhnutných kvánt džinu, ktorý poháňal moje úsilie. Ďakujem najmä svojej úžasnej priateľke Madeleine Mitchellovej za dlhé hodiny preberania zápletky, techník písania a veľa iného, a Crystal Hillovej Nanavatiovej za čítanie a nekonečné povzbudzovanie. Takisto členkám môjho čitateľského klubu, lebo ma prinútili prečítať si veci, ktoré som nechcela, a prejavili obrovské nadšenie pre *Zlodeja tetovaní* – ďakujem vám, Diana Barhamová, Amanda Hydeová, Jo Harrisová a Sue Cunninghamo-

vá. Ďakujem Carol Ridlerovej, že mi poskytla pustovňu, kde som sa mohla ukryť a písať nepretržite celú dlhú studenú zimu – a ďakujem ti za dodávanie džinu a povzbudzovanie pri písaní. Musím poďakovať aj Caroline Wilkinsonovej a Niamh Parisovej za ich priateľstvo a podporu počas písania. A v neposlednom rade tisíckrát vďaka Markovi, Rupertovi a Timovi za ich trvalú podporu a vieru, že jedného dňa to dokážem.

Ak som tu mala ešte niekoho spomenúť a vynechala som ho – ďakujem mu a kúpim mu veľký drink, keď ma na to upozorní!

O AUTORKE

Alison Belshamová sa narodila v Hampshire vo Veľkej Británii. Začala písať, pretože sa chcela stať scenáristkou. Vo svojom živote potom načas uprednostnila rodinu, aby sa neskôr s ešte väčším zápalom vrátila na literárnu scénu. V roku 2016 vyhrala s námetom na román *Zlodej tetovanie* prvé miesto v súťaži Pitch Perfect usporadúvanej počas škótskeho festivalu detektívok Bloody Scotland. Námet jej čoskoro prihral zmluvu a jej prvotina vyšla na jar v roku 2018. Alison žije, pracuje a píše ďalšie knihy v Edinburghu.

**ALISON
BELSHAMOVÁ**

ZLODEJ TETOVANÍ

Z anglického originálu *The Tattoo Thief*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve
Trapeze an imprint of The Orion Publishing Group Ltd, Carmelite House,
50 Victoria Embankment, London EC4Y 0DZ, UK, 2018

preložil Otakar Kořínek

Vydalo vydavateľstvo Lindeni v roku 2019 v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika

Číslo publikácie 1 906

Externá redakcia Hana Brunovská

Zodpovedná redaktorka Tatiana Floreková

Technický redaktor Lubomír Kuba

Sadzba studio Visualist (www.visualist.cz)

1. vydanie

Copyright © Alison Belsham 2018

Translation © Otakar Kořínek 2019

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0882-1

ISBN e-knihy 978-80-566-0925-5

Objednávky kníh:

www.albatrosmedia.sk

eshop@albatrosmedia.sk

tel. č.: 02/4445 2046

© Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2019. Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Lindeni

Kompletnú ponuku titulov nájdete na stránke
www.albatrosmedia.sk